

JANE WOODS

Căsuța de pe deal

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS

Capitolul 1

— Ce știți despre Martin Jackson? întrebă cineva.

— A trecut pe-aici. Este o celebritate. Putem apărea la televizor, dacă îl rugăm să deschidă festivalul.

Doar peste cadavrul meu, se gândi Lacey Allen, surprinsă ea însăși de violența cu care respingea această sugestie. Fusese doar o propunere, iar ea nu-l văzuse pe acest om de aproape cinci ani.

Era o zi rece de noiembrie. Lapovița se prelingea ușor pe ferestrele înguste, iar drumurile erau alunecoase și înșelătoare. Camera era înghețată. Soba mică, pe bază de petrol, încălzea doar parțial, toată căldura revărsându-se spre tavanul înalt.

Cândva, aici fusese curtea magistraților, din cadrul vechii închisori. Acum, era sediul unei agenții artistice. Perioada estivală era însă departe, iar festivitățile dedicate Crăciunului demarau foarte greoi. Cei doi bărbați și cele patru femei care lucrau acum aici nu se puteau lăuda cu prea mulți clienți în momentul de față, așa că se învârteau fără rost în jurul birourilor, bând cantități enorme de cafea.

Lacey își strânse, zgribulită, mai bine jacheta matlasată pe corp, încălzindu-și mâinile înghețate pe ceașca mare de cafea.

Era o tânără mult mai drăguță decât își închipuia, cu ochi albaștri-cenușii, puși foarte bine în evidență de părul ușor ciufulit, care-i încadra obrazii. Când zâmbea, devenea și mai atractivă, dar cea mai mare parte a timpului era extrem de serioasă.

Colțul biroului ei era foarte frumos aranjat, cu câteva bucăți de tapet, reprezentând imagini din peisajul local, astfel că vara era chiar plăcut să lucreze acolo.

În dimineața aceasta, însă, simțea că-și pierde timpul stând acolo, fără să aibă nimic de făcut.

Ar fi vrut să-și ia o mică vacanță, să plece câteva zile într-un loc înșorit, dar tatăl ei avea nevoie de ea acolo. Nu putea spune că era o artistă prea dedicată muncii ei, dar tatăl ei era, și trebuia să se ocupe de contractele lui. El era, de fapt, cel mai serios client al ei.

Porteus Phipps, un tip căruia îi plăcea foarte mult să piardă vremea, după părerea ei, răsfoia ziarul la biroul vecin, foșnind de zor paginile, în timp ce la radio se auzea o melodie pop.

Deși erau toți foarte vorbăreți de obicei, trecură minute bune de când nimeni nu mai avu chef să spună nimic. Lacey avea o voce neobișnuit de puternică și, deși foarte atractivă, tresăriră cu toții, involuntar, când se hotărî să rupă tăcerea:

– A fost o mare lăncezeală, aici, în Chadsford, de la sfârșitul lui iulie. Se pare că nimeni n-a fost preocupat să-și găsească de lucru pentru stagiunea aceasta.

– Asta-i de-a dreptul extraordinar, spuse Porteus, scuturându-și de răs corpul masiv, în timp ce fața cu barbă deasă i se luminează ca în fața

unui lucru extrem de plăcut. Avem timp să citim, adăugă el, deosebit de încântat.

Paul Behague, prietenul și favoritul lui Lacey, fusese jurnalist liber-profesionist, până când avusese un proces din cauza unor acuzații venite din partea unor bibliotecari locali.

– Cred că niciunul dintre noi nu suntem potriviți pentru treaba asta, continuă Lacey. Poate, totuși, anul următor vom reuși să facem ceva.

Zâmbiră cu toții la această remarcă a ei, iar Porteus izbucni într-un râs sarcastic și foarte sonor.

– Cât ne va costa asta?

– Depinde cât ești dispus să dai, replică Lacey.

Începură, apoi, să pună problema organizării unui mare festival în Chadsford, la sfârșitul lui iulie, anul viitor.

Mai întâi părură că discută doar pentru a mai trece timpul. Pe urmă însă, ideea îi prinse atât de mult, încât abordară subiectul pe un ton din ce în ce mai serios. Ar putea fi un fapt benefic pentru tot orașul, concluzionară ei, pentru că vor fi implicate restaurantele, hotelurile, magazinele. Festivitatea ar fi pentru toți o mană cerească.

În momentul în care, însă, ceilalți pomeniră numele lui Martin Jackson, Lacey fu foarte sceptică, gândindu-se că, în mod sigur, acesta va fi foarte greu de convins să participe, având în vedere faptul că nu mai dăduse prin orașul acela de foarte mult timp.

Ca reporter de televiziune faimos, era, desigur, extrem de solicitat în acea perioadă, își spuse ea. Colegii ei erau însă cu toții foarte entuziasmați de acest plan, așa încât, până la urmă se dădu bătută.

– În mod sigur ne va purta ghinion, spuse ea. Ori de câte ori l-am

întâlnit, până acum, mi-a adus numai ponoase. Va exploda un reflector, chiar la deschidere, sau cine știe ce se va mai întâmpla, dar sunt convinsă că nu va fi de bun augur prezența lui aici.

Îi trimiseră deci o invitație, iar Martin Jakson le răspunse imediat că acceptă cu plăcere să deschidă primul festival al artelor și meseriilor din Chadsford, dacă acesta va începe la ora zece dimineța.

Această precizare le dădu puțin planurile peste cap și-i amuză, în același timp. De obicei, festivitățile legate de această zi începeau la ora trei după-amiază. Vor organiza totul în consecință, hotărârea ei în cele din urmă, pentru că, dacă această primă manifestare va avea succes, va putea deveni un eveniment local anual.

Cu câteva săptămâni înaintea festivităților, Lacey fu urmărită insistent de imaginea feței lui Martin Jackson, așa cum și-o amintea: părul negru tăiat foarte scurt, bărbia voluntară, nasul viril, cu nări fremătânde. Știa că în momentul când îl va întâlni din nou va simți aceeași enervare în preajma lui, pe care o simțise întotdeauna.

Încercă de nenumărate ori să și le alunge din minte, dar imaginile se întorceau cu și mai multă insistență.

Așa se întâmplă cu o săptămână înaintea festivalului, când se dusesse în orașul vecin. Într-una dintre vitrinele unui magazin, Lacey văzu un poster cu Martin Jakson. Părea că se uita țintă la ea. Își întoarse repede capul și grăbi pasul. După câteva momente însă, se întoarse și privi imaginea cu insistență. Era doar o bucată de hârtie, pentru numele lui Dumnezeu, își spuse. Dacă nu era în stare s-o privească, ce se va face când îl va întâlni în carne și oase? Poate nici nu-și va mai aminti de ea. Pe urmă însă, realizează că acest lucru era puțin probabil, deoarece, cu ani în urmă, locuiseră în același oraș și se antipatisaseră

reciproc. De atunci, însă, viața lui se schimbase foarte mult, astfel că numele de Lacey Allen probabil nu-i mai spunea nimic.

În fond, se gândi ea, n-avea de ce să se teamă, pentru că, în mod sigur, nici măcar n-o va observa. Nu făcea parte din comitetul însărcinat cu primirea lui, în care tatăl ei era cel care juca rolul de lider.

Tatăl lui Lacey își dorise de mult acest festival, așa că, într-una din diminețile dinaintea evenimentului, ea și Porteus îl căutară pentru a-i cere niște sfaturi. Îl găsiră în biroul lui din casa eduardiană de pe deal, cu un început de pictură, pe șevalet. Nu-i plăcea să fie deranjat când lucra și Lacey bătea întotdeauna îndelung, înainte de a intra în atelierul lui.

Ar fi putut aștepta până seara, pentru a-l găsi mult mai relaxat, dar erau deja o mulțime de persoane care o întrebau amănunte despre modul cum va fi organizat totul și, înainte de a le răspunde, vroia să știe părerea tatălui ei, la care ținuse întotdeauna foarte mult.

Tatăl ei era, într-adevăr, un artist și un om foarte special. Era înalt, cu o coamă de păr alb, care-i dădea o alură fermecătoare. În plus, era foarte talentat. Lacey era foarte mândră de el. Mama ei murise pe vremea când ea era doar un copil, așa că, din păcate, nu-și amintea prea multe despre ea, iar mătușa ei, Helena, a crescut-o în ideea de a simți întotdeauna privilegiul de a fi fiica lui Laurence Allen.

Deși nu agrease faptul că Martin Jackson va deschide festivalul, era totuși de acord că o astfel de personalitate putea atrage foarte mulți fani. Desigur, va veni foarte multă lume să-l vadă în realitate, așa că Laurence Allen fu și el de acord cu această alegere și le promise să-i scrie și el personal și adăugă zâmbind că-l considerase întotdeauna pe Martin Jackson un tânăr foarte zelos.

– Oricum, sper că nu va sta prea mult pe-aici, spuse Lacey. Va trebui doar să țină o scurtă cuvântare și să declare festivalul deschis, nu-i așa? Nu cred că viața din Chadsford este foarte atractivă pentru el.

– Cred că nu mă înșel, spuse tatăl ei, relaxându-se în fotoliul lui mare de piele, așezat în fața șemineului, dar sunt convins că va cere un onorariu atât de mare, încât s-ar putea să vă facă să vă răzgândiți.

Se întâmplă însă ca Martin Jackson să nu ceară nici un onorariu, ceea ce îl ridică foarte mult în ochii lui Lacey. În mod sigur era plin de bani, își spuse ea, așa că putea face câte un act de caritate, din când în când.

Totuși, erau destule persoane care își amintiră de animozitatea dintre ei.

Lacey era cu trei ani mai mică, trăiseră în același oraș, avuseseră aceiași prieteni, un timp învățaseră chiar la aceeași școală, iar faptul că-l ura era destul de cunoscut. De fapt, era prea mult să spună că-l ura. Nu urâse cu adevărat până acum pe nimeni, dar întotdeauna când s-au întâlnit, între ei a fost un conflict mai mult sau mai puțin tacit. El o înțepa permanent, cu cruzime, astfel că era nevoită în fiecare zi să ocolească străzile pe care știa că l-ar putea întâlni. În toți anii adolescenței sale, Lacey îl văzuse ca pe o cobă. Ori de câte ori îl zărea, în acea zi îi mergea rău în toate.

În acele vremuri, el părea să se amuze de tot, în special de ea, care era o fetiță extrem de serioasă, muncind întotdeauna din răspuțeri pentru a avea cele mai bune rezultate la învățătură. El era foarte inteligent și isteț, genul acela de personalitate care putea realiza orice își punea în minte.

– L-am văzut pe vechiul tău prieten deschizând festivalul, i-au spus

niște prieteni din adolescență zâmbind cu subînțeles, și Lacey zâmbi, la rîndul ei.

– Oh, da, a trecut mult timp de-atunci, răspunse ea.

Fusese deseori întrebată dacă știa ce bine a ajuns Martin Jackson, iar ea le răspundea întotdeauna:

– Dar toată lumea se aștepta la asta încă de pe atunci, nu-i așa?

Paul nu-l întâlnise niciodată până atunci pe Martin. Venise prin acele părți doar cu vreo doi ani în urmă. Pe Lacey o întâlnise în prima dimineață în care sosise. Se dusese să împrumute o carte de la biblioteca orașului pentru tatăl ei și Paul, care se angajase acolo, îi spusese imediat cât de mult admira lucrările lui Laurence Allen.

Una dintre cele mai cunoscute picturi ale tatălui ei, „Chadsford văzut de pe dealurile din vest” era agățată de unul din pereții bibliotecii, iar ei se opriseră exact în fața ei. Paul analiză îndelung pictura în prezența ei și declară că era o capodoperă.

Așa credea și Lacey. După asta, îl privi cu atenție pe tânărul înalt, cu ochelarii de vedere așezați foarte jos pe nasul acvilin și spuse pe un ton categoric:

– Trebuie să ne faci o vizită, să-l întâlnești pe tata.

În plus, Paul Behague era nou venit în oraș și tatălui ei îi plăcea să întâlnească oameni care-i admirau operele. Era totuși surprinsă de promptitudinea acceptării lui:

– Ah, mi-ar plăcea foarte mult. Când? întrebă el. Diseară?

Ceva din strălucirea din ochii lui fu, probabil, mai mult pentru ea, pentru că era evident că o considera atractivă și, după toate aparențele, avea multă încredere în el însuși.

– Da, spuse ea, cred că diseară ar fi perfect. În jur de ora opt.

***

Nu vroia să-l ia pe tatăl ei prin surprindere, cu venirea lui Paul. Astfel, Lancey servi o cină foarte specială, înainte de a-i fi vorbit despre dimineața aceea:

– Am trecut azi pe la bibliotecă săiau cartea de care aveai nevoie și am întâlnit un tânăr care a fost atât de impresionat când a aflat cine sunt, vreau să spun... că sunt fiica ta, așa că l-am invitat să vină să te cunoască. Va veni diseară aici.

În timpul cinei, Lacey află că Paul Behague era singur în oraș și locuia într-una din casele din centrul orașului. Părinții săi, locuiau împreună cu una dintre surorile lui, la Eastbourne. Nu era căsătorit. N-a fost niciodată. Slujba pe care o primise aici era o promovare pentru el, pentru că înainte fusese asistent de bibliotecar în Birmingham. De asemenea, a scris articole pentru diverse ziare și reviste, plus o piesă de teatru pentru radio. Când Lacey îl conduse la plecare, îi propuse o întâlnire și ea acceptă cu plăcere.

– O conformație a feței absolut splendidă, îi spuse tatăl ei, în momentul în care reveni înăuntru. Poți să știi foarte multe despre caracterul cuiva, după conformația feței.

– Da, răspunse Lacey, care mai auzise toate acestea de foarte multe ori. M-a invitat la cină, miercuri.

Tatăl ei o privi surprins, deși Lacey luase până atunci masa în oraș de nenumărate ori, cu mulți tineri. Nu dusesse niciodată lipsă de

adoratori. După primul șoc, însă, marele artist îi zâmbi cu îngăduință.

Într-adevăr, seara petrecută cu Paul fusese una dintre cele mai frumoase din ultimul timp. Îl simpatizase încă din primul moment și acest sentiment dăinuia și acum în inima ei. Nu exista altcineva în viața ei, acum, și de ce ar exista când ea și cu Paul se simțeau atât de bine împreună?

Paul auzi despre lunga ei vendetă cu Martin Jackson și se amuză mult.

– Am vorbit cu Bart Keddy, în dimineața asta, spuse el. Mi-a spus că tu și cu Jackson vă cam arătați pumnii unul altuia, când erați copii.

– Fugi de-aici, protestă Lacey. Mă vezi pe mine luând la pumni pe cineva? Unde mai pui că e mai mare și mai puternic decât mine. E adevărat, însă, că nu ne-am suportat niciodată.

– Nu mi-ai vorbit niciodată despre el, spuse Paul, și avea perfectă dreptate.

– De ce aș fi făcut-o? Totul s-a întâmplat cu mult înainte de a fi venit tu aici. Sunt sigură că a uitat toată acea perioadă. Eu nu m-am mai gândit la el de atunci.

– Burt mi-a spus că toate fetele, în afară de tine, erau moarte după el.

Tatăl ei nu i-a spus niciodată că Martin ar avea un contur al feței interesant, se gândi Lacey. După părerea ei, Martin avea o față de șef de trib aztec. Doar că aztecii nu râdeau atât de mult.

– Ție nu ți s-a părut niciodată atractiv? întrebă Paul.

– Nu m-aș fi uitat la el nici dacă ar fi fost singurul bărbat din lume. Cum merge piesa? schimbă ea subiectul.

Paul începuse să scrie o melodramă. Terminaseră de pregăt

costumele și luni după-amiază vor avea premiera. Titlul va rămâne, probabil, „Povestea dulcii Alice”.

Vineri noaptea totul fu gata și festivalul putea începe.

La galeriile de artă erau deja expuse o serie întreagă de picturi de Laurence Allen, iar meșteșugarii locali – olari, tapiseri, sculptori, bijutieri – își aduseseră și ei produsele în atelierele cu tavanuri înalte ale vechii închisori. Nu le mai rămăsese nimic de făcut, doar să se roage să fie vreme frumoasă. Astfel, Lacey se relaxă.

Martin venise, deja. Lacey sperase tot timpul că ceva îl va împiedica, până la urmă. Nu se întâmplase însă așa și Lacey abia aștepta să treacă ziua festivității, pentru a-l vedea plecând. El rămase, pentru ea, singurul motiv de stres.

Ce-i va putea spune când o va vedea? Probabil ceva de genul: „Bună, ești încă pe-aici?”

Paul o ajută cu retușurile finale până aproape de ora nouă seara, după care se hotărâră să bea o cafea împreună, la ea acasă.

Pentru că tatăl ei avea încă musafiri și ocupaseră sufrageria, Lacey îl invită pe Paul în bucătărie. Pe la nouă și jumătate, Lacey începu să caște.

– Cred că trebuie să mă retrag. Mâine va fi o zi grea, spuse el, dându-și cafeaua peste cap și ridicându-se în picioare.

– Ah, nu pleca încă, se rugă Lacey.

Paul însă își continuă drumul spre ieșire, iar ea îl conduse până la mașină.

Un nor gros acoperi luna, făcându-i pe amândoi să privească îngrijorați spre cer.

– Pronosticurile pentru vreme spuneau că va fi timp frumos,

comentă el, gândindu-se în același timp, ce nume i-ar putea da acelui nor.

– Va fi bine, sunt sigură. Mă simt ca înaintea unei petreceri.

– Da, când ai terminat toate pregătirile și ești în așteptarea oaspeților.

Fuseseră multe genuri de petreceri în casa ei, se gândi Lacey. O mulțime de dineuri cu tatăl ei în capul mesei. Se simțise întotdeauna foarte bine în timpul lor. Nu lipsise niciodată niciun invitat și nu avuseseră nicio altfel de surpriză, reflectă ea, zâmbind.

– Ne vedem mâine, continuă Lacey, surâzând. Și, te rog, ține departe de mine un anume invitat.

Paul o sărută tandru, iar Lacey îl îmbrățișă și-l sărută la rândul ei cu atâta ardoare, încât tânărul regretă imediat că n-o făcuseră când fuseseră înăuntru. Într-o zi, sigur se vor căsători, se gândi el. Toată lumea care-i cunoștea se aștepta la asta. Acum, vroia ca Lacey să-l însoțească acasă, însă fata se îndepărtă, râzând:

– Te văd mâine la prânz. Să conduci cu atenție.

După ce Paul demară, Lacey îl petrecu cu privirea până se pierdu după colț, întrebându-se dacă impulsul de a-l fi sărutat fusese pasiune sau panică. Mâine, va sta tot timpul lângă el. Puteau fi logodiți, deja, se gândi ea.

Mâine își va pune pe deget inelul dăruit de Paul.

În ultimele douăsprezece luni, el îi ceruse de nenumărate ori să se logodească. Așa a făcut și sora lui, cu care Lacey era în cei mai buni termeni.

– De ce nu vrei să faci din fratele meu un om serios? o întrebase ea, care era căsătorită și avea și doi copii. Ultima dată când se văzuseră,

Janet o invitase să petreacă un weekend cu ea și cu părinții ei.

Lacey fusese foarte fericită de această invitație. Fericită și norocoasă, se gândi ea.

În noaptea aceea, însă, nu reuși să adoarmă, cuprinsă de o tensiune foarte stranie. Era însă cineva care se bucura întotdeauna să se plimbe cu ea.

Magazinul de stofe al familiei Bowden era situat la capătul străzii următoare și, din câte își amintea Lacey, doamna Bowden locuia singură acolo. Domnul Bowden murise de mult, pe vremea când Lacey nici nu se născuse. Doamna Bowden era genul acela de femeie grasă și jovială, care părea că încremenise în vârsta mijlocie. Cu vreo trei ani în urmă, Lacey obișnuia să-i plimbe câinele.

Intrase pe ușa din spate. Luminile erau încă aprinse în sufragerie și în bucătărie, iar Lacey ciocăni ușor, conform obiceiului ei de pe vremuri, pentru a-și anunța sosirea: o bătaie puternică, două repezi, o pauză și alte trei bății rare, și așteptă răspunsul.

Doamna Bowden ieși afară, toată numai zâmbet, urmată imediat de câinele care se bucură și el, ca și stăpâna lui, sărindu-i imediat în brațe.

– Pot să-l iau puțin la plimbare? Aș vrea să-l iau cu mine acasă și să vi-l aduc mâine dimineață.

– Ah, da, va fi foarte fericit, spuse doamna Bowden. Dar să nu-i mai dai să mănânce.

Câinele păși cuminte alături de ea, dar la capătul străzii se opri, adulmecând ușor aerul dinspre deal.

Lacey îl privi surâzând și spuse:

– Știi, și eu mă gândeam la același lucru.

Era o oră târzie, pentru o plimbare pe deal, dar era o noapte

luminoasă și Jet era un câine puternic.

Nu fu însă o plimbare fără scop. Lacey se îndreptă imediat spre locurile unde obișnuia să se plimbe cu Jet, cu ani în urmă. Căutara împreună cabana lângă care obișnuiau să se odihnească, într-o poieniță, pe vremea când veneau aici zilnic. O găsiră, în câteva minute, dar nu mai era nici pe departe ceea ce fusese. Acoperișul era prăbușit, ușa scoasă din țâțâni, pereții pe jumătate căzuți, iar în jur crescuseră o sumedenie de buruieni și de licheni.

Se opriră amândoi, privind cu curiozitate în jur, după care Jet începu să scurme pământul de la picioarele lui. În spatele cabanei se auzi un foșnet scurt și Lacey se întoarse speriată într-acolo. Era probabil trecut de unsprezece, se gândi ea. Fusese desigur o nebunie să vină aici la această oră, își spuse Lacey, privind cu inima strânsă în jur. Nu se mai gândise la locul acesta de ani și ani și, deodată, în seara asta a simțit brusc nevoia să vadă din nou această poieniță. De ce nu se gândise la asta în timpul zilei? Ce fantome spera să găsească acolo, așteptând-o?

Începu să coboare dealul încet, iar Jet o urmă imediat. Lumina lunii arunca acum umbre înspăimântătoare peste tot, iar inima îi bătea ca o tobă.

Paul s-ar fi gândit, desigur, că și-a ieșit din minți, dacă l-ar fi informat: „După ce ne-am spus noapte bună, m-am urcat pe deal, la vreo câteva mile depărtare de casă, foarte aproape de pădure. M-am întors acasă pe la miezul nopții.”

Spera să se întoarcă acasă fără să întâlnească vreun maniac, sau să-și rupă un picior în vizuina vreunui iepure. Grăbi pasul cât putu de mult și când se văzu în sfârșit pe stradă, la lumină, îi spuse bucuroasă

câinelui, mângâindu-i blana:

– Să nu spui nimănui unde am fost, zâmbi ea, și continuă restul drumului spre casă, mult mai relaxată.

Câinele dormi liniștit în garaj, peste noapte, unde era un pat foarte comod și unde era cald întotdeauna, chiar și iarna. Dacă ar fi fost mai mic, ar fi riscat să-l ia în camera sa.

Nici tatăl și nici mătușa ei nu suportau animale în casă.

Laurence Allen fusese mușcat de un câine când era copil. Mătușa ei îi spusese toată povestea, în ziua în care Lacey împlinise șapte ani și ceruse un câine. De atunci, niciun animal nu mai trecuse pragul casei lui Allen, nici măcar o pisică, deși Lacey adora animalele; de aceea, în anii trecuți își petrecuse cu Jet atât de mult timp, ca și cum ar fi fost propriul ei câine.

Mătușa sa avusese mare grijă de casă întotdeauna, ajutată de o femeie care venea în fiecare ai și chiar de Lacey.

Era o femeie înaltă și bine făcută, cu părul cărunț, care își dedicase viața fratelui ei, pe care-l considera un geniu. Lacey nu avea talentul tatălui ei, dar urmăse totuși un colegiu de artă.

De la moartea mătușii ei, Lacey începu să aibă singură grijă de casă și o făcea atât de bine, încât standardele ridicate de viață ale tatălui ei nu avuseseră cu nimic de suferit. Rămăsese același artist preocupat doar de arta lui, așa cum fusese întotdeauna.

Îi plăcea la nebunie să-și ia micul dejun în timp ce răsfoia ziarele și citea corespondența.

Lacey era genul de fată care obișnuia să ia la micul dejun doar o cafea și puțină pâine prăjită, dar gătea întotdeauna pentru tatăl ei mâncarea lui preferată, omletă cu șuncă prăjită și o lăsa pe masă, în

așteptarea tatălui ei, înainte de a pleca dimineța la colegiu. Tatăl ei își petrecea diminețile mai mult în atelierul lui. Era, de asemenea, implicat în politica locală, prezida o mulțime de comitete, iar la deschiderea festivalului va fi unul dintre invitații de onoare ai acestui eveniment.

Acum, luându-și micul dejun, după ce răsfoi o serie întreagă de ziare, își ridică fruntea spre ea, pe deasupra foilor, dezamăgit.

– Toate titlurile sunt de-a dreptul oribile, ca întotdeauna, nu-i așa?

– Depresive. Întotdeauna au fost, dar n-a existat nimic până acum care să-i provoace vreo depresie lui Laurence Allen.

La ora zece va trebui să dea mâna cu acel tânăr care nu-i plăcea și Lacey era curioasă ce își vor putea spune doi oameni atât de diferiți.

– Cred că va fi o zi foarte frumoasă astăzi, spuse Lacey. Soarele strălucește deja cu putere. Demarăm festivalul cu bine.

Tatăl ei nu răspunde, dar când câinele se auzi lătrând, după câteva momente, întreabă:

– Iar ai adus javra aia aici?

– Nu l-am adus în casă și-l iau cu mine când voi pleca.

– Nu-l mai aduce aici. Știi că fac alergie la câini.

– Da, am plecat, spuse Lacey, turnându-i încă o porție de cafea în ceașcă, după care el se concentrează din nou asupra știrilor din ziare, răspunzându-i abia auzit la salutul de la revedere.

Lacey îl luă pe Jet din garaj și merseră împreună, pe jos, până la Centrul de Artă, iar acolo intrară pe ușa din dos.

În mod oficial, munca începea la ora nouă, dar artiștii care erau angajați aici veneau când puteau. În dimineța aceasta, însă, când orologiul din piața orașului bătu ora zece, se deschiseră toate

magazinele centrului.

Jet deveni atracția numărul unu în acele momente, alergând în sus și-n jos pe scările clădirii, spre distracția celor dintâi vizitatori ai standurilor pregătite pentru festival.

Lacey își adusese și ea contribuția la îmbogățirea produselor prezentate, cu niște tablouri, reprezentând scene din viața orașului, așa încât, spera să vândă câteva dintre ele.

La stațiile centrului răsună, deodată, „Vesală Anglie”, un cântec foarte popular în oraș, ceea ce însemna că sărbătoarea începuse. Era foarte emoționant, mai ales că vizitatorii începură să curgă, râuri, râuri.

Din sala de festivități răzbătu până la ea vocea lui Martin Jackson, care anunță cu mult aplomb deschiderea primului festival al artelor și meseriilor, din orașul lor. După asta, își luă echipa de televiziune cu care venise și ieși afară, pentru transmiterea evenimentului.

Astfel, despre manifestarea din Chadsford, vor vorbi toate jurnalele de știri din seara aceea, se gândi Lacey, cu bucurie. Câțiva dintre localnici, intraseră în Centru pentru a le relata cele spuse de Martin. Își aminteau de el, de pe vremea când trăise în localitatea lor.

După ce își aranjă cu grijă exponatele cu care se prezenta în festival, Lacey își ridică ușor capul, pentru a face câteva ultime retușuri. Înainte însă de a apuca să mai verifice ceva, îl văzu pe Martin Jackson îndreptându-se țință spre ea. În momentul acela, tânăra artistă simți că paralizează, din cauza șocului. Bărbatul pășea hotărât, dar cu aceeași grație arogantă de felină pe care și-o amintea foarte bine. Se simți imediat încolțită, ca un iepure în vizuina căruia intrase o hermelină.

Își scutură puțin hainele, după care se întoarse spre el cu inima bătându-i să se rupă:

– Să fiu a naibii, dacă nu-i chiar Omul Negru! exclamă ea și parcă toată jovialitatea adolescentină renăscuse în ea.

Martin arătase întotdeauna mult mai matur decât era în realitate. Chiar și în anii copilăriei, ochii lui albaștri erau lipsiți de lumina care caracterizează, îndeobște, privirile copiilor. Îl văzuse la televizor o dată sau de două ori, pentru că nu se uita la genul de emisiuni în care apărea el, dar în realitate i se păru mult mai schimbat.

Ultimii ani îi săpase riduri adânci în jurul gurii și între sprâncene. Licărirea amuzată din ochi îi mai rămăsese încă, dar părea că trecuseră o sumedenie de ani de când nu-l văzuse și Lacey exclamă, fără să vrea:

– Dumnezeu, cum ai îmbătrânit!

– Tu nu, răspunse el, cu un surâs cald.

Îi atinse ușor fruntea, după care îi ciufuli ușor părul.

Lacey simți un frison pe spate la această atingere, dar rămase ca de lemn.

– E un loc foarte interesant, continuă el, uitându-se în jur.

– Nu ți-l mai amintești?

– Vechea închisoare? întrebă el nesigur, încruntându-și sprâncenele. Ah, da, dar pe vremea mea se transformase deja doar într-o magazie. Acum își are sediul aici Consiliul artelor, nu?

– Nu, nu suntem subvenționați.

– Dar ale cui sunt toate astea?

– Ale mele, spuse ea cu mândrie copilărească, așa cum obișnuia să-i vorbească pe vremuri. Standurile și atelierele sunt închiriate artiștilor.

Era un loc foarte bun pentru atelierele artiștilor. Atât pentru a lucra aici, cât și pentru a vinde, își spuse Lacey, privind în jur, mulțumită.

– Ai cumpărat o închisoare? întrebă el, amuzat.

– Era de vânzare, și cum mătușa Helena mi-a lăsat ceva bani, m-am gândit că poate fi o afacere bună. Avem câțiva artiști foarte talentați. Te interesează cineva, în mod particular? întrebă ea, văzându-l cum își plimbă privirile peste lucrările expuse pe pereți.

– Tu ai pictat asta? se interesă el, oprindu-se în fața unui tablou de dimensiuni mici, care reprezenta o vedere de pe deal.

– Nu, Dumnezeule, nu, răspunse Lacey.

Câteva persoane se strânseseră în jurul lor și ascultau ce vorbeau. Martin era o celebritate și stârnea interesul tuturor.

– N-ai putea să pictezi, pentru mine, din memorie, o priveliște de pe deal? se întoarce spre ea, privind-o în ochi.

Lacey își ridică bărbia, lipindu-se de perete.

– Nu, dar ce-ai zice de un tablou cu școala la care ai învățat? Ai fost întotdeauna o vedetă, acolo.

– Bine, fă-mi unul cu școala, atunci, acceptă el.

Școala de gramatică la care a studiat Martin era o clădire în stil gotic, cu bolte mari, cenușii, de piatră. Nu era niciun tablou cu această școală acolo, dar nu-i era greu să facă unul și nici nu se gândea să accepte bani pentru asta, deși știa că n-ar fi fost o problemă pentru Martin să-i răsplătească, în acest mod, efortul.

– E câinele tău? întrebă Martin, uitându-se lung la Jet, care se gudura la picioarele ei. Îl ții aici? continuă el, amintindu-și probabil alergia la câini pe care o avea tatăl ei și care era arhicunoscută.

– E câinele doamnei Bowden, de la magazinul de stofe. Numele lui e Jet, spuse ea, mângâind cu drag câinele care își înălță ochii spre ea.

– Jet?

– Da, prescurtarea de la Jetsam. Doamna Bowden l-a găsit pe plajă și cum nimeni nu l-a revendicat, l-a adoptat. Era foarte mic pe-atunci, nici nu-mi vine să cred că a crescut atât de mare.

Martin râse cu poftă.

– Așa se-ntâmplă cu câinii. Îți fac mereu surprize.

– În cât timp vei avea nevoie de tabloul pe care mi l-ai comandat?

– În cât timp vei putea să-l faci, răspunse el, uitându-se spre Maisie, iubita lui Porteus, care venise să-l conducă mai departe. Pe curând, spuse el îndepărtându-se, după ce cumpără unul dintre tablourile expuse.

Lacey îl privi cum se îndepărtează, neînțelegând cum reușise să-și păstreze calmul, când în sinea ei tremura ca o frunză.

– Trebuie să admiti că e super, spuse Maisie, întorcându-se după ce-l lăsase pe Martin în grija lui Porteus, în timp ce fusese asaltat de admiratoarele care vroiau un autograf.

– Da, e super, replică Lacey, simțindu-se mai bine acum că Martin nu mai era prin preajmă. Spera să nu-l mai întâlnească. Tabloul putea fi trimis prin poștă. După prânzul oficial, va pleca desigur și nu avea să-l mai întâlnească niciodată. Festivalul va fi un succes, dacă lucrurile vor sta ca în dimineața aceasta, așa că a meritat să suporte această revedere cu un om pe care nu l-a putut suporta niciodată.

La ora prânzului, Lacey îl prinse ușor de blană pe Jet și porniră spre întâlnirea cu Paul, pentru a lua masa împreună la „Casa cu duzi” unul din barurile ei preferate, din centrul orașului.

Clienții erau foarte numeroși și gălăgioși, astăzi, dar Lacey și Paul își luară fripturile și berea fără alcool, plus păcinta cu rinichi pentru Jet și se așezară pe iarbă, în spatele clădirii, la umbra duzilor care împânzeau

locul. Muzica se auzea astăzi în tot orașul și, în general, era o atmosferă de sărbătoare foarte plăcută, care le umplea sufletele de mulțumire. Festivalul stârnise mult interes, se vânduseră o mulțime de tablouri, deja, la galeriile Centrului de artă, iar vremea ținuse cu ei.

Paul văzuse deschiderea ceremoniei, care avusese loc pe o scenă plasată lângă sediul bibliotecii și auzise cuvântarea ținută de Martin, care vorbise despre timpul când locuise în acest oraș.

Menționase și câteva nume de persoane pentru care avea o afecțiune specială și cărora le mulțumise pentru ceea ce era astăzi. Vorbise și despre tatăl ei, care se aflase lângă Martin în acele momente, ca despre unul dintre cei mai de seamă artiști în viață. Le mulțumise din toată inima celor din Comitetul de artă, care-i spusese că-l așteaptă să se întoarcă acasă, după care ură festivalului tot norocul din lume și declară festivitatea deschisă.

— Foarte înduioșător, spuse Lacey cu sarcasm, știind că Martin nu apreciasе niciodată munca tatălui ei. Dacă a vorbit despre el ca despre unul dintre cei mai mari artiști în viață ai țării, a făcut-o doar pentru că știa că nimeni nu l-ar fi putut invita aici fără a avea acceptul lui Laurence Allen.

Lacey începu să-l mângâie pe Jet, după care-i oferі o bucată din friptura sa.

— Ce vrei să-ți gătesc mâine la cină? întrebă ea, uitându-se surâzătoare spre Paul.

— Surprinde-mă.

— Ești sigur că vrei asta?

— Bineînțeles.

Orașul se umpluse de femei și de bărbați îmbrăcați în costume de

epocă, iar organizarea era de-a dreptul impecabilă și primiseră o serie întreagă de felicitări, a căror sinceritate nu putea fi pusă la îndoială.

În după-amiaza primei zile se strânsă cu toții în centrul orașului, unde meșteșugarii locali își expuseseră produsele, spre vânzare. În plus, data festivalului coincidea cu o sărbătoare religioasă, astfel că străzile erau foarte animate.

Atentă la ce se petrecea în jur, Lacey nu-l observă, din primul moment, pe Martin, care venise acolo însoțit de unul dintre oamenii de la Centru. Cu siguranță, aproape nimeni dintre cei prezenți nu-și mai aminteau acum de frecuşurile dintre ea și Martin și chiar cei care-și mai aduceau aminte de asta, considerau că trecutul e trecut, iar gestul lui Martin de a fi acceptat să deschidă festivalul lor era unul demn de toată lauda. Poate că da, se gândi Lacey.

Cineva propuse ca Martin să fie felicitat de toți cei prezenți pentru participarea la acest festival, iar Lacey să fie cea care să facă pentru el oficiile de gazdă. Desigur, Martin își exprimase această dorință înainte, conform obiceiului locului, așa că urmărea strigăte de aprobare, râsete voioase și strângeri de mână amicale. Lacey se văzu astfel nevoită să se supună și se apropie de Martin, întinzându-i surâzătoare, mâna.

Cu siguranță, nimeni de acolo nu putea să-și dea seama de sentimentul că acceptase o mascaradă, care o stăpânea pe ea în acele momente.

Retrăgându-se apoi din centrul atenției, cu mâna în mâna lui Martin, Lacey întreabă, preocupată:

- Presupun, totuși, că nu vei rămâne aici o săptămână.
- N-am de ce să mă grăbesc să plec, răspunse el. Voi rămâne două săptămâni.

– Ce, Doamne, te reține în Chadsford?

– Mai am câte ceva de rezolvat pe-aici.

Lacey își ridică ochii spre el, dar profilul lui era imobil ca o stâncă.

– Ce anume?

Nu era problema ei, desigur, dar era o întrebare perfect normală, așa încât nu ezită s-o pună.

– Mai aveam douăsprezece zile din concendiu și nu știam ce să fac cu ele. Acum sunt aici și – cum îmi pot permite – voi rămâne.

Dar eu nu voi suporta să-l văd zi de zi în tot acest timp, își spuse Lacey.

– Îți stă rău cu pălăria asta, spuse el, furându-i pălărioara tradițională de la costumul pe care și-l pusese pentru a fi în ton cu evenimentul.

– Nu cred că voi avea timp să mă ocup prea mult de tine, în toată această perioadă, răspunse Lacey, fără să comenteze gestul lui.

– Nu-ți face griji, răspunse el zâmbind. Sunt sigur că între noi va fi ceva ce ne va bucura pe amândoi, deopotrivă, în curând.

Capitolul 2

Lacey nu-i răspunse. Își plimbă privirile peste mulțime, ca și cum ar fi căutat o față familiară. De fapt, vroia doar să evite privirea lui Martin.

– Se pot întâmpla multe în două săptămâni, continuă el pe un ton amabil și profesional, ca și cum l-ar fi ascultat o lume-ntreagă în acel moment.

Îl privi cu coada ochiului, gândindu-se că avusese întotdeauna puterea de a-și impresiona auditoriul. Nu însă și pe ea.

Lacey se îndepărtă ușor și începu să se plimbe pe marginea drumului. Martin o urmă, analizând-o cu vădit interes.

– Unde l-ai lăsat pe Jet? întrebă el, deodată.

– L-am dus acasă, mai înainte de a veni aici. Nu acasă la mine, desigur. Acasă la el. Se simte bine și la Centrul de artă, unde aleargă în voie de colo-colo, zâmbi ea.

Pe urmă își privi cu atenție costumul cu care era îmbrăcată și constată abia atunci că fusta era prea lungă. Cum era costumul cu care va participa la piesa de luni dimineată, va trebui s-o mai scurteze puțin,

își spuse ea, apoi adăugă cu voce tare:

– Nu știi cum puteau să poarte, pe vremuri, astfel de rochii. Dacă vrei să fugi, te împiedici în ele, cu siguranță.

– Dar tu nu vrei să fugi, acum, nu-i așa? întrebă el surâzând.

– Știi, înainte de a veni tu, mă întrebam dacă nu-mi vei purta ghinion la acest festival, continuă Lacey, zâmbind ușor din colțul gurii.

– Adevărat? Te-ai întrebat asta? De ce?

Lacey nu-i mai răspunse, pentru că-l văzu pe Paul în cercul celor care participau la sărbătoare la acea oră și spuse, preocupată:

– Ah, uite-l pe Paul!

– Cine e Paul?

Lacey era tentată să spună: „bărbatul meu”, dar i se păru că sună prea posesiv, așa că răspunse:

– Cineva pentru care va trebui să prepar azi cina și, după ce își ridică atent fusta, alergă spre locul unde era Paul.

Acesta o observă abia atunci și-i făcu un semn cu mâna.

– Cum mai merge cu Martin Jackson? Te-a recunoscut? vru el să știe, când Lacey ajunse lângă el.

– Ah, bineînțeles că m-a recunoscut. Ultima dată ne-am văzut cu cinci ani în urmă și nu m-am schimbat chiar atât de mult de atunci. Ți-am spus că a venit țintă spre mine, când m-a văzut azi dimineață la Centru.

– De ce te-ai ales pe tine să te ocupi de el? Nu mi-ai spus că nu v-ai putut suferi niciodată?

Martin o urmăse imediat ce Lacey alergase spre Paul și acum ajunse foarte aproape de ei.

– Paul întreabă de ce m-ai ales pe mine? spuse ea, privindu-l cu

atenție.

– Asta da, întrebare, răspunse Martin.

Cum în tradiția locală cine se ocupa de un oaspete trebuia să-i gătească personal, și Martin știa asta, Lacey îl chestionă din nou:

– Știi că va trebui să gătesc pentru tine și nici măcar nu te-ai interesat dacă sunt o bună bucătăreasă.

– Am riscat, replică el. Mi-am amintit că tata a fost invitat de multe ori la voi la masă și nu s-a declarat niciodată nemulțumit.

Într-adevăr, Laurence Allen și tatăl lui Martin făcuseră parte din același club.

Courtney Jackson murise subit, în urma unui atac cerebral, pe vremea când Martin era încă student în ultimul an la Cambridge.

– Pe vremea aceea gătea mătușa Helena pentru toată lumea, răspunse Lacey. Îmi dai pălăria? spuse ea brusc, privindu-l pe Martin cum muta dintr-o mână în alta pălărioara pe care și-o asortase cu atâta grijă la costumul dedicat festivității.

Martin ascunse pălărioara la spate:

– Ah, sper că n-ai de gând să-ți acoperi din nou părul, cu pălăria asta.

– Nu, ai mai spus asta o dată, nu e nevoie să repeți, replică Lacey. Nu mă îmbrac de obicei așa, pentru numele lui Dumnezeu, e costumul de la piesa pe care o vom juca de trei ori pe săptămână în micul teatru din cadrul Centrului. A scris-o Paul, dar e bazată pe povestea Alicei Gough.

– Și tu ce joci? întrebă Martin.

– Alice.

– Dulcea Alice, bineînțeles. Trebuie să vin să te văd, răspunse

Martin.

Cu ani în urmă, pusese și el în scenă o variantă, se gândi Lacey. În acele zile jucau însă la clubul bisericii. Martin nu jucase niciodată, dar făcuse de nenumărate ori regia spectacolelor.

– Bună, spuse o fată drăguță, cu un păr lung și drept, blond, îmbrăcată într-o rochie verde de voal, cu câteva baloane roz în mână. Ți mai amintești de mine? îl întrebă ea pe Martin, zâmbind stingher.

Acesta se întoarse spre ea, vădit deranjat că fata venise la el.

Ar trebui să-ți amintești, se gândi Lacey. Ți trimitea în fiecare an felicitări de Crăciun. Denice Wheeler era atât de atrasă de tine în anii adolescenței, încât te urma peste tot ca o umbră. Trebuie să-ți amintești asta.

– Ah, bineînțeles că îmi amintesc, spuse Martin, privind-o pe tânăra care se oprise bucuroasă lângă el. Ce mai faci?

– Ah, destul de bine. Sunt bucuroasă să te revăd. Întotdeauna am vorbit de toate împreună, pe vremuri. Hai să ne plimbăm puțin, Lacey te-a monopolizat destul, zâmbi ea spre Lacey, care recunoscuse, surâzând.

– La ce oră vom lua prima masă împreună, mâine? întrebă Lacey.

– Pentru mine, ar fi cel mai bine la ora șapte seara. Dacă intervine ceva, mă poți anunța la Cross Keys.

– Tata va fi foarte fericit să te vadă, adăugă Lacey, dar făcu o grimasă foarte sugestivă, imediat ce el se întoarse cu spatele, urmând-o pe Denice.

– Tatăl tău nu-l poate suferi pe Martin? întrebă Paul. Dar dacă era prieten cu tatăl lui. . .

– Da. Tatăl lui era un om minunat. Mătușa Helena obișnuia să

spună despre el că era ultimul gentleman din acest ținut. Martin nu semănase niciodată cu el.

– Cât timp va rămâne Martin aici? se interesă Paul.

– Pe toată perioada festivalului, răspunse ea, după care adăugă brusc: cred că plec acasă, acum. Am o durere îngrozitoare de cap.

– Pot să vin cu tine? întrebă Paul.

– Da, bineînțeles, cred că mai avem ceai acasă, pe urmă mergem să luăm masa în oraș, replică Lacey, prinzându-l de braț.

Când trecură pe lângă Martin și Denice, Lacey le strigă vesel:

– Distracție plăcută în continuare.

– Și ție, replică Martin, în timp ce alergă să recupereze o minge pierdută de unul dintre copiii din preajma lui.

– A fost ceva serios între el și Denice? întrebă Paul.

– Pentru ea, da. Nu știu însă dacă și pentru el. Ea obișnuia să mi se plângă pe umăr, dar el nu cred că făcea asta cu nimeni.

Lacey își dădu jos costumul într-una din camerele casei parohiale, aflată în apropiere, și îmbracă o rochie ușoară de mătase, de un albastru-deschis foarte frumos. Paul o așteaptă în hol, după care ieșiră pe una din ușile din spate ale casei.

– Îmi pare rău că n-am știut mai devreme că Martin te-a ales să te îngrijești de el în perioada cât va sta aici. Aș fi putut aranja să facă altcineva treaba asta. Așa, simt că am pierdut teren, în ceea ce te privește.

– Nu, nu trebuie, spuse ea.

– N-am încredere în Jackson.

– Nu-ai de ce să-ți faci probleme, răspunse ea, îndesând costumul pentru festivitate în sacoșa de rafie pe care o luase de la Centrul

artelor. Nu puteam să refuz.

– Dar ce intenții are, că te-a ales tocmai pe tine?

Paul era gelos, ceea ce era o prostie, așa că Lacey îi zâmbi cald, privindu-l drăgăstos în ochi.

– N-are nimic cu mine. Pur și simplu sunt singura persoană din comitetul de organizare pe care o știe de mult timp. Oricum, are mulți prieteni aici, la care va fi desigur invitat, iar Denice, după cum vezi, se pare că are de gând să-l țină mai mult pentru ea, așa încât nu voi fi nevoită să-mi petrec foarte mult timp cu el. Nu intru în niciun fel de planuri ale lui, te asigur.

– Bine, răspunse Paul, deși era evident din tonul lui că se îndoia de cele spuse de Lacey cu atâta siguranță. Te mai doare capul? schimbă el subiectul.

– Mi-a mai trecut, surâse ea cu bună dispoziție, deși în jurul ochilor umbrele de oboseală continuau să persiste.

Era probabil tensiunea acumulată, se gândi Lacey, mai mult decât oboseala. După asta, reflectă un moment la ceea ce însemna Paul în viața ei. Se simțeau bine împreună și nimic nu va putea schimba asta. Martin nu rămăsese acolo din cauza ei, ci pur și simplu pentru că avusese niște zile libere. Îi părea foarte rău că Paul își făcea probleme de acest fel.

– Dar dacă tatălui tău nu-i va face plăcere că Martin va fi la cină, la voi, mâine seară?

– În acest caz, nu-mi va rămâne altceva de făcut decât să dau un telefon la Cross Keys și să contramandez întâlnirea.

De altfel, Lacey se gândise încă de la început că tatăl ei va fi nemulțumit de această situație, dar casa era în aceeași măsură și a ei,

nu doar a tatălui ei, iar politetea o obliga să nu refuze hotărârea organizatorilor. Spera, totuși, că tatăl ei o va înțelege.

Îl lăsa pe Paul în fața televizorului din sufragerie pentru a urmări știrile de seară, iar ea își lua un televizor portabil, mic, alb-negru, pentru a-l ține deschis în baie, în timpul dușului. După doar câteva minute după ce intră sub apă, Lacey auzi vocea lui Martin, transmitând de la festivalul din Chadsford și ieși repede afară, punându-și pe ea un prosop, ca și cum el ar fi putut s-o vadă. În momentul în care știrea se termină, Lacey închise televizorul și trecu în dormitorul ei, pentru a se îmbrăca.

Rămase o vreme în fața oglinzii, doar în sutien și bikini, privindu-se îndelung.

Ce mă fac? își spuse ea, realizând că avea tot timpul în fața ochilor imaginea lui Martin. Ce mă fac? Repetă ea, acoperindu-și, disperată fața cu mâinile. Apoi își privi cu atenție degetele. Martin nu observase inelul de la mâna ei stângă. Nimeni, de altfel, nu făcuse nicio remarcă în acest sens.

Se auzi o bătaie scurtă în ușă și Lacey anunță:

– Sunt gata, vin, spuse ea, dar în acel moment tatăl ei intră în încăpere.

Tânăra fu foarte surprinsă, pentru că se aștepta se fie Paul, pe care-l lăsase în sufragerie.

Laurence Allen se opri în ușă, respirând cu greutate, în timp ce fața îi devenea din ce în ce mai aprinsă. Lacey nu-l mai văzuse niciodată atât de enervat.

– Lasă-mă să mă așez, spuse el, abia auzit.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Lacey, îngrijorată. Te-ai enervat din

cauza lui Martin Jackson?

– Da, da, accentuă el și mai roșu la față. Din cauza lui Martin Jackson. Paul tocmai mi-a spus că te-ai angajat să gătești pentru el conform tradiției și că va rămâne pe toată perioada festivalului.

– Da. Îi era foarte greu să-și explice de ce se enervase chiar atât de mult tatăl său și se auzi spunând: gătesc pentru el, nu mă culc cu el. Pe fața lui Laurence Allen se întipări imediat o expresie de adevărat șoc. Era un mare artist, dar rămas în urma vremurilor pe care le trăia, din multe puncte de vedere, se gândi Lacey, după care întrebă, plină de nedumerire:

– Care e problema? De ce ești atât de enervat?

– Tatăl lui mi-a fost prieten foarte bun. Știu o mulțime de lucruri despre acest tânăr, care nu sunt cunoscute.

– Știu că nu l-ai agreat niciodată, spuse Lacey, care fusese întotdeauna convinsă că tatăl ei nu-l aprecia pe Martin pentru că acesta nu-i admirase niciodată opera, dar Laurence Allen adăugă imediat:

– El l-a ucis pe vechiul meu prieten.

Lacey oftă:

– E o afirmație teribilă, tată, spuse ea, dar Laurence Allen se dovedi implacabil.

– A murit din cauza lui, accentuă cu și mai multă insistență pictorul. Nu voi uita niciodată asta.

– Dar ce anume a făcut? întrebă Lacey, din ce în ce mai nedumerită. Martin fusese un student strălucit, orice părinte s-ar fi mândrit cu el.

– Courtney Jackson era terminat, din cauza fiului lui. De-asta a

murit atât de repede. Mi-a spus despre el lucruri pe care nu cred că le-a mai spus nimănui. Îți poți închipui ce mi-a spus?

Lacey scutură din cap.

– Sunt exact cuvintele lui: „Fiul meu nu e capabil să țină la nimeni, în afara lui însuși. Va călca peste cadavre și va ajunge în vârf, pentru că s-a născut fără inimă.” Era convins că nu-și va mai vedea fiul, acum că acesta era plin de bani. La câteva zile după ce mi-a spus toate acestea, Courtins Jackson a fost găsit mort pe strada mare.

Lacey nu putu să spună nimic câteva momente bune. Simțea că se-nvâрте totul cu ea. După o tăcere apăsătoare de câteva minute, în care fiecare dintre ei privea îngândurat în altă parte, Lacey spuse încet:

– L-am invitat la cină, mâine seară.

– Nu în casa mea! explodează Laurence Allen.

– Nu.

Nu îl va invita, desigur, la aceeași masă la care tatăl ei lua cina alături de vechii lui prieteni în camera în care Courtney Jackson îi vorbise tatălui ei, cu atâtă disperare, cu doar câteva zile înainte de a fi murit.

– Voi face în așa fel încât să nu-l întâlnеști.

Laurence Allen îi puse o mână pe umăr, deși el era cel care avea nevoie de sprijin și se îndreptă spre ușă.

– Încearcă să ieși din situația asta fără sens, în care te-au vârat. Trimite-le un cec, și să găsească pe altcineva în locul tău. Nu mai suport să-l întâlnesc pe Martin Jackson. Azi-dimineață am reușit cu greu să stau alături de el. Nu mă duceam, dar n-am știut dinainte că-l urăsc în asemenea grad. Nu mai vreau să inspir același aer cu el niciodată, și nu vreau s-o mai faci nici tu.

– Am înțeles, spuse Lacey cu privirile plecate, întrebându-se ce

putea ști tatăl ei despre Martin atât de grav. I-ai spus toate astea și lui Paul? întrebă ea.

– Nu. Nu tot ce ți-am spus ție.

– Nu mai spune nimănui.

– Ce, nu mă crezi? întrebă el, cu ochii măriți de uimire.

– Ah, bineînțeles că te cred. Cred însă că nu e bine să se afle în tot orașul că îl acuzi pe Martin de moartea tatălui lui. Din câte am înțeles, asta gândești, nu-i așa?

– Cred că și el știe că e adevărat. Oricum, nu voi mai vorbi despre asta. Ieși cu Paul, nu-i așa?

– Da.

– Foarte bine, răspunse el, puțin mai relaxat.

– Da, replică ea din nou, căutându-și parfumul pe care i-l dăruise Paul cu câteva zile înainte și dându-și ușor în spatele urechilor.

Era o poveste sordidă la mijloc, se gândi ea. Poate simțise asta încă din anii copilăriei, că nu-l putuse suporta pe Martin niciodată. Simțise întotdeauna că e periculos.

Paul era cu totul diferit. Era iubit de familie și de prieteni, iar el, la rândul lui, se purta foarte frumos cu toată lumea. Era, de asemenea, un iubit tandru și generos și va sta cât mai aproape de el, în toată perioada cât Martin va fi în oraș. Când îl va întâlni pe Martin îi va fi cu siguranță foarte greu să se comporte amabil cu el, după tot ce-i spusese tatăl ei.

Laurence Allen tuși, ca și cum mirosul parfumului îi iritase pieptul, după care oftă și declară că probabil va merge devreme la culcare în acea seară. Intenționase să iasă și el în oraș pentru cină, dar nu mai avea dispoziția necesară, așa încât își va încropi ceva rece, cu cele

existente în casă, va citi ceva și se va vârî în pat.

— Te simți bine? îl întrebă Lacey, privindu-l lung. Părea dărâmat. Lacey nu-și închipuise, mai înainte, cât de mult îl putea afecta întâlnirea cu Martin. Făcuse desigur un mare efort astăzi de a sta alături de el, la deschiderea festivalului.

Paul o aștepta încă în sufragerie, în fața televizorului.

— Ai văzut? întrebă el.

— Ce anume? Ah, deschiderea? Da. A fost frumos, nu-i așa? Mă întorc în câteva minute, Paul. Mă duc doar să-i pregătesc tatălui meu un platou cu gustări reci, pentru cină.

Lacey așează pe o tavă carne prăjită, șuncă și niște brânză, plus o sticlă de vin, când își aminti că-l chemase pe Paul la ea pentru a-i oferi o ceașcă de ceai.

Aprinse aragazul, puse apa de ceai și între timp pregăti o altă tavă, cu niște sandvișuri cu șuncă și câteva prăjituri.

Lacey era prea indispusă de cele spuse de tatăl ei, pentru a mai putea să mănânce. Bău deci un ceai și după ce Paul savură cu poftă câteva sandvișuri și aproape toate prăjiturile și bău ceaiul, îi spuseră lui Laurence Allen noapte bună și ieșiră.

Orașul era foarte diferit de cum era de obicei. Străzile erau împodobite cu lumini colorate, lumea se plimba veselă de colo-colo, iar în piața unde se strâneau de obicei seara tinerii, începuse să se danseze în aer liber. Era o atmosferă foarte deosebită și Lacey se opri să privească în jur.

— Ce vei face mâine? o întrebă Paul, oprindu-se lângă ea. Tatăl tău a fost foarte enervat când a auzit că l-ai invitat pe Martin acasă și s-a arătat, de asemenea, foarte nemulțumit că ai fost aleasă să te ocupi de

el. M-a întrebat de ce n-am intervenit pentru a nu te ocupa tu de toate astea.

– Da, mi-a spus și mie să renunț să ofer aceste servicii pentru Martin. Cred că dacă Martin va veni la cină la mine acasă, mâine, tata ar fi în stare să-i pună otravă în mâncare.

– Ah, e chiar atât de pornit împotriva lui Martin?

Paul surâse cu mulțumire. Era conștient de influența pe care Laurence Allen o exercita asupra fiicei lui și se bucura că acesta nu-l agreea pe Martin.

– Ai spus că dacă tatăl tău nu va fi de acord să-l inviți, îl vei suna și-i vei spune să nu mai vină la tine, îi reaminti Paul.

– Da. Și așa voi face.

– Îi vei mai găti, totuși, așa cum cere tradiția? zâmbi el.

Lacey fu pe punctul să-i spună un nu prompt, dar pe urmă se răzgândi și răspunse:

– Voi vedea.

Barul era plin de lume când ajunseră ei, de la poezii care-și citeau cu voce ridicată poeziile, la orchestra locală care avea un program de muzică de cameră și până la tinerii care se înghesuiau veseli pe ringul de dans. Atmosfera era atât de încinsă, încât Lacey simți nevoia să se implice și ea. Le făcu cu mâna unor prieteni din cercul dansatorilor, după care-l prinse pe Paul de braț:

– Hai să mergem și noi acolo, spuse ea.

Lacey era o dansatoare foarte bună, dar nu mai dansase de mult, pentru că Paul nu știa să danseze, dar în aglomerația de pe ring din seara aceea, tot ce trebuia să facă era să se miște, indiferent cum.

La început, Lacey nu se simți chiar în largul ei și dansă cu gândul la

toate problemele din ultima vreme, dar după câteva minute muzica o fură treptat și începu să se miște relaxată, zâmbind fericită spre prieteni, dar și spre persoanele pe care le vedea atunci pentru prima oară. Aproape toată lumea zâmbea, de altfel, dar Paul avea o față nemulțumită și foarte serioasă, lăsându-se condus automat într-o parte și-n alta de Lacey, care încerca din răspuțuri să imprime și în mișcările lui ceva din ritmul muzicii care încingea toată atmosfera.

Se întrebă dacă Martin știa să danseze, dar revăzându-i în minte mișcările de felină cu care mergea fu imediat sigură că era un dansator excelent. Probabil era și el pe-aici, își spuse Lacey și se întrebă, în același timp, dacă Denice era încă, împreună cu el, însoțindu-l peste tot, așa cum făcea mai demult. Martin frânsese o sumedenie de inimi, pe vremea când locuise aici.

Paul fu strigat de o fată cu părul roșu și întoarse capul spre locul de unde se auzise vocea.

– Ce surpriză să te gălesc aici, spuse ea, râzând. Ar fi frumos să ne distrăm împreună, seara asta.

Lacey o recunoscuse imediat. Era una dintre tinerele care lucrau la bibliotecă.

– Sunt ocupat să mă dau în spectacol astăzi, surâse amar Paul și se îndepărtă, oprindu-se la marginea ringului.

Lacey îl urmă imediat.

– Ce m-am mai distrat, spuse ea, imediat ce ajunse lângă el.

– Poți continua, răspunse Paul, îmbufnat. Nu crezi că pur și simplu îi poți lăsa un mesaj lui Jackson, prin care să-i spui să nu vină mâine seară în casa tatălui tău? continuă el, atacând problema care-l rodea cel mai mult.

Dar e și casa mea, își spuse Lacey.

– Voi merge să-l anunț personal, spuse ea, foarte hotărâtă. Te rog, nu mă cicăli, adăugă ea, cu răceală.

– N-am cicălit în viața mea pe nimeni.

Era pentru prima dată când îl jignea, dar asta pentru că era pentru prima dată când o scotea din sărite.

– Dar dacă tatăl tău se opune atât de mult. . .

Lacey își aminti dintr-o dată cum mătușa sa obișnuia să spună: „Tatăl tău e un mare artist și munca lui e cel mai important lucru din casa asta.” Așa s-a întâmplat întotdeauna, se gândi Lacey. Totul se învârtise în casă în funcție de dorințele lui.

– Nu te teme, răspunse ea. Martin Jackson nu va călca niciodată pragul casei tatălui meu, spuse ea pe un ton melodramatic, care nu-i scăpă lui Paul.

– În acel moment, însă, Porteus și Maisie se apropiară de ei, brațul la braț.

– Veniți în târg? întrebă Maisie.

– Nu-mi place acolo, murmură Paul.

– Ah, poate fi foarte interesant pentru o noapte, spuse Lacey, entuziasmată. Ai ceva împotriva dacă eu mă duc?

– Nu, n-am de gând să te cicălesc. Poți face exact ceea ce vrei.

Își va cere iertare mâine, pentru cele spuse la nervi, se gândi Lacey, dar în seara asta vroia să se simtă bine. Dacă el vroia să stea bosumflat, nu era vina ei.

– Bine, atunci, ne vedem mâine seară la cină, la mine? întrebă ea.

– Mulțumesc, răspunse Paul, deși nimic din tonul lui nu părea să exprime plăcere sau bucurie.

Lacey îl luă pe Porteus de celălalt braț și-i spuse, veselă:

– Hai să mergem în târg.

În mod sigur, Porteus și Maisie auziseră de angajamentul care se făcuse între ea și Martin pe perioada festivalului, dar nu erau atât de obtuzi încât să vadă în asta o obligație permanentă, așa încât nu spuseră nimic în momentul în care o văzuseră pe Lacey cu Paul.

După ce se îndepărtară puțin, Maisie, surprinsă că Paul o lăsa singură în acea seară pe Lacey, întrebă:

– V-ați ciondănit?

– Nu știu, dar se pare că da.

– Nu din cauza lui Jackson, cred.

Maison știa cât se antipatizaseră pe vremuri Lacey și Martin, astfel că ultimul lucru din lume la care se aștepta era ca ei doi să fi făcut pace.

– Cred că s-a supărat că am vrut să dansez, iar el nu știe. I s-a părut că se dă în spectacol.

– Dar tot ce se petrece acum e un spectacol, râse Porteus.

– Atunci, fiecare face ce-i place, nu-i așa? replică Lacey, cu bună dispoziție.

Târgul se întindea pe patru acri, înafara orașului, dar acum devenise neîncăpător. Nu lipsea niciunul dintre elementele obișnuite într-un parc de distracții, iar tarabele erau pline cu toate produsele tradiționale obișnuite într-o zi de sărbătoare populară.

Lacey se gândi o clipă să nu uite să treacă pe la hotelul lui Martin pentru a-i lăsa mesajul, dar apoi își spuse că putea face asta și a doua zi dimineăta, după care intră într-un tunel al groazei, plină de bucurie ca un copil, nu înainte însă să le strige prietenilor ei:

– Ne vedem mâine!

În sala oglinzilor, Martin apăru dintr-o dată în fața ei. Își întoarse însă capul când îl văzu și se îndreptă spre capătul celălalt al sălii, unde imaginile din oglindă o transformară într-o apariție grotescă, foarte înaltă și subțire, cu un nas ca al unei girafe și cu o față extrem de alungită. Lacey simți că i se tăia respirația. Nu vroia să-l întâlnească pe Martin. Cu sau fără Denice, prezența lui o tulbura întotdeauna mult prea mult.

Acum că știa că se afla și el în târg, trebuia să plece de aici cât mai repede cu putință.

Se mai uită o dată, gânditoare, la figura monstruoasă din oglindă și dădu să plece, când o altă figură, la fel de grotescă apăru în oglindă, alături de a ei.

Lacey întrebă imediat figura din oglindă:

— Tu ce naiba mai cauți aici?

— Dar tu? replică Martin.

— Eu mă ascundeam de tine.

— Te-aș fi găsit oricum. Te-am urmărit.

Lacey crezuse că nu o observase, dar se vede că o văzuse, totuși.

— De ce m-ai urmărit?

— Mai e valabilă invitația pentru cină, de mâine?

— Nu.

— Nici nu credeam că mai e.

Lacey se întoarse brusc spre el.

— Am avut surpriza să văd că tatăl meu te urăște mai mult decât credeam.

— Și tu mă urăști? întrebă el, încercând s-o prindă în brațe, însă Lacey se retrase imediat.

– Am venit cu niște prieteni, însă ne-am despărțit. Trebuie să-i caut, adăugă ea, îndreptându-se spre ieșire. Cu cine ești aici?

– Cu tine, din câte se poate observa, spuse el, prinzând-o de mână și mângâindu-i degetele.

Lacey zâmbi și toată tensiunea ei se topi dintr-o dată, ca și cum ar fi băut un pahar de vin foarte tare. Simți degetul mare al mâinii lui mângâindu-i palma într-un mod foarte intim și insistent, astfel că spuse încet:

– Știi că toată lumea e cu ochii pe tine, aici, spuse Lacey, analizându-i cu atenție fața, care părea mult mai tânără în acele clipe.

– Cred că zâmbetul tău le atrage mai mult privirile, replică el și se îndreptară mână în mână spre tarabe.

Asta ar fi trebuit să facem cu cinci ani în urmă, se gândi Lacey, simțindu-se ca și cum s-ar fi întors în timp, pe vremea când avea nouăsprezece ani și el douăzeci și doi. Ce vor spune prietenii lor, dacă îi vor vedea împreună, mână în mână? Probabil vor fi cu toții în șoc, se gândi Lacey.

– Ce vrei să luăm? Vată de zahăr sau un brandy? întrebă Martin, când ajunseră în fața unui stand unde erau expuse toate produsele tradiționale pentru un astfel de eveniment.

– Un brandy.

După ce comandară, Martin o întrebă, privind-o cu insistență:

– Ce e cu acest Paul?

– E viitorul meu.

Martin râse ușor, privind în altă parte.

– Atunci cum te vei ascunde acum, de el? continuă Martin, sarcastic. Vrei să ne plimbăm puțin cu caleașca?

– Bună idee, replică Lacey. Hai să luăm una.

Se urcară așadar în caleașcă, înghesuindu-se pe cele două locuri acoperite, față-n față.

– Vei rămâne, într-adevăr, două săptămâni? întrebă Lacey, în momentul în care caleașca se puse din nou în mișcare.

– Bineînțeles.

– Denice va fi foarte fericită, atunci. E o fată foarte drăguță, comentă Lacey.

– E o proastă, replică Martin. Întotdeauna a fost așa.

– Asta e ceea ce crezi despre noi toți? întrebă Lacey cu îndrăzneală. Suntem cu toții, pentru tine, doar niște țăranoi fără minte?

– Asta te crezi? replică Martin, uitându-se preocupat pe fereastră.

– Acest oraș a fost întotdeauna prea neînsemnat pentru tine, nu-i așa?

– N-a existat niciodată nimic care să mă țină aici.

– Tatăl meu mi-a spus ieri că tu i-ai ucis prietenul.

– Ce prieten?

– Pe tatăl tău.

– Și-a pierdut mințile.

– Spunea că tatăl tău fusese foarte îngrijorat din pricina ta.

– Probabil. N-am fost niciodată pe aceeași undă. Nu mă văd urmându-i exemplul, în nimic.

În mod sigur, reflectă Lacey, domnul Jackson l-ar fi vrut pe Martin director de bancă, sau așa ceva, iar el își urmase propriul lui ideal, întotdeauna. Asta n-a înțeles tatăl lui.

Martin nu regreta, după toate aparențele, această divergență cu tatăl lui.

— Nu ți-a păsat niciodată că tatăl tău a vrut să urmezi altă cale? N-ai niciun fel de sentimente? N-ai inimă? Chiar nu simți nimic?

Exact în acel moment se auzi o bubuitură și caleașca se lăsă pe o parte, în timp ce Lacey căzu pe podea, iar Martin peste ea.

Mâinile lui o cuprinsesă apoi brusc, iar gura i se lipi imediat de a ei. În clipa următoare, tânărul o sărută cu o pasiune cum Lacey nu mai văzuse la nimeni, în viața ei.

După asta, Martin își dădu capul pe spate și o întrebă printre dinți:

— Dar tu? Tu simți? Ai fost în stare să simți ceva în timpul acestui sărut?

Birjarul puse roata la loc în doar câteva minute, dar inima fetei bătea încă să se rupă.

Lacey simți că nu mai vroia să plece din brațele lui. Vroia din nou ca buzele lui să se lipească de ale ei și să simtă iarăși și iarăși acel sărut, chiar de-ar fi ca toată lumea să se prăbușească din această cauză.

Capitolul 3

Lacey începu să râdă.

– Ce ridicol, spuse ea, râzând și mai tare și întrebându-se, în același timp, dacă nu cumva făcuse o criză de isterie.

Erau încă întinși pe jos, între cele două scaune și Martin își ținea încă brațele în jurul ei.

Deodată, îl văzu zâmbindu-i cu toată gura. Albul dinților lui puternici se profilă extrem de senzual pe perdeaua întunecată a nopții, după care îl auzi spunând:

– Legătura noastră ar stârni foarte mult interes în târg. Am putea face un film sexy demential, împreună.

– Sper că acest incident nu era prevăzut în programul de plimbare tradițional, spuse Lacey surâzând ironic.

– Nu. A fost doar o oprire forțată, replică Martin, foarte serios.

În acel moment, birjarul deschise ușa și îi anunță că fusese un mic accident. Spera că n-au pățit nimic.

– Nu-i nicio problemă, bătrâne, răspunse Martin, ridicându-se de

pe podea.

Lacey se ridică și ea, dar Martin îi spuse imediat foarte hotărât:

– Stai jos. Dezechilibrezi barca, surâse el și Lacey se așeză ca hipnotizată pe scaunul din fața lui, prinzându-se cu putere de marginile acestuia, astfel încât, dacă se mai întâmpla să aibă parte de vreo oprire bruscă, să nu mai alunece.

– Așa, spuse ea, acum nu voi mai cădea pe podea la niciun fel de incident.

– Ești sigură că nu mai vrei?

– Absolut sigură. N-am niciun chef să devenim centrul atenției acestui festival.

– Cui îi pasă?

– Sunt destule persoane cărora le-ar păsa, spuse ea, gândindu-se la Paul, care n-ar fi iertat-o niciodată dacă s-ar afla de cele întâmplate acum.

– Unde sunt toate inelele pe care le aveai azi-dimineață?

– Le-am dat jos.

– Vinde-mi mie unul.

– Nu ți-e bun niciunul, spuse ea, surprinsă de această cerere a lui, pentru că nu-l văzuse niciodată purtând vreun inel. Poți cumpăra unul la standul nostru de la Centrul artelor, l-ai văzut azidimineață. Ei îți pot oferi un model foarte special, spuse ea, întrebându-se de ce nu mai porneau. Dacă va mai rămâne mult timp aici cu Martin, va începe să debiteze numai prostii, de emoție.

– Cum merge Centrul tău?

– Reușim să supraviețuim.

– Ești mulțumită?

Nu era la un interviu televizat, așa că nu-i răspunse.

– Chiar ești satisfăcută? Nu te-ai gândit niciodată să-ți urmezi steaua ta? continuă el.

– Ce stea?

Trebuia să oprească această conversație până nu devenea prea serioasă, se gândi ea, dar adăugă:

– Dacă o voi găsi, va fi pentru foarte mult timp, spuse ea.

Oricât de mult ar vrea să nege asta, adevărul era că ori de câte ori se afla lângă Martin, sângele îi circula cu o viteză uluitoare prin vene. Ochii lui privind-o o tulburau mai mult ca atingerea oricărui bărbat din lume.

– Ce parfum folosești? continuă el întrebările.

Parfumul pe care mi l-a dat Paul cu dragoste, ar fi vrut să spună.

– Nu ți se potrivește, continuă el.

– Ba da. Îmi place foarte mult. Dar de unde poți să știi ce parfum mi se potrivește? întrebă ea, deranjată de afirmația lui, pentru că nimeni n-o cunoștea mai bine decât Paul. Cu Martin vorbise mai deschis doar într-o singură noapte și asta în urmă cu cinci ani.

– Știu, spuse el categoric.

Ca și ea, Martin realizase puternica atracție fizică dintre ei. Nimic mai mult, își spuse el, dar această atracție era într-adevăr foarte greu de învins.

Lacey ar fi vrut ca în acel moment să-și treacă mâinile prin părul lui, să-i descheie cămașa și să-și plimbe degetele pe umerii lui puternici și pe pieptul muscular. Îi vorbi însă în continuare de proiectele lor cu Centrul de arte, făcându-i o mică descriere a tuturor celor care lucrau acolo.

Pe unii dintre ei Martin îi știa de pe vremea când locuise în acest oraș. Cei mai mulți, însă, veniseră acolo după plecarea lui.

Urmă un zgâlțâit puternic, după care caleașca se puse în sfârșit din nou în mișcare.

— Am pornit, spuse el, prinzând-o de umeri și sărutând-o din nou. Încet și foarte senzual.

— Ai înnebunit? întrebă Lacey.

— N-am fost niciodată mai sănătos, răspunse el, luându-i fața în mâini. Mai bine ieșim afară, nu crezi?

— Cum vrei.

Fotografii locali, însărcinați să prindă tot ce se petrecea în prima noapte a festivalului, ajunseră imediat la locul accidentului, astfel că în momentul când ieșiră din caleașcă, fură imediat asaltați. Martin era o celebritate, iar Lacey Allen era una dintre cele mai cunoscute persoane din regiune. O fotografie cu ei doi, captivi într-o caleașcă, la miezul nopții era desigur de mare interes.

Brenda Brown, cea mai tânără jurnalistă din localitate, veni spre ei imediat ce-i văzu ieșind afară și-i întrebă, cu mult aplomb, ce simțiseră în momentul producerii accidentului.

— A fost nemaipomenit, nu-i așa, Martin?

— Absolut fantastic, replică acesta, zâmbindu-i laeg domnișoarei Brown, care se grăbi să facă încă o fotografie.

În acel moment, Lacey realizează că Martin era plin de ruj pe obraz, iar rochia ei era mototolită și prăfuită. În mod sigur, rujul i se întinsese de două degete deasupra buzelor, pentru că unul dintre fotografi de lângă ea, Charlie Rilke, o fotografie cu insistență, privind amuzat spre gura ei, după care se apropie și-i șopti la ureche:

– A fost o zguduitură destul de puternică, nu-i așa?

– Da, destul de puternică, repetă automat Lacey.

– Le-a luat numai mult de o oră și un sfert să repare roata caleștii. V-ați gândit că ar fi posibil să n-aveți cu ce să vă mai întoarceți în oraș în noaptea asta?

Charlie, un bărbat scund și cinic, îl știa foarte bine pe Paul, dar îl admira din toată inima pe Martin Jackson.

– Nu ne-am făcut niciun fel de probleme, interveni Martin. Luminile orașului în sărbătoare se vedeau atât de frumos pe fereastra caleștii, încât am fi putut sta acolo ore întregi.

Se auziră câteva râsete, dar Lacey și Martin se îndepărtară de locul accidentului, hotărâți să-și continue drumul pe jos.

– Ai ruj pe obraz, îl informă Lacey pe Martin, bosumflată.

Acesta se șterse repede pe un obraz cu dosul palmei.

– Pe celălalt, și acum poți să pleci, mă duc singură acasă.

– Te însoțesc.

– Nu e nevoie.

Martin o urmă însă și, peste câteva minute, întâlniră niște prieteni, care se uitară lung la ei, văzându-i împreună la acea oră.

– Bună, ce faceți împreună la ora asta?

– Iertați-mă, dar sunt foarte grăbită, spuse Lacey și-și continuă drumul. Martin se uită o clipă nedumerit, după care o urmă. Când ajunseră la poarta casei ei, Lacey își luă inima-n dinți și anunță cu multă hotărâre:

– Iartă-mă, dar nu pot să te invit înăuntru.

– Știu.

– Atunci, noapte bună, spuse ea intrând în curte, dar se întoarce și

continuă să-i vorbească printre gratii: N-am vrut niciodată să te mai văd. Am fost întotdeauna convinsă că îmi porți ghinion. La revedere, deci.

– Nu te cred, replică el.

– Dumnezeu, cât de insistent ești!

Martin o ținui cu privirea. Era foarte conștient de atracția puternică pe care o exercita asupra ei, așa cum se întâmpla cu nouăzeci și nouă la sută dintre femeile pe care le întâlnea. Lucrurile erau foarte schimbate acum, față de anii adolescenței lor, când Lacey era singura fată care nu-l putea suporta. Aproape nu-i venea să creadă că de astă dată se aprinsese atât de ușor pentru el.

– Ne vedem curând, spuse el dând să plece, dar Lacey răspunse imediat, cu răceală:

– Nu.

– Ba da, replică el, privind peste umăr, în timp ce se îndepărta.

Îl privi cum se pierde în întuneric și-ar fi vrut să-i strige din toate puterile: Nu!...

Simțea că nu-l urăse niciodată mai mult ca în acel moment. Era atât de sigur pe el, ca și cum ar fi fost convins că în toți acești ani care trecuseră, ea nu făcuse decât să-l aștepte.

Intră în casă, deschizând foarte încet ușa de la intrare, pentru a nu-l trezi pe tatăl ei. Nu i-ar putea suporta privirile, astă-seară. În mod sigur, ar fi întreat-o unde era Paul, că n-a intrat cu ea și n-avea acum dispoziția necesară pentru a da explicații. Măine, poate. Azi, însă, îi era imposibil. Urcă, deci, cu multă atenție, în dormitorul ei.

Pe fereastra deschisă, răzbătea încă până la ea rumoarea festivității, iar pe cer se vedeau încă o serie întreagă de focuri de artificii. Probabil

se mai dansa, încă, în piața orașului, se gândi Lacey, închizând ferestrele și trăgând draperiile.

Paul era probabil de mult în camera sa din centrul localității. Pentru o clipă, Lacey se văzu alături de el, mărturisindu-i cu toată sinceritatea:

“Da, e adevărat că în anii adolescenței nu ne puteam suporta, dar azi-noapte, eu și cu Martin am fost foarte apropiați. E incredibil, dar acesta este adevărul. Cu cinci ani în urmă, fusese din nou aici și ne războiserăm ca de obicei, dar în noaptea dinaintea plecării lui, în mod surprinzător, pentru amândoi, am făcut dragoste. A doua zi a plecat și nu ne-am mai văzut de atunci. Nu ne-am scris și nu ne-am căutat niciodată în tot acest timp. Nu-l iubesc, așa cum te iubesc pe tine, dar recunosc că simt pentru el o mare atracție fizică. De aceea n-am vrut să se întoarcă. E o nebunie, dar fiecare părticică a corpului meu tânjește după îmbrățișările lui.”

Dacă i-ar spune doar zece la sută din acest adevăr lui Paul, în mod sigur l-ar pierde pentru totdeauna. Ar fi crezut-o infatuată, ca pe Denice și altele.

Oricum, toată situația era cât se putea de dureroasă. Senzualitatea animalică a lui Martin o făcuse și pe ea să cadă-n plasă. Știa că astfel de sentimente puteau fi doar îndepărtate, cu mare greutate, pentru o vreme, dar nu le puteai învinge cu totul.

Nu aprinse lumina. Își dădu jos pantofii și se așeză pe pat, cuprinzându-și gleznele cu brațele, în timp ce bărbia și-o sprijini de genunchi, încercând să-și obișnuiască ochii cu întunericul, pentru a se putea plimba prin cameră, fără a se lovi de mobile. Rămase însă nemișcată, în cele din urmă, privind fix, ca o somnambulă.

Era o seară de vară fierbinte. Cam pe la ora asta. Căldura era

înebunitoare. Toată lumea așteptase cu nerăbdare, zile în șir, ca vremea să se răcorească, dar soarele continuase să strălucească cu și mai multă putere, iar pe cer nu se mai zărise niciun nor, de foarte multă vreme.

„Nu se mai poate s-o țină tot așa" era leitmotivul convorbirilor de mai bine de cinci săptămâni. În noaptea aceea, însă, cerul se împânzise dintr-o dată de nori, acoperind toate stelele, iar tunetele deveniseră din ce în ce mai puternice.

Tatăl său se întorsese târziu de la Londra și se dusesese direct la culcare, dar mătușa Helena lucra încă la o tapiserie, în atelierul lui. Casa lor era plină de tapiseriile realizate de mătușa sa. De asemenea, erau alte o mulțime de persoane, de pe întreg teritoriul țării, care aveau tapiserii sau perne făcute de mătușa Helen. Ori de câte ori, însă, Lacey era entuziasmată de vreo tapiserie a mătușii sale, aceasta răspundea, plină de modestie:

– Nu sunt destul de bună, Lacey, e doar o modalitate de a-mi pierde timpul.

Pe vremea aceea, Lacey era încă studentă la Colegiul de arte și avea aceeași părere despre munca ei. Tocmai ieșise dintr-o relație amoroasă destul de plicticoasă, avea nouăsprezece ani și vroia să știe o mulțime de lucruri despre lumea în care trăia.

După ce băuse o ceașcă de cafea cu lapte împreună cu mătușa sa, mai rămase un timp alături de ea, încercând să citească, în timp ce aceasta își vedea de treburile ei. Scosese ră televizorul din priză din cauza tunetelor, astfel că atmosfera era destul de apăsătoare. După ce realiză, în sfârșit, că nu se poate concentra asupra celor citite, Lacey îi spuse mătușii sale că dorește să plece în dormitorul ei.

– Foarte bine, răspunse aceasta, punând alt fir de mătase în ac. Eu mai rămân puțin.

În fața dormitorului ei, însă, Lacey se răzgândi. Coborî tiptil scările și ieși din casă.

Aerul era atât de înăbușitor, încât simți că abia mai putea respira. Totuși, era mai bine decât în casă, își spuse ea. Străzile erau, însă, pustii. Nu era niciun semn de viață, cu excepția vreunei lumini, ici și colo. Orașul părea mort. Se simțea ca și cum ar fi fost singura supraviețuitoare a cine știe cărei catastrofe naturale.

Mersese pe străzi fără nicio țință, când, deodată, ajunse în fața casei familiei Jackson. Era o casă cu trei etaje, în stil gregorian, cu un magazin la parter. Courtney Jackson murise cu patru luni înainte, și acum casa era mai mult pustie. Când ajunse însă în fața porții, văzu că era larg deschisă. După doar câteva momente, îl zări pe Martin, ieșind din casă.

Îi făcu cu mâna și Lacey se opri:

– Ce mai faci? o întrebă el.

– Mă plimb, răspunse ea, pentru că nu-i venise nimic altceva în minte.

– Ai mai întâlnit azi, pe cineva, pe-afară?

– Pe nimeni cunoscut.

Porniră încet, unul lângă altul, pe strada încinsă și pustie.

– Ai vrea să mergem undeva anume? o întrebă el.

– Nu. Tu?

– Pe deal.

Nu mai spuseră nimic, dar se îndreptară într-acolo, fiecare adâncit în propriile gânduri. Niciun cuvânt și niciun contact între ei doi. Dacă

n-ar fi început furtuna, probabil s-ar fi plimbat o vreme așa, după care s-ar fi întors și nu și-ar fi spus nimic mai mult decât un noapte bună.

Tunetele însă răsunară din ce în ce mai jos, iar fulgerele părură că vor să despică cerul în două, deasupra lor.

În vârful dealului, Lacey se opri, cu o durere sfâșietoare în piept: tatăl ei era un mare artist, iar ea nu era decât neînsemnata lui fiică.

Un oftat sfâșietor îi scăpă din piept și Martin se întoarse imediat spre ea:

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

– Nimic.

– Atunci, ce sunt astea? replică el, luându-i bărbia în mâini și ștergându-i lacrimile.

– Plouă.

Lacrimile însă începură să i se prelingă pe obraji din ce în ce mai repede și Martin o prinse de umeri.

Totul păru însă nespus de firesc, dintr-o dată, ca și cum ar fi găsit rezolvarea la toate problemele ei. Își lăsă capul pe spate și în acel moment un strop de ploaie îi căzu direct pe nas.

– Ce-a fost asta? întrebă el, după care o cuprinse în brațe și o ridică, învârtind-o cu bucurie.

Dintr-o dată, însă, începu să toarne cu găleata.

– Am fost nebuni să venim aici, unde suntem ca sub un duș.

– Nu-mi pasă dacă mă udă, exclamă Lacey.

– Ești trăsniță, replică el.

Lacey râse cu poftă.

– Eu sunt trăsniță? Cine a avut ideea să venim aici, pe o astfel de vreme?

Martin își dădu jos bluza cu fermoar cu care era îmbrăcat și o înveli cu grijă, deși era deja prea târziu, după care coborâră în fugă.

Pe vremea aceea, cabana care era acum arsă, deși nu era foarte îngrijită, mai avea totuși ușă și acoperiș. Podeaua era încă acoperită cu o carpetă subțire și era cald și primitor, după urgia de afară.

Erau complet uzi, iar părul lui se făcuse, inele mărunte-mărunte. Părul ei avea aceeași formă, când era ud.

– Părul nostru se încrețește foarte tare când e ud. Nu e interesant că avem aceeași textură a părului? întrebă ea.

– Al tău e mult mai frumos, spuse el ciufulind-o, în timp ce un frison de plăcere traversă spatele ei.

Apoi, Martin o trase mai aproape și ea își rezemă capul de umărul lui.

Știuse întotdeauna că Martin era o companie foarte plăcută, deși nu mai stătuseră împreună, singuri, niciodată. Toată aversiunea ei anterioară pentru el dispăruse ca prin minune.

Vorbiră despre Cambridge, despre faptul că el începuse să colaboreze cu televiziunea și despre atmosfera de la colegiul ei de artă.

– Am auzit că ești un fel de sex-simbol în grupa ta, spuse el râzând. Nici nu-i de mirare, de altfel, își continuă el comentariul. Avem o mulțime de lucruri în comun, nu-i așa?

Era de fapt foarte adevărat, se gândi Lacey, privindu-l lung. Mama lui murise când îi dăduse viață, iar a ei când ea avea doar câteva luni. Totuși, în comparație cu puterea de atracție pe care o putea exercita el, a ei era egală cu zero.

Totuși, îi spuse râzând:

– Da, se pare că suntem făcuți din același aluat. Ca și cum am fi frate

și soră.

Ochii ei erau albaștri-deschis, ai lui de un albastru foarte intens. Gura lui însă era foarte voluntară, spre deosebire de a ei.

— Poate doar frați vitregi, replică el zâmbind.

Nu erau niciun fel de rude, într-adevăr, dar în acele momente se simțea foarte apropiată de el, ca și cum ar fi fost cel mai bun prieten pe care l-a avut vreodată.

Un tunet puternic zgudui toată cabana și Lacey tresări, privindu-l îngrozită, ca și cum i-ar fi cerut ajutorul. Martin zâmbi cu căldură și începu să-i mângâie sprâncenele, apoi buzele, coborându-și mâinile tot mai jos pe corpul ei, vrând parcă să se asigure că era reală.

O explozie de senzații urmă imediat în trupul ei, o reacție pe care nu și-ar fi putut-o imagina nici măcar în cele mai frumoase vise. Își deschise brațele și-l cuprinse cu toată ființa, vrând parcă să devină una cu el. Îmbrățișarea fu atât de năvalnică, încât căzură amândoi pe podea. Nu mai avu forța să dea înapoi. Nu mai simțise niciodată puterea unei atracții atât de naturale și de incredibile. O furtună de sentimente, care îi prinse în vârtejul ei, ducându-i tot mai sus, dincolo de orice idee de spațiu sau timp.

Adormi și se trezi în brațele lui Martin. Nu era însă deloc surprinsă când se trezi și-l găsi acolo. Ca tot ceea ce se întâmplase între ei în ultimul timp, i se păru absolut normal. Era relaxată și somnoroasă și spuse încet, îmbrățișându-l:

— 'Neața.

— Încă nu e chiar dimineață, șopti el.

Vocea lui era caldă și apropiată și Lacey absorbi cu tot trupul fierbințeala trupului lui.

– S-a oprit ploaia? Întrebă ea, cu gura în pieptul lui.

– A făcut o pauză, dar în mod sigur va începe din nou.

Lacey se întreabă o clipă dacă el dormise sau nu și dacă da, cât timp, după care se ridică.

– Trebuie să plec acasă.

– Știe cineva că ai ieșit afară?

– Din fericire, nu. Ce oră e?

– Aproape trei. Uite, Lacey, în dimineța asta trebuie să plec foarte devreme. O să te sun.

– Bine, spuse Lacey, îmbrăcându-se. Dumnezeuule, sper că nu m-au căutat, adăugă ea.

Începuse să plouă din nou în momentul în care părăsise cabana. Fură la fel de tăcuți ca la venirea pe deal, dar de data asta el o ținea de braț și își potrivise pașii pentru a călca în același timp.

Când ajunseră în fața casei lui, Lacey declară cu hotărâre:

– De aici pot să merg singură acasă, fără nicio problemă.

– Ah, nu. Te conduc, răspunse el la fel de hotărât, în timp ce Lacey se rugă să n-o aștepte nimeni, la sosirea acasă.

Odată ajunși, se priviră o clipă, fugar, după care Lacey îi spuse în grabă:

– Se pare că am avut noroc. La revedere.

– La revedere, îi răspunse el și se îndepărtă.

După ce intră în holul întunecat, Lacey se mai uită o clipă pe fereastră, sperând să îl mai vadă o dată, dar Martin dispăruse.

După asta, intră încet în baie, deși putea face duș la ce oră vroia, fără a i se face vreo observație pentru asta. Era adevărat că era puțin cam neobișnuit să facă duș la ora trei și jumătate dimineța, dar putea

spune că nu reușise să doarmă, din cauza tunetelor.

Potrivii cu atenție apa, după care se așează sub jetul cald, îmbrățișându-și corpul înfrigurat și secretul ei, deopotrivă.

Era un secret minunat, își spuse ea, acum. Nu-l spusese nimănui și nu credea că Martin a suflat vreo vorbă despre asta, pentru că s-ar fi auzit, în mod sigur.

A doua zi trăise fiecare moment cu o emoție incredibilă, în așteptarea telefonului lui. Seara, când mătușa sa plecase la culcare, Lacey îi spuse că ea trebuia să mai rămână în sufragerie, pentru că vroia să vadă la televizor un film vechi, care va ține până după miezul nopții.

Niciun semn de la Martin, însă. Fusese destul de ușor să-i găsească scuze pentru seara aceea, dar nu și pentru a doua zi. La sfârșitul săptămânii, se desemnase cu gândul că Martin n-avea nimic să-i spună.

Vacanța se sfârșise curând după aceea și Lacey intră în ultimul ei an de colegiu. Câteva luni în șir se uitase în fiecare zi, cu nerăbdare, în cutia poștală, așteptând să găsească un plic de la Martin. Nu primise însă nici măcar o felicitare de Crăciun.

Casa familiei Jackson se vându curând după aceea. Din câte auzise Lacey, mai târziu, Martin rămăsesse în relații cu câțiva prieteni din orașul lor, dar nu mai venise niciodată acolo.

După un an începuse să apară la televizor, la programele de știri. Era foarte bun și avusese succes încă de la primele apariții. Lacey se strădui să uite acea noapte petrecută cu el.

Viața ei fusese departe de a fi spectaculoasă, dar se bucura de ea și nu-și mai dorise să-l vadă niciodată pe Martin. Sentimentele de antipatie pe care le avusese pentru el ani în șir reveniseră în inima ei. Avea centrul ei de cultură și doi oameni care o iubeau: tatăl ei și Paul.

Asta îi ajungea, pentru a fi mulțumită.

Dacă nu ar fi fost invitat la festival, n-ar mai fi avut niciodată prilejul să dea ochii cu ea, dar acum e aici și vrea să pătrundă cu forța în viața ei liniștită de până acum, pentru simplul motiv că simțea nevoia să se distreze.

Se dădu jos din pat și aprinse lumina, pentru a se privi în oglindă. Era foarte palidă.

Martin îi spusese că nu se schimbase, dar, desigur, se schimbase foarte mult în cinci ani și vedea asta foarte bine. Se privi îndelung și realizează cât de mult i se întinsese rujul peste buze. Prietenii lor, cu care se întâlneau, observaseră desigur acest fapt.

Mâine va fi probabil o zi foarte dificilă, pentru ea.

Făcu o baie și se vâri în pat.

***

A doua zi dimineată, îi servi tatălui ei micul dejun, dar nu vorbiră aproape nimic.

— Ai avut o noapte plăcută? întrebă Laurence Allen, bându-și încet cafeaua, fără a-și ridica privirile din ziar.

— Interesantă.

— Bine, murmură el.

Probabil nu apăruse încă nimic, își spuse Lacey, care nu văzuse, încă jurnalele.

După asta, o sună pe doamna Bowden și-i spuse că vine să îl ia din

nou pe Jet. Avea nevoie de el. Câinele acesta o liniștea, ori de câte ori erau împreună.

Când ajunse la magazinul doamnei Bowden, însă, nu auzi lătratul obișnuit cu care Jet întâmpina orice ciocănit în ușă.

Doamna Bowden îi deschise zâmbitoare și-i explică foarte calm:

– Tânărul Jackson a venit mai devreme și mi-a spus că-l ia el pe Jet, pentru a ți-l aduce la Centru.

– Dar nu i-am cerut asta, replică Lacey, surprinsă. O să-l caut ,ai târziu, atunci.

– Pe cine?

– Pe Jet.

– Ah, credeam că vorbești de Martin. E un tânăr foarte drăguț. Am băut o ceașcă de vceai împreună. I-am spus cât de mult îl admir, zâmbi ea. Totuși, mi se pare că are o meserie destul de periculoasă.

– A fost alegerea lui, răspunse Lacey, care era foarte indispusă de faptul că Martin îl luase pe Jet, știind că, astfel, ea va fi nevoită să dea din nou față cu el.

Intră în Centrul de arte pe ușa din spatele clădirii. Era aproape ora nouă și cei mai mulți dintre colegii ei erau acolo. Martin era și el acolo, vorbind cu unul dintre tinerii violoniști ai centrului. Jet sări imediat în brațele ei, iar Martin, care tocmai analiza unul dintre instrumentele aflate la reparat în atelierul tânărului, își ridică repede ochii spre ea.

-Trădătorule! îi strigă ea lui Jet, prinzându-l drăgăstoasă de blană. Ai plecat cu un străin! De ce nu m-ai așteptat?

– I-am explicat situația și a înțeles, spuse Martin, zâmbind.

– Ah, înseamnă că i-ai explicat situația și doamnei Bowden.

– Bineînțeles, răspunse el cu un surâs și mai larg, ca și cum ar fi fost

cei mai buni prieteni din lume. Vei ieși cu Jet la plimbare, diseară?

– Nu.

– Nici tu nu vei ieși să te plimbi?

– Nu.

– Sper să te văd, totuși, mai târziu, spuse el și se îndepărtă, însoțit de câteva persoane din conducerea Centrului, pentru a participa la niște evenimente locale din ziua aceea.

Maisie, care tocmai se apropiase de ei și asistase la toată scena, îi spuse încet:

– Se pare că voi doi chiar nu puteți să vă înțelegeți.

În acel moment, Lacey îl zări pe Paul apropiindu-se. În mod sigur îl văzuse pe Martin, pentru că avea o față foarte posomorâtă.

– Bună, îi spuse ea, numai zâmbet.

– Bună, răspunse el cu răceală. S-a trezit toată lumea foarte devreme astăzi, comentă el, arătând cu capul spre ușa pe care ieșise Martin, ceva mai devreme. Te-ai întâlnit cu el, azi-noapte?

– Da, l-am întâlnit prin târg.

– Nu-ți dăduseși întâlnire cu el mai dinainte?

– Bineînțeles că nu, răspunse Lacey, foarte rece.

– N-am deloc încredere în el.

– Da, mi-ai mai spus asta. Am dat nas în nas la un moment dat și am stat puțin de vorbă împreună, după care m-am dus acasă.

– Direct acasă? își strânse el buzele.

– Da, și după cum știi, Martin n-are acces în casa mea.

– Luăm astăzi prânzul împreună?

– Sunt destul de ocupată, astăzi, răspunse ea, gândindu-se că ar fi mai bine să rămână la standul ei. Poate cineva va fi interesat de vreo

lucrare de-a ei.

– Mă inviți la cină, atunci?

– Diseară? Da, bineînțeles. La aceeași oră.

Paul ezită câteva momente, după care-i spuse privind-o în ochi:

– Iartă-mă că îți spun asta, dar Charlie Rilke mi-a spus că în momentul în care ai ieșit din acea caleașcă erai foarte șifonată.

– Da, pentru că în momentul producerii accidentului am căzut pe podea.

– Doar de-asta?

– Da, spuse Lacey, uimită ea însăși cum putea să-l mintă, privindu-l drept în ochi. O făcea însă spre binele lui, își spuse ea.

În momentul acela, cineva se interesă de un tablou agățat pe perete lângă ea și Lacey se întoarse să-l dea jos, în timp ce Paul îi spuse la revedere și se îndepărtă.

După ce vizitatorul plecă, Lacey se uită spre Maisie, care stătea la standul alăturat, împreună cu Porteus:

– Veniți la mine la cină, diseară?

Era mai bine să fie mai multe persoane la masă, se gândi Lacey. Așa era mai ușor să suporte privirile lui Paul și ale tatălui ei.

– Mulțumim, îi răspunse Porteus, din partea cealaltă a standului, și Lacey îi privi cu simpatie statura masivă.

Maisie încercase mereu să-l supună unei diete, dar fără niciun succes.

– Mulțumim, spuse și ea, uitându-se cu duioșie spre bărbatul pe care-l iubea, după care își îndreptă ochii spre Lacey, râzând cu poftă. Acceptăm cu plăcere.

Îl auzise pe Paul și înțelese acum că invitația era un S.O.S.

– S-a întâmplat ceva? Întrebă Porteus.

– Nu. Doar că mi se pare mai amuzant să fim mai multe persoane la cină, răspunse Lacey.

– Dacă zici tu, replică el, cu ochii sclipind amuzați.

Maisie era o adevărată prietenă și Lacey se gândi o clipă că ar putea să-i spună adevărul, pentru că era sigură că Maisie și-ar fi ținut gura.

Tăcu, însă, întrebându-se ce va face, acum că Martin se întorsese la ea.

Capitolul 4

Lacey pleacă de la Centru mult mai devreme decât își propusese inițial. Având mai multe persoane la cină, trebuia să gătească mai mult și asta îi cerea timp.

Înainte de a se întoarce însă acasă, îl duse pe Jet la magazinul doamnei Bowden. Ar fi vrut foarte mult să-l ia cu ea, dar dacă tatăl ei l-ar fi descoperit, s-ar fi înfuriat foarte rău și nu era cazul să mai toarne gaz pe foc.

— Ai venit doar tu? o întreabă doamna Bowden, când îi înmână câinele. Credeam că e și Martin Jackson cu tine.

— De ce ar fi?

— Mi-a șoptit o păsărică ceva despre voi doi, răspunse doamna Bowden, privind în sus, ca și cum păsărica cu pricina s-ar fi învârtit în acel moment pe deasupra capului ei cărunt. Ați fost împreună, aseară, în momentul producerii accidentului cu caleașca, nu-i așa?

— Da, dar astăzi a însoțit-o pe doamna Pomeroy la niște festivități din oraș, spuse Lacey și ieși, salutând-o în grabă.

Dacă tatăl său auzise toate acestea, cum va da ochii cu el și ce explicație va găsi pentru faptul că își petrecuse seara cu un bărbat care în ochii lui era aproape un criminal?

Se îndreptă îngrijorată spre casă, dar când ajunsese fu plăcut surprinsă să vadă un buchet mare de trandafiri roșii, pe scările de la intrare. În mod sigur erau de la Paul, își spuse ea. Un mod foarte romantic de a-i spune te iubesc. Le cuprinse pe toate în brațe și le inhală parfumul.

Cât sunt de norocoasă să fiu iubită atât de mult, se gândi ea. Sunt foarte fericită cu Paul și aș fi o proastă dacă n-aș avea grijă de dragostea lui.

Privi cu duioșie florile. Erau atât de proaspete și de frumoase! Va face tot posibilul să le păstreze cât mai mult timp așa.

Le va privi ori de câte ori îi va zbura gândul la Martin și își va aduce aminte de dragostea lui Paul pentru ea.

Le puse într-o vază chinezească și o așeză pe masa din sufragerie. Le mai miroși o dată parfumul delicat și plecă în bucătărie. În timp ce curăța cartofii, se gândi să-i dea un telefon lui Paul și să-i mulțumească pentru flori.

Se duse în hol și ridică receptorul, dar în aceeași clipă tatăl ei apărui în capătul scărilor ce duceau la etaj și-i spuse pe un ton foarte rece:

— Lacey, vrei să vii puțin?

Tânăra puse imediat receptorul la loc și urcă, preocupată, în biroul lui.

— Știi ce vrei să-mi spui, începu ea, destul de stingherită, dar nu înțeleg de ce ții atât de mult să-mi faci morală.

— N-am făcut morală nimănui, niciodată. Dar ceea ce nu înțeleg e

cum ai ajuns în compania lui Jackson când de aici ai plecat cu Paul?

– Am vrut să merg în târg și lui Paul nu-i place acolo.

– Bineînțeles. E un băiat cu foarte mult gust.

– Eu m-am dus acolo și m-am întâlnit cu Martin. A venit la mine și nu puteam să nu-i vorbesc. Pe urmă, am vrut să ne plimbăm cu caleașca. A fost doar o simplă plimbare, așa cum se obișnuiește de sărbători, aici, pentru numele lui Dumnezeu, exclamă ea.

– M-ai dezamăgit foarte mult. Știi ce părere am despre Jackson. La nicio oră după ce ți-am spus tot ceea ce ți-am spus, ai rămas singură cu el.

– N-am fost singură cu el, cu excepția timpului în care am fost în caleașcă. Și pe urmă, nici măcar nu știu de ce crezi că el și-a ucis tatăl. A reușit să facă mult mai multe lucruri extraordinare, decât foarte multe persoane din aceste locuri.

– Tatăl său a murit din cauza egoismului lui Martin. Din cauza faptului că nu se gândește la nimeni, în afară de el.

– Dar sunt o mulțime de alte persoane cu acest caracter, replică Lacey, gândindu-se că această descriere corespundea foarte bine chiar și cu caracterul tatălui ei. Nu vroia însă să-l ofenseze, spunându-i asta.

– Eu ți-am spus ceea ce am avut de spus, continuă Laurence Allen. Ai un prieten minunat și sper că n-ai de gând să faci ceva ce l-ar putea întrista și îndepărta de tine, spuse el și ieși din încăpere.

Lacey se gândi imediat la buchetul de trandafiri și își spuse zâmbind cu bucurie, că Paul nu era supărat. Martin era nebunia ei, dar din acel moment nu se va mai gândi la el și va fi dulce și caldă cu Paul toată seara, iar tatăl ei va realiza cât de bine se înțelege ea cu acest bărbat.

Laurence Allen nu veni în sufragerie nici în timp ce Lacey prepară

cina, nici după ce pregăti masa, cu sfeșnice mari de argint și lumânări înalte, roșii.

Luă apoi două sticle de vin rubiniu, din rezerva tatălui ei. Le va pune la loc, se gândi ea. Dacă ar fi coborât mai devreme, în mod sigur, ar fi ales chiar el acest sortiment pentru seara aceea.

Nu era o petrecere, totuși la ora nouă Lacey era gata îmbrăcată, cu una dintre cele mai frumoase rochii ale sale, din mătase albastră, festonată cu argintiu. Paul o plăcea foarte mult în această rochie. Vru să-și pună puțin parfum la încheietura mâinii, dar își aminti ce-i spusese Martin și fără să știe nici ea exact de ce, renunță. Paul nu va observa și oricum, făcuse înainte duș cu un săpun foarte parfumat. Era destul.

Intră apoi în sufragerie să mai arunce o privire trandafirilor ei, în timp ce se gândea la Paul.

Tatăl ei era acum pe scaunul lui obișnuit.

— Așteptăm musafiri? întrebă el.

— Paul, Maisie și Porteus. Sper că îți va face plăcere.

— Bineînțeles.

Tatăl ei nu se simțise întotdeauna bine cu invitații ei, dar ea nu-i ceruse niciodată permisiunea de a invita o persoană sau alta.

— Am gătit o cină foarte delicioasă, deși Maisie are o dietă specială pentru Porteus, spuse ea râzând, dar nu mai continuă, pentru că observă că tatăl ei nici măcar nu surâde. Era desigur foarte afectat de cele întâmplate noaptea trecută.

Spera, totuși, că va fi o seară reușită, așa că intră în bucătărie pentru ultimele pregătiri înaintea sosirii musafirilor și rămase acolo până la clinchetul soneriei primului venit.

Era Paul cel care sosise mai întâi și Lacey întinse mâinile spre el, îmbrățișându-l cu putere.

– Mulțumesc, spuse ea.

Paul o îmbrățișă la rândul lui și o întrebă, foarte surprins:

– Pentru ce?

Nu părea s-o tachineze. Întrebase foarte serios și atunci Lacey, punându-și pentru prima dată problema că florile puteau fi de la altcineva, răspunse evaziv:

– Pentru tot.

Brusc, realizează că dacă buchetul ar fi fost cumpărat de el, l-ar fi adus acum.

– Maisie și Porteus vor veni și ei în câteva minute, schimbă ea subiectul. Vino să bei un sherry cu tatăl meu. Ești favoritul lui.

Lacey îl conduse pe Paul în sufragerie și Laurence Allen îl primi cu multă amabilitate, ignorându-și complet fiica.

Paul nu acordă nicio atenție buchetului de trandafiri. Era perioada din an când era timpul lor. Acum era absolut sigură că florile nu erau de la Paul.

Maisie, în schimb, le observă imediat.

Se îmbrăcase într-o rochie splendidă, roz, și-și prinsese părul la spate cu un pieptene mare, roz-deschis. De obicei se îmbrăca în blugi și tricou, dar astăzi era o zi specială pentru Lacey și ea înțelesese.

Bucatele servite fură foarte apreciate, iar Maisie și Porteus monopolizară toată conversația. Paul părea foarte relaxat, iar Lacey fu strălucitoare ca de obicei în astfel de împrejurări. Laurence Allen, însă, fu deosebit de rece toată seara.

La un moment dat, Maisie aduse vorba despre Martin, care se

întorsese la Centru după plecarea ei. Laurence Allen se schimbă imediat la față, vădit enervat de această discuție, astfel că în momentul când Lacey intră pentru câteva minute la bucătărie, Maisie o urmă pentru a o întreba de ce tatăl ei nu-l putea suporta pe Martin Jackson.

Când sună telefonul, Lacey tocmai terminase de servit desertul.

Se duse în hol pentru a răspunde, închizând încet ușa în urma ei.

– Cum merge? Întrebă Martin, de la celălalt capăt al firului.

– Cum merge, ce? replică Lacey.

– Petrecerea.

Porteus și Maisie îi spusese, desigur, că vor lua cina aici.

– Nu e o petrecere.

– Pot să vin și eu, să bem o cafea împreună?

– Nu, aproape strigă Lacey. Oricum, am crezut că după festivitățile la care ai participat vei fi invitat în altă parte.

– Am fost, dar am găsit o scuză și am plecat.

Lacey se întreabă de unde o sunase. De la hotel? De la o cabină telefonică? Era o cabină de telefon chiar la poalele dealului. De acolo putea vedea casa ei.

– Oricum, nu te pot invita aici. Știi ce gândește tatăl meu despre tine. Tu ai lăsat trandafirii pe scări?

– Da.

– Ca să-mi faci probleme cu Paul?

– Nu m-am gândit niciodată la el, răspunse Martin, ca și cum Paul ar fi fost ultima persoană din lume pentru care și-ar fi putut face probleme. Le-am lăsat pentru a-mi cere iertare.

– Pentru ce, anume? Pentru că nu ți-ai ținut promisiunea de a mă suna cu cinci ani în urmă? E puțin cam prea târziu, pentru asta.

– Pentru azi-noapte. N-ar fi trebuit să profit de acel accident.

– Într-adevăr, n-ar fi trebuit, răspunse ea, cu răceală.

– Îmi pare foarte rău că am făcut asta.

Nu, nu-ți pare rău, se gândi Lacey. Mă încerci. Doar că de data asta nu-ți mai merge.

– Ce înduioșător, răspunse ea, Omul Negru își cere iertare. Interesant. Somn ușor, adăugă ea și închise telefonul, rămânând încă un minut cu mâna pe receptor, pentru cazul în care el ar fi sunat din nou. Nu sună.

Lacey se întoarse apoi în sufragerie, unde Maisie refuza să-i mai pună lui Porteus o a doua porție de budincă.

– Cine a fost? o întrebă tatăl ei.

– Angela, răspunse ea, așezându-se la masă și începând să mănânce cu poftă.

Angela era una dintre prietenele ei, care locuia la o sută de mile depărtare și Lacey simți imediat privirile suspicioase ale tatălui său după acest răspuns, astfel că își concentrează atenția asupra paharului cu vin din fața ei. Încă puțin vin, își spuse ea și nu se va mai gândi la niciun fel de probleme. Poate ar fi trebuit să spună cine era la telefon. Poate ar fi trebuit să-și fi privit tatăl direct în ochi și să-i spună fără nicio ezitare: Nu e problema ta.

Când tatăl ei declară că își va bea cafeaua în atelierul său, nimeni dintre cei prezenți nu spuse nimic pentru a-l reține.

Mai mult decât atât, Lacey sări imediat și replică, bucurată:

– Îți duc eu cafeaua sus.

– Mulțumesc, replică el, dar sunt capabil încă să-mi duc ceașcă de cafea în atelierul meu.

Le spuse noapte bună și părăsi încăperea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Porteus. N-a fost de acord cu venirea noastră aici, sau ce?

– Nu e în apele sale astăzi, explică Lacey, după care adăugă râzând: mătușa mea obișnuia întotdeauna să-mi spună că tata e un geniu și geniile au stări foarte deosebite de ale celorlalți oameni. Hai să punem niște muzică, spuse ea, ridicându-se.

Aleseră câteva discuri, după care se așezară din nou și continuară să discute, în timp ce muzica se auzea în surdină. Erau cu toții, amorțiți de vin și de masa îmbelsugată, dar Lacey era, totuși, într-o dispoziție aparte. Era într-o formă de invidiat. Tatăl ei era supărat pe ea, iar ei nici că-i păsa. Starea ei, totuși, îl făcu pe Paul s-o privească îngrijorat pe deasupra ochelarilor și să-i spună apăsător:

– Sper că nu vei fi mahmură, mâine.

– Și eu sper, replică Lacey. Voi face o Alice suferindă, adăugă ea, schimbând paharul de vin cu ceașca de cafea. Ești mulțumit, acum?

– Bună fată, comentă el, spunându-și în același timp că Lacey își va pierde controlul în minutele imediat următoare.

Maisie insistă s-o ajute pe Lacey la spălarea vaselor, dar aceasta refuză categoric. Până la urmă, însă, toți cei prezenți începură să strângă masa și să ducă vasele în bucătărie.

Imediat după asta, Maisie întrebă:

– Ce e cu tatăl tău? E în legătură cu Martin? se interesă ea, luând o farfurie spălată din mâinile prietenei sale și începând s-o ștergă cu prosopul de vase.

– S-a enervat că am stat cu Martin azi-noapte.

– Te-am auzit spunându-i lui Paul că Martin nu e binevenit aici.

– Da, răspunse Lacey. Tatăl meu a fost unul dintre cei mai buni prieteni ai domnului Jackson și crede că Martin n-a fost un fiu bun. Obișnuia să se întâlnească cu tatăl meu și să-și verse ofurile, iar Martin era oful lui cel mai mare.

– Dar ce a făcut?

– Întreabă-mă, să te-ntreb. Tatăl meu mi-a spus doar că știe lucruri pe care nu le mai știe nimeni altcineva despre Martin. Domnul Jackson a murit sărac și tatăl meu zice că e din cauza lui Martin. Dar nu cred că Martin ar fi fost în stare să-i falsifice semnătura pentru a sustrage bani din bancă sau așa ceva. Nu mă interesează ce i-a spus tatălui meu domnul Jackson, pur și simplu nu pot să cred.

Maisie o privi surprinsă.

– Doar pentru asta nu vrea să-l primească în casă?

– Da. Și dacă i-a intrat asta-n cap, nu-și va mai schimba părerea niciodată. Ca de exemplu cu Paul.

Paul făcu ochii mari.

– L-a plăcut din primul moment și nu își va mai schimba părerea despre el niciodată.

– Ah, se înțeleg bine împreună, replică Maisie, pentru că Paul este întotdeauna de acord cu ceea ce spune el, nu-i așa?

Acesta era adevărul și așa se comportase și Lacey până atunci.

– Paul n-ar îndrăzni niciodată să-și exprime părerea, dacă ar gândi altceva despre o anume problemă, așa cum face Porteus, de exemplu, continuă Maisie.

Aversiunea tatălui ei pentru Martin Jackson era mult mai puternică decât antipatia pe care i-o purta lui Porteus din cauza firii sale rebele, se gândi Lacey.

Acum, faptul că propria lui fiică trecuse peste părerile și dorințele lui, îl rănise foarte mult.

La douăzeci și patru de ani, își spuse Lacey, era probabil timpul să-și găsească propria ei cale.

— A fost o seară extraordinară și o cină pe măsură, spuse Maisie, în timp ce se pregăteau de plecare. Folosești un fond de ten nou?

— Nu.

— Ai un ten foarte luminos astăzi.

Lacey mulțumi pentru compliment și se întrebă dacă într-adevăr arăta diferit.

Se simțea într-adevăr altfel, parcă ar fi prins, dintr-o dată, mai multă viață.

Musafirii plecară în același timp, fiecare spre casele lor.

Paul o sărută pe gură la plecare, dar Lacey nu-i răspunse cu aceeași căldură, deși își apăsă și ea buzele pe ale lui, pentru că-i veni imediat în minte sărutul plin de pasiune pe care i-l dăduse Martin.

— Ne vedem mâine, spuse ea.

La poartă se întoarseră cu toții, pentru a-i face cu mâna.

Lacey se întoarse în casă și alergă imediat să miroasă trandafirii. Îi privise, de altfel, toată seara. Culoarea lor vie îi capta atenția permanent, iar textura lor catifelată o făcea să se simtă ca și cum cineva îi șoptea ceva la ureche.

Făcu puțină ordine în sufragerie, opri muzica, apoi mai privi o dată florile, înainte de a stinge lumina.

Era doar un joc, dar se simțea flatată, își spuse ea. Nu trebuie însă să uite că e doar un joc.

În camera tatălui său ardea încă lumina, deși se dusese de mult la

culcare. Vroia să-i demonstreze că nu putea să adoarmă din pricina ei? Vroia s-o facă să se simtă vinovată? Nu, nu se va simți vinovată, doar pentru a-i face lui sau lui Paul pe plac. În plus, mâine va avea o zi grea, pe când tatăl său putea să doarmă cât poftea. Nu-și va strica somnul cu gânduri negre.

Se duse deci în dormitorul ei și se vârî în așternuturi. În ultimele clipe dinaintea căderii în somn, simți încă o dată în nări parfumul delicat al florilor ei.

A doua zi dimineată se trezi foarte veselă și proaspătă, ca una dintre fetele care făceau reclamă la floricele de porumb, la televiziune.

Deschise larg fereastra și inspiră cu nesaț aerul, se îmbracă în ritm de dans, coborî valsând în bucătărie și își puse o floare în păr.

Tatăl ei era deja la masă, îmbrăcat în halatul său de casă și citindu-și ziarele.

Nu-l întreabă dacă dormise bine, pentru că era foarte evident că nu.

— Bună dimineată, îi spuse ea simplu.

— Chiar e?

Da, își spuse ea. Soarele strălucea cu blândețe și lumina lui calmă mângâia cu delicatețe interiorul bucătăriei.

— Micul dejun? întreabă Lacey.

— Te rog.

Apetitul lui nu fusese deloc afectat. Lacey îi servi cafeaua și-i prepară omleta cu șuncă. După asta alergă în hol să ia corespondența. Întotdeauna făcuse asta, chiar și pe vremea când trăia mătușa sa. Laurence Allen ținea foarte mult să aibă corespondența pe masă la micul dejun.

În dimineată aceasta erau două scrisori pentru el, pe care le desfăcu

în tăcere, iar alta era pentru Lacey. Adresa era bătută la mașină. Era probabil de la vreo prietenă, dar nu știu de la cine până n-o deschise.

Privi plicul gol și-și aminti perioada în care așteptase cu atâta înfrigurare o scrisoare din partea lui Martin. Nu, nu va trăi din nou această agonie, își spuse ea.

– Am plecat, anunță Lacey.

Tatăl ei însă nu spuse nimic și tânăra strigă din nou, mai tare:

– Am plecat!...

Apoi, pradă unui moment de înduioșare, adăugă, la fel de tare:

– Vino să vezi piesa, azi, e pentru o cauză bună.

Încasările vor fi donate unui spital. Ca orice act de caritate, montarea lor servea, deci, o cauză nobilă.

Tatăl ei, însă, îi strigă preocupat mai mult de ceea ce-l interesa în momentul de față pe el însuși:

– Când te-ai întâlnit cu tânărul Jackson, i-ai spus că nu vei găti pentru el toate acele mâncăruri tradiționale cum cere tradiția?

– Nu, nu i-am spus.

– Înțeleg, veni mormăit răspunsul.

Lacey nu găsi niciun argument pentru a-i explica motivul, astfel că spuse doar:

– La revedere. Trebuie să plec. Nu vreau să fiu în întârziere la serviciu, adăugă ea și-și luă în fugă geanta, după care ieși.

Se simți dintr-o dată atât de liberă, ca și cum ar fi ieșit dintr-o închisoare. Din păcate, nu putea să-l ia astăzi pe Jet cu ea, din cauza piesei de teatru, dar s-ar fi bucurat foarte mult dacă acest câine minunat i-ar fi fost azi aproape, așa cum îi fusese de-atâtea ori, în anii trecuți. Dacă Martin a fost din nou după el, va trebui să aibă grijă de el,

pentru că ea era mult prea ocupată, se gândi Lacey.

Ușa principală a Centrului de arte nu se deschisese încă, dar înăuntru activitatea era deja în toi. Martin era și el acolo, vorbind cu unul dintre sculptorii Centrului, în atelierul acestuia. Lacey aruncă o privire fugară înăuntru și grăbi și mai mult pasul.

Martin era îmbrăcat în blugi și într-un tricou de culoarea măslinelor verzi, care-i puneă foarte bine în evidență pieptul puternic și brațele musculoase. Părea că se simte ca acasă, se gândi Lacey.

– Bună, spuse el, ieșind imediat după ea, în momentul când o zări.

– Ai ajuns foarte de dimineață astăzi, comentă Lacey.

– Da, îmi plac toate aceste lucruri și vreau să fac niște fotografii. Ai spectacol, astăzi, nu-i așa?

– Da, așa că sunt foarte grăbită. Ne vedem mai târziu.

– Bineînțeles.

Sigur că-l va vedea, își spuse ea. Astăzi se simțea ca o adolescentă dezlănțuită. Niciodată nu fusese așa. Dacă Martin i-ar fi adus trandafirii în dimineața de după noaptea petrecută pe deal, ar fi avut acest -sentiment încă de atunci, reflectă ea.

Dimineața trecu foarte repede, mai ales că Centrul fusese plin de lume încă de la deschidere. Cei mai mulți dintre cei prezenți auziseră că Martin vizita atelierele și veniseră să-l vadă în carne și oase. Alții făcuseră parte din grupurile frecventate de Martin și veniseră să vorbească despre vremurile trecute.

Lacey îi simțea prezența în fiecare moment. Chiar și atunci când nu era în apropierea ei. Simțea când Martin era în curtea Centrului sau când se întorcea în atelier. Era ca și cum erau conectați la un fir nevăzut și nu putea să iasă de pe orbita ei fără să simtă fiori în tot

corpul.

După câteva minute, Martin se întoarse la standul ei, vorbind cu angajații aflați acolo.

Paul era în micul lor teatru, ocupat cu pregătirile pentru spectacol. Totul trebuia să fie în cea mai deplină ordine, la ora două și treizeci de minute. În mod sigur, însă, atât el cât și tatăl ei aflaseră despre prezența lui Martin în Centru.

Era însă o binecuvântare pentru localitatea lor, în acele zile. Martin era foarte priceput în probleme de marketing și promovase festivalul lor pe toate căile, fără a cere vreun ban pentru asta.

Lacey intenționase să-i pregătească ceva pentru prânzul de astăzi, dar Martin se dusese într-un bar din apropiere și se întorsese cu tot felul de specialități, pe care ea, desigur, nu le-ar fi putut găti niciodată, cu atât mai puțin în acea zi, în care apărea pentru prima dată jucând pentru un public atât de larg. Mai jucase și altă dată, dar numai în reprezentații pentru colegi sau prieteni, așa că începuse deja să aibă emoții foarte mari.

– Aș vrea să fiu foarte bună astăzi, îi șopti ea la un moment dat lui Martin, dar mă tem că voi avea trac.

– Vei fi senzațională, îi replică el, zâmbind.

– Îți mai amintești de reprezentația cu Pygmalion, de la Clubul Tineretului? întrebă ea, cu nostalgie în glas.

– Bineînțeles.

– Ai venit să vezi și tu spectacolul și când te-am zărit în public, stând cu o față foarte plictisită și dezgustată, aproape că am paralizat de emoție și am uitat textul.

– Îmi pare rău. Nu mi-aș fi putut închipui că ți se poate întâmpla

asta din cauza mea, spuse el, amintindu-și foarte bine acea situație.

– Dacă vii astăzi, te rog să te așezi într-un loc în care te pot vedea și încercă să mă încurajezi.

Martin se aplecă și-i șopti la ureche foarte senzual:

-Te voi încuraja întotdeauna, în toate.

– Ai vreo intenție? glumi Lacey.

– Ah, niciuna, surâse el, dar desigur avea, se gândi Lacey.

Nu reușiră să fie singuri în dimineața aceea decât foarte puțin timp, pentru că Martin era mereu în centrul atenției, dar puținele momente când nu fusese nimeni prin preajmă, o bucurară foarte mult pe tânăra artistă.

Vor fi cu siguranță singuri cât de curând, Martin va aranja asta, se gândi ea. Îi plăcea foarte mult să stea și să vorbească cu Martin și nu va mai permite nimănui să-i strice această plăcere, își spuse ea.

Sala teatrului era deja arhiplină cu un sfert de oră înaintea începerii spectacolului. La ora fixată, cortina se ridică și Lacey intră în scenă, emoționată, dar fericită. Știa foarte bine rolul, și tot ce avea de făcut pe scenă și începu să joace cu bucurie, mai ales că toți cei prezenți o priveau cu mult interes.

La zece minute însă de la începerea spectacolului, Martin intră în sală și deși o făcu foarte discret, toate privirile se ațintiră, rând pe rând, asupra lui. Încă scria autografe când unul dintre interpreții Centrului apără în scenă cu o chitară și începu să cânte Balada dulcei Alice, cu inevitabilul vers: „Era săracă, dar era onestă”.

Alice dansa fericită în jurul noii ei case, fredonând veselă o melodie populară, în timp ce soțul ei, și el sărac dar onest, repara ceva în curte. Rolul soțului Alicei era interpretat de tânărul Freddy, un fermier cu

părul roșu, care arăta în acest rol ca un erou victorian. Porteus, deosebit de comic în rolul unui sătean care o curta pe Alice fără niciun succes, stârni aplauze frenetice la scenă deschisă și captă din nou toată atenția publicului spre scenă.

Decorul era și el realizat într-un mod deosebit, costumele de asemenea, iar la sfârșit toată sala îi aplaudă pe artiștii interpreți, în picioare.

– Ai fost magnifică, îi spuse Paul lui Lacey, alergând pe scenă imediat după lăsarea cortinei și sărutând-o, recunoscător, pe obraji.

Se bucurară cu toții și se gândeau deja cu mulțumire la cele patru reprezentații pe care le vor da în următoarele zile.

Venise și Denice s-o felicite pe Lacey și pe ceilalți interpreți și le mărturisi că niciodată nu râsese atât de mult.

– Ai fost fantastică, Lacey, exclamă ea.

Lacey o observase pe Denice în public încă din primele minute, după care o văzuse stând de vorbă cu Martin. Totuși, venise singură s-o felicite.

– Barry și cu mine organizăm o petrecere mâine seară, pentru că o mulțime dintre prietenii noștri vechi vor să-l reîntâlnească pe Martin. Vei veni și tu, nu-i așa? întrebă Denice.

Lacey tocmai își dădea jos machiajul de scenă, stând în fața oglinzii doar în fustă și sutien.

– Martin știe de invitația asta?

– Da. Sper că nu ești geloasă că am organizat o petrecere în cinstea lui.

– Ba da, spuse Lacey, aproape fără să vrea.

Poate își va găsi altceva de făcut mâine seară, se gândi Lacey. Sau,

dacă se va duce la petrecere, nu se va duce singură.

Toată lumea știa cât de rece o tratase Martin pe Denice în perioada când trăia aici, dar tot atât de bine se știa că Denice nu putuse suporta despărțirea de el și când Martin a plecat la colegiu și nu l-a mai văzut, a făcut o cădere nervoasă.

Totuși, Denice a continuat să-i trimită, permanent, felicitări de Crăciun.

Anul trecut, când fusese într-o vizită la Denice și la Barry, văzuse una dintre felicitările pe care Martin le trimisese Denicei. În afară de ea, erau încă vreo câteva persoane în oraș cărora Martin le trimisese permanent felicitări de sărbători, dar ei nu-i trimisese niciodată.

Totuși, nu putea spune că a fost vreodată invidioasă, așa că insinuarea Denicei, cum că ar putea fi geloasă, era de-a dreptul o nebunie.

Dacă va merge mâine la petrecere, nu se va mai comporta ca până acum, își spuse ea, scoțându-și agrafele din păr, în timp ce Denice era preocupată să facă alte invitații pentru seara următoare. Era atât de indispusă de insinuarea Denicei, încât abia aștepta să iasă din cabină și să-l caute pe Martin pentru a-l întreba dacă și-a pus în gând să strice căsătoria Denicei.

De fapt, se gândi ea mai bine, ce ar fi putut face, dacă l-a invitat să-și întâlnească vechii prieteni? Putea s-o refuze și să-i spună că nu e interesat să se întâlnească cu ei?

Lacey se opri din periatul părului și se privi lung în oglindă, scoțând un oftat adânc.

Sunt geloasă! își spuse ea. Nu vreau ca Martin să-i zâmbească Denicei. Nu vreau s-o atingă. Nu vreau să atingă nicio altă femeie în

afară de mine!

Trebuie să fii foarte atentă ca Martin să nu-și dea seama cât sunt de geloasă. În mod sigur ar râde de mine sau s-ar folosi de asta. Ar fi ca și cum i-ai da cuiva un cuțit ca să ți-l înfigă-n inimă.

Capitolul 5

Își puse bluza cu degetele tremurând de nervozitate. Da, era gelozie.

Se simți dintr-o dată vulnerabilă și îndurerată, ca o adolescentă aflată la prima dragoste. Ar fi trebuit să simtă asta cu cinci ani în urmă, cu acum, când Martin era celebru. Acum, era prea târziu pentru ei.

— Atunci vei, veni? se întoarse din nou Denice spre ea. Poți să vii cu Paul, dacă vrei, deși e o petrecere doar între vechii prieteni, pentru a ne aminti de năzbâtiile pe care le-am făcut împreună, zâmbi ea.

Dar eu cu Martin n-am fost niciodată prieteni. Am crescut în același oraș, asta-i tot.

— Va sta două săptămâni, aici, nu-i așa? întrebă Denice cu un zâmbet înduioșat.

— Cine? Martin? Da. Așa a spus.

Putea să-l monopolizeze, în aceste două săptămâni, se gândi Lacey, văzând interesul Denicei pentru Martin, nu e treaba mea.

Își strânse apoi trusa de machiaj și împachetă costumul de scenă,

punându-l cu grijă în dulap.

Până la spectacolul de miercură viitoare, se gândi ea, vor intra multe trupe aici, așa încât trebuia să închidă totul cu grijă, pentru a nu avea nicio surpriză neplăcută, din acest punct de vedere, la reprezentația viitoare. Pe tot parcursul festivalului, teatrul era închiriat diverselor grupuri artistice din localitate, astfel că toți cei care foloseau cabinele trebuia să lase o ordine desăvârșită în urma lor.

În acele momente, însă, Lacey fu singura care termină pregătirile, ceea ce-l surprinse pe Paul, când veni s-o ia.

– Văd că te-ai îmbrăcat foarte repede, spuse el. Ești grăbită?

– Am lăsat-o pe Maisie să aibă grijă și de standul meu, în timp ce se ocupă de al ei, și nu cred că Porteus se va întoarce foarte repede la Centru astăzi.

Paul trebuia să se întoarcă și el la bibliotecă, în acea după masă, așa că ieșiră din teatru împreună.

– Trebuie să-ți repet, din nou, cât de bună ai fost astăzi, pentru că sunt foarte fericit, spuse el.

– A fost amuzant, replică Lacey.

– Te văd diseară?

Pentru seara aceea, Paul cumpărase bilete la „Olandezul zburător”.

– Ah, dacă nu voi rezista până la sfârșit, va fi chiar așa o nenorocire dacă voi ieși de la spectacol?

– Am niște comisioane importante pentru fotografiile pe care le voi face, așa că ar fi mai bine dacă nu vei ieși.

Cum nu găsi pe moment nicio scuză pentru a nu se duce și nici nu știa exact dacă va merge sau nu, Lacey nu mai spuse nimic și, la intersecție, când Paul trebui s-o ia spre bibliotecă, iar ea în partea

opusă, îi făcu doar un semn ușor cu mâna și se grăbi spre Centru.

Aproape că alergase, până acolo, așa că în clipa în care ajunse la standul ei respira cu mare greutate și avea bujori mari în obrajii încinși.

– Cum a fost? o întâmpină imediat Maisie. Veți fi invitați să jucați la Stratford-on-Avon, cu Porteus în „Regele Lear”?

– Rudolf, cu nasul lui roșu a avut mult mai mult succes, răsă Lacey, povestindu-i prietenei sale tot ce se întâmplase pe scenă și toate reacțiile publicului, până în cele mai mici amănunte.

Venise, deci, cu vești foarte bune, dar când îl văzu pe Martin în capătul scărilor, venind împreună cu Porteus, nu știu dacă să mai rămână acolo, sau nu.

Inima îi bătu cu putere la apropierea lui Martin. Era o nebunie, dar era o atracție naturală atât de deosebită, încât îi simțea prezența în fiecare celulă a ființei. Ca și Denice, ca și alți prieteni vechi de-ai lui, și ea simțea lumina pe care o emana în jurul lui și era bucuroasă că va rămâne printre ei încă două săptămâni.

– Bună, spuse zâmbind, Martin, apropiindu-se.

– Bună, răspunse Lacey.

Pur și simplu nu putuse spune mai mult.

– Sunt invitat la o seară de muzică populară, într-un restaurant cu specific tradițional. Vrei să vii cu mine?

Cunoștea acel restaurant foarte bine, pentru că obișnuia să meargă uneori acolo cu câțiva prieteni, fără Paul, pentru că lui nu-i plăcea muzica populară. I-ar plăcea foarte mult să-l însoțească acolo diseară, să stea cu el la o masă retrasă, să bea ceva și să discute împreună vrute și nevrute.

Nu putea însă să-l supere din nou pe Paul, ieșind încă o dată cu

Martin.

– Îmi pare rău, dar am primit niște comenzi și trebuie să le termin foarte repede.

– Încă niște scene din peisajul local?

– Bineînțeles. Mai vrei să-ți pictez Școala de gramatică?

Adevărul era că Martin nu se gândea foarte mult la ea ca la un artist. Pe vremuri, când auzise că intenționa să urmeze un colegiu de artă, nu i se păruse un lucru demn de luat în seamă.

– Bineînțeles.

– Ce părere ai despre inițiativa Denicei de a organiza o petrecere între vechii prieteni, la ea acasă?

– Cu cine?

– Cu fanii tăi. Denice a fost întotdeauna fanul tău numărul unu. Presupun că știi.

– Da. Ai încă niște confeti în păr, de la Dulcea Alice, spuse el, rotindu-i o șuviță pe deget.

– M-am grăbit să ajung aici. N-a fost prea ușor să îmi dau jos machiajul. Uită-te la Porteus, are încă nasul roșu.

– După părerea mea, era mai bine cu nasul lui natural.

– Ai spus și tu asta, Lacey, interveni Maisie.

În acel moment se apropiară alte persoane care-l cunoscuseră pe Martin în vremurile de demult și-l invitară să vorbească despre ceea ce s-a întâmplat în anii în care nu s-au văzut.

După plecarea lui Martin, Lacey se hotărî să meargă acasă și să stea cu tatăl ei. Nu mai fusese niciodată în contradicție cu el și nu se simțea deloc bine, acum că erau în această situație. Îl înțelesese și pe el, dar era o furtună într-un pahar cu apă ce simțea el.

Cumpără carne pentru friptură și o casoleță mare cu căpșuni care se puteau înmuia în vin și se duse țintă acasă.

Odată ajunsă, intră în bucătărie să lase coșul cu cele cumpărate, după care își caută tatăl.

Nu vorbiseră nimic azi-dimineață despre planurile lui de peste zi. Nu-l găsi în atelierul lui și atunci se duse în grădină, unde obișnuia adeseori să picteze la umbra vreunui copac. Nu era însă nici acolo.

Se întoarce în casă, întrebându-se ce se putuse întâmpla.

Atunci, zări lângă telefon un bilet:

„Voi cina în oraș, astăzi. Mă voi întoarce târziu.”

Poate azi-dimineață încă nu știuse că va ieși, își spuse Lacey. Poate era încă foarte furios pe ea și nu vroia să știe nimic despre Dulcea Alice.

De fapt, n-avea de ce să fie atât de surprinsă. N-o informa niciodată despre locurile unde se ducea. Așa fusese întotdeauna. Făcuse numai ce vroia și nu-i păsa de faptul că era așteptat acasă cu mâncarea.

Mătușa sa acceptase această situație și ea la fel, până la sosirea lui Martin, care o făcuse să se întrebe dacă viața pe care o avea era chiar cea pe care și-o dorea.

Va pune tot ce a cumpărat în frigider și va prepara ceea ce dorise într-o altă zi.

După ce așază totul în ordine în frigider, caută cartea de telefon și sună la Cross Keys.

– Aș putea lăsa un mesaj pentru domnul Martin Jackson, vă rog? întrebă ea și o voce foarte plăcută îi răspunse:

– Îmi pare rău, dar nu este în hotel. A ieșit în cursul după-amiezii.

– Mulțumesc, spuse Lacey și închise telefonul.

Probabil că-l sunau o mulțime de persoane, își spuse ea,

întrebându-se unde s-o fi dus. Nu putea accepta invitația lui, dacă nu ieșise cu Paul.

Avea nevoie însă de o companie în seara asta, așa că plecă la magazinul de textile și-l luă pe Jet.

Știa că tatăl ei s-ar fi supărat văzând-o cu Jet în bucătărie, dar el se întorcea târziu și n-avea niciun chef să mănânce de una singură.

Jet era foarte fericit. Mâncase tot și își linse cu poftă farfuria, după care se întinse și adormi.

Lacey cină ea însăși cu bună dispoziție, dar regretă în sinea ei că nu cinase cu Martin. I-ar fi plăcut să-i facă portretul.

După ce spală vasele și curăță masa din bucătărie, își prepară vopselele și se apucă de lucru. Îi plăcea să picteze aici și o făcuse de multe ori și înainte. Alteori lucra în dormitorul ei, dar în mod obișnuit își făcea lucrările la Centru, pentru că îi plăcea să fie în compania cuiva, când picta.

Îmi pare rău că n-am făcut niciodată un crochiu cu cabana de pe deal, își spuse Lacey.

Închise însă ochii și încercă să și-o amintească. Imaginile îi veniră în minte imediat, în cele mai mici amănunte. Trase, astfel, prima linie.

Culorile vor fi foarte închise, pentru că era noapte, se gândi ea. Va sugera și furtuna. Sau... Nu era hotărâtă, încă.

În momentul în care sună telefonul, Lacey alergă imediat să ridice receptorul. Când auzi vocea lui Martin, i se tăie respirația. Poate și pentru că tocmai avusese în minte cabana de pe deal, reflectă ea.

— Ai sunat târziu, spuse Lacey. Te-am căutat și eu mai devreme, pentru că vroiam să te invit la cină. Nu m-am achitat încă de îndatoririle față de tine, cu care m-a însărcinat comitetul de organizare a

festivalului. În seara asta, însă, am mâncat deja în compania lui Jet, adăugă ea, ascultând cu atenție muzica de la celălalt capăt al firului, care se auzea în surdină.

— Nu vrei să vii aici? întrebă el.

— În seara asta am fost invitată la operă și am contramandat întâlnirea, pentru că am vrut să pictez, așa că. . .

— Măine sunt foarte ocupat și nu știu dacă pot să ajung la Centru. Atunci, ne vom vedea doar mâine seară?

— La Denice? Ah, da. Voi fi acolo. Nu vreau să pierd petrecerea asta pentru nimic în lume, râse Lacey încet.

În momentul acela, tatăl ei apărură în ușă, privind-o lung. Când trecu pe lângă ea, îi dădu un bobârnac peste ceafă și Lacey protestă nemulțumită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Martin.

Dacă alerga să închidă ușa la bucătărie, Jet s-ar fi trezit în mod sigur și tatăl ei l-ar fi observat. Renunță, deci, rămânând la telefon și răspunse aproape șoptit:

— S-a întors tatăl meu și Jet e în bucătărie.

— Ce importanță are? întrebă Martin. Ce poate să-i facă, dacă îl va găsi acolo? Începu el să râdă, dar în aceeași clipă urlul tatălui ei o făcu să împietrească.

— Scoate dracului jivina asta de-aici!

Lacey puse repede receptorul în furcă și alergă spre bucătărie, unde Jet se ridicase, în picioare și mârâia nervos, arătându-și colții, spre tatăl ei, care se oprise în ușă.

— Liniștește-te, liniștește-te, îi spuse ea câinelui, îmbrățișându-l. E un prieten.

Căinele simți însă că era o minciună și continuă să mârâie, agitat.

În douăzeci și patru de ani, Lacey nu avusese niciodată niciun fel de conflict cu tatăl său, dar de când începuse festivalul era permanent foarte prost dispus.

Dacă ar fi știut că se întoarce atât de devreme, n-ar fi adus câinele în casă.

– Nu trebuie să faci tot circul ăsta, spuse ea, îl duc imediat în garaj.

– Era să mă muște, exclamă Laurence Allen.

– Nu cred, răspunse Lacey, amuzată.

– Cine mai e aici? întrebă Laurence Allen, furios.

În mod sigur se gândea la Martin, iar ea chiar vrusese să-l invite, seara asta.

– M-am întors să iau o carte, continuă el. Du stăpânului câinele imediat, spuse Laurence Allen, privind-o pe fiica sa ca și cum ar fi urât-o chiar mai mult decât ura animalul.

Îl va duce pe Jet acasă, mai târziu, se gândi Lacey. Nu avem prea multe în comun, reflectă ea. Eu și tatăl meu.

Mătușa Helena renunțase să aibă o viață personală, preocupată doar de reușita fratelui ei. Poate picturile mele erau și ele ca tapiseriile mătușii Helena. Frumoase, dar nu se puteau numi artă, își spuse cu tristețe Lacey. Descoperise asta chiar înainte de a-i veni ideea de a-și deschide un centru al artelor. Era o femeie de afaceri foarte bună, în schimb. Era foarte pricepută la organizare. Iubea însă în aceeași măsură și munca sa de pictor, dar poate cele mai mari realizări le va avea în afaceri.

Probabil n-avea nimic din calitățile unui artist. Se întrebă apoi ce i-ar fi răspuns Martin dacă ar fi știut ce gândește în această privință.

După ce el va pleca din nou și nu-l va mai revedea niciodată, se va liniști în mod sigur, deși acum știa cu precizie că era singurul bărbat pe care-l dorea.

Puse deoparte schița cabanei de pe deal. Va face la un moment dat această tablou, dar probabil, nu cât timp Martin va fi aici.

Ieși apoi să-l ducă pe Jet în garaj dar când ajunse acolo se răzgândi și luă câinele la o plimbare. Îl va culca în seara asta în garaj iar mâine dimineață, înainte de a pleca la Centru, îl va duce la magazinul de textile, pentru că seara va merge la petrecerea de la Denice.

Plimbându-se cu Jet, ajunse în fața restaurantului la care o invitase Martin. Nu intenționase să meargă acolo, dar dacă așa se nimerise, va intra, își spuse Lacey. Era aproape zece și jumătate și orașul era deja pustiu, dar luminile restaurantului erau încă aprinse, astfel că Martin mai era probabil acolo.

Se opri deci lângă un stâlp și-i spuse lui Jet:

— Să intrăm?

Era un câine minunat, foarte cuminte. Era primită cu el oriunde, doar acasă nu-l putea duce.

Deschise ușa încet, dar se răzgândi imediat. Era prea târziu pentru a intra înăuntru la acea oră.

Mai bine îl va duce pe Jet în garaj înainte de a sosi tatăl ei acasă, pentru a nu-l înfuria din nou că nu lăsase câinele la magazin.

Se întoarse așadar acasă și-l închise pe Jet în garaj, după care intră în bucătărie să-și pună o cană cu lapte.

De ce m-am răzgândit? Se întrebă ea. Trebuia să stau acolo până se închidea restaurantul. Așa aș fi putut să-l văd cu siguranță pe Martin.

Sunt foarte nehotărâtă în tot ceea ce fac în ultima vreme și asta e o

adevărată nebunie, își spuse Lacey, încălzindu-și laptele.

Trebuie să mă calmez, spuse ea cu voce tare, ca pentru a se convinge pe ea însăși de necesitatea acestui fapt.

***

În ziua următoare, Lacey se simți într-adevăr mult mai calmă și mai mulțumită. Îl duse pe Jet la magazin, după care se grăbi să ajungă la Centru. Făcu schițele care-i fuseseră comandate în ziua precedentă și femeia care le ceruse fu foarte surprinsă să vadă că erau deja gata, când trecu pe acolo, înainte de prânz.

Pentru Lacey, dimineața se scurse foarte lent. Spera să-l vadă pe Martin, deși îi spusese că era prins în niște acțiuni întreagă acea zi.

Fusesse și ea foarte ocupată, urcase și coborâse scările de numărare ori, trecând de la un atelier la altul.

Înainte de prânz o căută Paul, care-i spuse imediat ce o zări:

— Martin Jackson nu e azi pe-aici?

— Nu.

— Luăm prânzul împreună?

— Da, răspunse Lacey, cu hotărâre. Era ora ei liberă pentru prânz și de când se cunoșteau luaseră masa întotdeauna împreună, la acea oră.

În timp ce coborau scările, la ieșirea din Centru, Paul o întrebă, curios:

— Ți-ai terminat treaba, noaptea trecută?

— Am făcut doar o pictură, pe care am terminat-o în dimineața asta

și, mulțumesc lui Dumnezeu, clienta a fost foarte mulțumită.

– Când ai avut timp s-o termini?

Paul, ca și tatăl ei, o suspecta tot timpul că se întâlnește cu Martin.

– Martin a fost invitat la un restaurant, spuse ea, dacă asta vrei să insinuezi.

– N-a mai fost acolo după ora nouă.

– M-ai invitat să luăm masa împreună sau să mă interoghezi? Îl urmărești, sau îți spune cineva tot ce face el?

Lacey se întrebase și ea, seara trecută, dacă Martin a fost invitat la cineva, sau dacă are o nouă casă, aici.

Paul o privi cu suspiciune și se vedea foarte clar că nu credea că nu se întâlnește cu Martin, dar nu-i mai păsa.

Intrară în același bar unde obișnuiau să mănânce de fiecare dată când luau masa în oraș.

– Plăcintă cu carne? întrebă Paul, sigur că asta vor mânca și de astă dată, pentru că era felul cel mai agreat de ei, acolo.

Din aceeași dorință de a mai schimba câteva lucruri în viața ei, însă, Lacey răspunse:

– Budincă.

După ce făcură comanda, se retraseră totuși la locul lor din grădină, la umbra duzilor.

Era plin de lume, ca în toate zilele de când începuse festivalul și Lacey se așeză, uitându-se cu mulțumire în jur.

După câteva minute, Paul se duse să aducă tava cu mâncare și când se întoarse, Lacey îi spuse bucuroasă:

– Am fost foarte norocoși că a fost o vreme atât de frumoasă, de când a început festivalul. Sper să rămână așa până la încheierea

festivităților.

Paul însă nu-i răspunse și stătea foarte încruntat. Auzise că Martin Jackson fusese cu Lacey la Centru, ieri dimineață. Seara trecută contramandase întâlnirea cu el, iar Martin plecase de la o întrunire la ora nouă. Astfel, era sigur că se întâlniseră.

Lacey încercă să vorbească despre reprezentația pe care o avuseseră cu Dulcea Alice, dar Paul nu era deloc atent. Tresărea ori de câte ori intra cineva în grădină și se uita cu multă atenție în jur.

Se așteaptă să vină și Martin aici, se gândi Lacey. Crede că mă urmărește.

Dacă sunase la Centru și i se spusese unde am plecat, va veni poate încoace, reflectă ea. Așa se întâmplă că, până la urmă, amândoi începură să fie mult mai interesați de cine intră acolo, decât să discute, ca de obicei.

Fusese unul dintre cele mai silențioase prânzuri pe care le luaseră împreună.

Nu vroia să asculte reproșurile pe care, după toate aparențele, Paul se pregătea să i le facă, așa că își măncă repede bucinca.

– Diseară mă duc la o petrecere la Denice. Vrei să vii și tu?

– Nu, mulțumesc.

Lacey se întreabă dacă știa că e o petrecere dată în cinstea lui Martin. Vru să-l întrebe, dar în acel moment Paul se interesă de tatăl ei.

– Încă nu vorbește cu mine prea mult. Nu cred că-l interesează ce se petrece la festival.

Micul dejun fusese la fel de tăcut ca și prânzul, își spuse ea.

Se vedea cât de colo că și Paul era supărat pe ea. Totuși, îi spuse:

– Dacă te răzgândești în legătură cu petrecerea de diseară, ne

vedem la Denice și Barry la ora opt.

Altădată l-ar fi rugat să vină, se gândi ea. Acum însă, mintea ei era prea tulburată pentru a mai face vreun efort în acest sens.

Paul își împinse farfuria și începu să-i spună ceva, dar Lacey nu-l mai auzi, pentru că deja se îndepărtase grăbită și-i aruncă doar un la revedere peste umăr.

***

Tatăl ei era în seara aceea plecat și Lacey îi lăsa o cină rece pe masă, după care se pregăti pentru petrecere.

Îi plăcuseră întotdeauna petrecerile, pentru că era o fire foarte sociabilă. În plus, fusese mereu un fel de mică vedetă în orașul ei. În ultimii doi ani, însă, mersese întotdeauna însoțită de Paul, astfel încât, și de astă dată, toată lumea se aștepta să-i vadă venind împreună, chiar dacă Paul nu făcea parte din vechiul lor grup.

Tatăl ei îi ceruse să evite orice întâlnire cu Martin, pe timpul șederii lui aici. Dacă reușea să facă asta, relația cu tatăl ei ar fi avut de câștigat. Probabil mătușa Helena s-ar răsuci în mormânt dacă ar ști ce atmosferă domnea acum în casă. Probabil i-ar fi vorbit din nou, cu și mai multă insistență despre importanța muncii tatălui ei și despre onoarea de a fi fiica lui.

Își examinează fața în oglindă, gânditoare, încercând să se privească obiectiv, pentru a vedea cât de mult se schimbase în ultimii ani.

Nu se observa chiar atât de mult trecerea anilor. Martin se

schimbase, într-adevăr. În prima zi o șocase linia adâncă din jurul gurii lui.

Se ridică și luă din dulap o rochie strălucitoare, de un roșu-deschis, dintr-un material foarte fin, ca de mătase, care-i punea foarte frumos în evidență pieptul, coborând ușor pe lângă corp, până pe șolduri, unde se strângea cu un cordon negru, subțire. Vroia să se simtă bine în seara aceasta și se bucură la vederea imaginii din oglindă.

În momentul în care vru să iasă din casă, auzi telefonul sunând și se întrebă o clipă dacă să răspundă sau nu. Nu era sigură dacă dorea să fie și Paul prezent la petrecere, iar dacă era el la telefon, pentru a-i spune că vine, ar putea simți din tonul ei că nu ține foarte mult să fie în compania lui în seara aceasta.

Telefonul sună însă cu insistență și Lacey se duse, totuși, să răspundă.

Din fericire era una dintre prietenele ei care locuia în altă localitate și care o suna cam o dată la șase luni și-i vorbea întotdeauna doar despre ea.

După câteva minute, în care fata îi debită pe nerăsuflăte tot soiul de întâmplări din viața ei, o întrebă, totuși, ce mai face Laurence Allen.

— Ah, da, e bine, ca de obicei.

— Mai ești cu Paul?

— Da, bineînțeles.

— Când aveți de gând să vă căsătoriți?

— Ah, nu știu, răspunse Lacey și se grăbi să încheie convorbirea imediat ce politetea i-o permise, pentru că se temea să nu întârzie la petrecere.

În drum, trecu pe lângă casa lui Martin și nu știa nici ea de ce, se

așteptă să-l vadă ieșind pe poartă.

În fața casei Denicei erau deja o mulțime de mașini și Lacey se întreabă care dintre ele putea fi a lui Martin. Pe vremuri avea o mașină foarte frumoasă și toate fetele din oraș tânjeau să facă o plimbare cu el, în afară de ea, care avea propria ei mașină, de care era foarte mândră.

Imediat ce intră, fu înconjurată de toți cei prezenți și întrebată unde e Paul, și de ce nu l-a adus și pe el în acea seară.

Ușa sufrageriei era deschisă larg, iar de la ferestrele mari, în stil francez, cu draperiile trase într-o parte, se vedea câmpul înverzit. Martin stătea rezemat de cămin și Lacey se simți foarte tulburată. Era ca în timpurile vechi, când participau la aceeași petrecere, fără a intra însă în contact direct unul cu celălalt. Avu și de astă dată sentimentul că Martin, ca și atunci, îi considera pe toți cei din jurul lui insignifianți.

Totuși, Martin veni imediat spre ea și se întâlniră la mijlocul camerei, sub privirile curioase ale celor din jur.

— Ai avut o zi bună? întreabă ea.

— Da. Tu?

— Mi-am retușat niște tablouri.

— Tatăl tău e în aceeași proastă dispoziție?

— Nu ne spunem prea multe. Aș putea să vorbesc ceva cu tine? întreabă ea atât de încet, încât se temu că muzica îi acoperă vorbele.

Fața lui deveni brusc foarte imobilă. Ca a unui șef de trib aztec, își spuse ea, așa cum mai remarcase până atunci.

Martin o prinse de mână și se rotiră în pași de dans până la fereastra deschisă. Mișcările lui erau foarte agile și Lacey încercă din răspuț să tină pasul cu el, deși era înnebunită de emoție.

— Ei? întreabă el, când se mai îndepărtară de ceilalți.

– Ce planuri ai că m-ai îndepărtat așa? întrebă Lacey, la rândul ei. Ce vor crede?

– Cine a zis că am vreun plan? replică el, după ce se opriă din dans. Despre ce vrei să vorbim?

– Nu poți rămâne să dormi aici, spuse Lacey. Îți dai seama că vor ieși vorbe, pentru că puteai să stai foarte bine în altă parte.

– Stau la Pomeroy.

– Oh, spuse Lacey, surprinsă.

– Oh, replică el, ironic.

– Bun.

– Dacă îmi poți oferi tu un pat, râse el, cu subînțeleș.

– Dacă Jet era să-l muște pe tatăl meu, văzându-l că se apropie de mine, îți poți închipui ce-ar face cu tine, replică ea, surâzând.

În acel moment, Denice se apropie de ei și o trase pe Lacey de braț:

– Îmi pare rău, dar nu te pot lăsa să-l monopolizezi pe Martin așa, spuse ea zâmbind, după care reveniră toți trei în mijlocul celorlalți.

Lacey se simțea foarte bine, glumea și râdea cu poftă. Luă un platou cu câteva gustări de la masa aranjată în stilul unui bufet și spuse veselă:

– Suntem deci la a doua masă pe care o luăm împreună. Am scăpat ușor, râse ea..

– Următoarele două pe care mi le mai datorezi vor fi cu totul altfel, spuse Martin.

Maisie și Porteus intrară și ei în încăpere, privind curioși în jur. Apăru imediat și Bart, cu un pahar de whisky în mână, arătând foarte preocupat.

După câteva minute, Lacey află și de ce. Porteus își pierduse vocea și n-avea cine să-l înlocuiască la reprezentațiile viitoare.

– Avem foarte puțin timp la dispoziție pentru ca cineva să mai poată învăța rolul, spuse Bart.

– Voi intra eu, anunță Martin, spre surprinderea tuturor.

– Tu?! întrebă Doreen Richards, o actriță de la teatrul popular al orașului. Dar ar fi absolut extraordinar! Va veni toată lumea să te vadă. Ieri, când ai intrat, toți se întorseseră spre tine. Tu poți învăța textul atât de repede, nu-i așa? Și, oricum, sunt sigură că poți improviza, în cazul în care nu-ți mai amintești replicile.

– Dați-mi piesa, spuse Martin foarte hotărât și Bart se oferă să meargă acasă să aducă textul.

Era o soluție ideală, se gândi Lacey. Toată lumea era de acord că piesa va avea un succes uriaș astfel, și Lacey se întrebă de ce nu le venise această idee mai înainte.

Totuși, problema era că nu știa mișcarea, își spuse Lacey, iar după ce își exprimă cu voce tare această îngrijorare, Martin replică:

– Nicio problemă. Măine dimineață voi veni la Centru, iar tu și Porteus îmi veți spune ce voi avea de făcut.

– E-n regulă, spuse Lacey. Ești de-acolo, continuă ea. Vei avea o mustață mare, de tirolez, care sunt sigură că te va prinde foarte bine. Sper ca cineva să aibă niște cizme de călărie pe măsura ta.

Paul însă, își ieși din fire a doua zi dimineață, la Centru, când Lacey îi istorisi toată întâmplarea. Își dădea seama că nici dacă l-ar fi invitat pe Roger Moore să joace, piesa n-ar fi stârnit atât de mult interes, ca în acest caz, în care apărea Martin Jackson. El însă îl prefera pe Porteus, orice s-ar fi spus.

– Dar de ce o face? întrebă Paul.

– Un act de caritate, replică Lacey.

Era bineînțeles un act de caritate, dar în același timp, însemna că Martin vroia să-și petreacă mai mult timp cu Lacey și asta îl scotea din minți.

— E bun la actorie? întrebă Paul.

— Dar ce facem noi nu e actorie, replică Lacey. E doar amuzament. Poți să vii azi după-amiază și să ne vezi la repetiții?

— Nu, n-am atât de mult timp.

***

Martin își învăță foarte repede rolul. Ajutat de Porteus și de Maisie, prinse foarte repede și mișcarea.

După ce se întoarse de la telefonul care sunase cu insistență, Lacey spuse, amuzată:

— Paul vrea să știe dacă ai mai avut vreo experiență similară înainte. Măcar vreo audiție, continuă ea râzând.

Fotografia lui Martin fusese expusă la intrarea în teatru și prețul biletului creștea din oră în oră. Lacey râdea cu poftă împreună cu celelalte fete, părând că se întorseseră cu toate în perioada victoriană.

Spectacolul începu ca de obicei la ora anunțată și toți cei prezenți își lungeau gâturile să nu piardă momentul când Martin intra în scenă.

La spectacolul anterior, când intrase în scenă Porteus, toată sala izbucnise în hohote de râs. La intrarea lui Martin fu o liniște mormântală. Era încălțat cu cizme înalte de călărie, cu pantaloni strâmți și cămașa deschisă până la piept. Lacey își pierdu respirația. Era

diabolic de atrăgător, în genul faimosului Heathcliff.

Relația dintre Martin și Lacey răzbătu ușor printre cuvintele textului. Alice îl privea tot timpul, când pe sub genele false, când cu coada ochiului, ca și cum nu era în stare să rupă niciun moment contactul cu el. Martin nu juca în stilul lui Porteus, dar publicul era electrizat. Chiar și Lacey, alături de el, făcea o Alice cu totul și cu totul deosebită, într-un mod la care nu se gândiseră până atunci. Deși erau aceleași cuvinte, sunau absolut altfel, pentru că simțea cu adevărat că omul care-i vorbea o dorea cu toată ființa lui.

Sub machiajul gros de scenă, obraji ei se îmbujorară, iar respirația i se accelera vizibil.

Porteus, la reprezentarea anterioară, o urmărise în scenă peste tot. Martin însă, stătea locului, cu brațele încrucișate, dar n-o slăbea din ochi, vorbindu-i cu aceeași voce profundă pe care publicul o auzise de nenumărate ori la televizor.

În momentul când Martin ieși din scenă, oprindu-se la arlechin, Lacey îl urmă cu privirea, ca și cum ar fi vrut să iasă odată cu el. În mod normal, ar fi trebuit să privească spre Wiliam, care era soțul ei, dar nu putea să-și desprindă privirile de Martin, deși era conștientă că nu aceasta ar fi trebuit să fie reacția normală a personajului ei. Sentimentul erotic dintre ea și Martin pluti tot timpul în scenă. Nu se atinseseră niciun moment, dar audiența așteptase asta cu sufletul la gură.

Când Martin reveni în scenă, însă, pentru partea de final a piesei, atmosfera se încinse atât de mult, încât Alice, curtată de tânărul atât de arătos, își coborî jos de pe umeri rochia, iar el își lipi buzele de pielea ei înfierbântată. Publicul era în delir. Aplauzele izbucniră cu forță ca la un semn, și continuă minute în șir. La căderea cortinei, euforia se

simțea încă în fiecare ungher al micului teatru.

Lacey își exprimă, totuși prima speranță că Porteus va fi bine pentru reprezentarea viitoare.

– Și dacă nu va fi, replică Doreen, nu va fi nicio problemă, ai fost magnifici. Vei putea juca din nou, adăugă ea, întorcându-se spre Martin.

– Dacă mă mai acceptați, răspunse acesta, cu modestie.

Lacey se îndreaptă spre cabină și Martin o urmă.

– Ești de acord să mai joci cu mine? întrebă el.

– De ce nu? răspunse ea. E un act de caritate. Dar nu mă vei mai atinge, data viitoare. Adu-ți aminte că suntem într-o piesă de teatru.

Lacey se opri în fața cabinei, dar Martin se grăbi să deschidă el ușa.

– Dar e totul scris în text. E o atracție naturală foarte puternică între cele două personaje.

Lacey se gândi cum își pierduse orice putere de rezistență pe scenă, în fața lui. Ar fi putut s-o seducă, acolo, în fața spectatorilor, fără să aibă puterea să se opună.

Această putere extraordinară pe care o exercita asupra ei era ucigătoare și nu putea schimba nimic, își spuse Lacey.

În momentul în care ceilalți se apropiară, îi spuse cu respirația întretăiată.

– Acum, lasă-mă, te rog. Du-te!

Martin o privi lung, după care spuse calm, fără să mai aștepte:

– Bine...

Capitolul 6

După plecarea lui Martin, Lacey se simți eliberată. Era sigură că jocul se sfârșise și Martin n-o va mai atinge niciodată. Era mulțumită de această situație, acum, pentru că nu vroia să se facă de râs în fața celorlalți, pentru tot restul vieții ei.

Nimeni nu știuse, niciodată, ce se întâmplase între ea și Martin cu cinci ani în urmă, dar de data asta tot orașul vorbea despre ei. Dacă va fi văzută din nou cu Martin Jackson, n-ar face decât să le dea apă la moară.

Veniră și ceilalți în cabină să se schimbe și toată lumea vorbea despre încasările obținute și de banii care s-ar putea face dacă ar juca așa două săptămâni.

— Ai fost fantastică! Absolut fantastică, spuseră cu toții, entuziasmați.

— Pur și simplu am simțit fiori pe șira spinării văzându-te, spuse cineva, intrând brusc în cabină.

— Amândoi ați fost extraordinari. Ați făcut un cuplu nemaipomenit,

tu și Martin, adăugă altcineva.

– Vă simțiți atât de atrași unul de celălalt și în realitate? gânguri o tânără, pe care Lacey o mai văzuse și altădată, dar pe moment nu prea știa de unde s-o ia.

– Ah, nu! Nu! replică Lacey.

Va pleca de-aici cât putea de repede și se va duce țintă la Paul, la bibliotecă, își spuse Lacey, schimbându-și în grabă costumul. Nu mai avea chef să răspundă și altor întrebări de acest fel.

Ieși din teatru fără probleme, pentru că fără peruca blondă era greu de recunoscut și, oricum, toată lumea îl aștepta pe Martin.

Lacey nu fu prima care aduse la bibliotecă veștile despre reprezentatie. Fata roșcată care încercase să-l monopolizeze pe Martin sâmbătă noaptea venise să împrumute o carte și spusese totul celor de aici, cu lux de amănunte.

– Ne așteptăm s-o joci pe lady Chatterley, săptămâna viitoare, spuse tânăra cu sarcasm.

– E aici? întrebă Lacey grăbită, bătând la ușa biroului lui Paul.

Fata încuviință, privind-o amuzată.

– Îmi pare foarte rău că am pierdut un asemenea spectacol, spuse Paul imediat, privind-o pe deasupra ochelarilor. Se pare că a fost o atmosferă foarte încinsă.

– Ah, se pare că am fost cu toții în cea mai grozavă formă, răspunse Lacey râzând. Oricum, a fost un succes de casă fantastic. Pentru vineri, nici nu mai sunt bilete.

– Lumea a cumpărat bilete să-l vadă pe Martin. Ce se va întâmpla atunci cu Proteus, nu va mai juca?

– Ah, știi că lui Proteus nu-i pasă. A venit și el să-l vadă pe Martin.

Lacey rămase cu capul plecat, ca o școlărită prinsă în greșală.

– Și când ai plănuit să te vezi cu el din nou? întrebă Paul, bătând ușor cu degetele în birou. La Centru, în după-masa asta? Diseară?

– Vinerea viitoare, la următoarea reprezentație, dar poate nici atunci, răspunse ea, sigură că Martin n-o va mai căuta după ce-i ceruse să plece.

– Știi ce se vorbește? o întrebă Paul, privind-o cu insistență.

– Gura lumii spune multe.

– Atunci, ești liberă diseară? o întrebă el îngustându-și ochii.

– Da. Vino la mine, la cină. Sper că vei reuși să mă împaci cu tatăl meu.

– Bine, spuse Paul, gândindu-se că astfel mica ei rebeliune va înceta.

Vă voi avea din nou pe amândoi, își spuse Lacey. Doar pe voi mă pot bizui, că țineți la mine. Ceea ce simt pentru Martin e doar o nebunie de moment.

Când se întoarse la Centru, Lacey fu de-a dreptul asaltată de colegi. Toți erau de părere că a dat lovitura, iar câțiva dintre angajații Centrului, care nu reușiseră să vadă spectacolul până atunci, declarară imediat că speră să mai găsească bilete până la sfârșitul festivalului, pentru a vedea și ei această reprezentație atât de deosebită.

– Dar ce-a fost cu acel moment de striptease de la sfârșitul piesei? întrebă Porteus cu ochii strălucind de amuzament. Eu n-am văzut așa ceva în text.

– N-a fost niciun strip-tease, răspunse Lacey. Mi-am arătat o jumătate de centimetru de umăr, asta a fost tot, dar nu vom mai repeta scena, pentru că nu vreau ca Paul să se supere.

Continuă să glumească pe această temă până după ora cinci, când Paul veni s-o ia și rămase cu ea la stand, până se închise Centrul. Toată lumea care trecuse pe-acolo îi văzuse deci împreună, așa încât Lacey spera ca bârfele pe seama ei și a lui Martin să înceteze.

Deși crezuse că tatăl ei își va petrece și această seară în oraș, îl găsiră totuși acasă. În plus, se bucură foarte mult văzându-l pe Paul cu ea.

Vorbiră așadar despre tot felul de lucruri, în timp ce ea prepară cina în bucătărie, unde îi chemă și pe ei, după ce curăță masa și aranjă tacâmurile pentru fiecare.

Lacey presupunea că tatăl ei auzise deja vorbindu-se despre Dulcea Alice în după-masa aceea, deși nu menționase încă nimic. Din câte știa ea, nu fusese în sală la niciuna dintre reprezentații.

Se așezară cu toții la masă și Lacey tocmai ducea la gură prima lingură de supă, când Laurence Allen spuse, zâmbind ironic:

— Așadar, avem de-acum privilegiul să-l vedem pe Martin în dramatizarea lui Paul.

Vrea să-mi cer iertare, se gândi Lacey, dar nu mai am niciun chef să vorbesc despre asta. Nu mai vreau să aud pe nimeni vorbind despre Martin.

— E o celebritate. Oamenii au plătit ca să-l vadă pe el și nu mai vreau să discut despre asta. N-are nimic de-a face cu mine, spuse Lacey, strângând nervoasă marginile mesei. Știu că nu-l suporti și deși nu cred în motivele tale, continuă ea privindu-și tatăl în ochi, i-am spus astăzi să nu se mai apropie de mine, pentru că nu vreau să am probleme, și el a fost de acord. Ești mulțumit, acum? Haideți să mâncăm, încheie ea.

După asta se uită lung la amândoi și-i văzu relaxându-se, iar acest fapt era tot ce se întâmplase mai bun în ultima săptămână.

După ce mâncară, tatăl ei se retrase în atelierul său, după vechiul lui obicei, iar Paul rămase cu ea până după miezul nopții. Ar fi stat poate mai mult, dar Lacey declară că e obosită. Astfel, își spuseră noapte bună și se despărțiră.

De la Martin nu mai avu niciun semn, până vineri. Erau cu toții foarte ocupați la Centru și Lacey rămase în fiecare zi până la închiderea programului. Paul venise însă zilnic s-o ia la masa de prânz, așa cum obișnuia și înainte. Discutaseră despre tot soiul de lucruri, dar nu mai vorbiseră de Martin. Ori de câte ori trecuseră prin fața teatrului, unde era afișată fotografia lui Martin, Lacey întorcea capul în altă parte. Paul aruncase de fiecare dată o privire scurtă spre fotografia postată lângă afișul piesei lor, dar nu mai spuse niciodată nimic, cuprinzând-o doar pe Lacey de braț, protector, în timp ce zâmbea mulțumit.

Într-una din zile, în timp ce-și mâncau plăcinta cu brânză la barul lor preferat, Paul o întreabă:

– Dacă voi fi liber sâmbătă, ce-ai zice să mergem la Eastbourne pentru weekend?

Părinții și sora lui locuiau acolo, dar erau în mijlocul festivalului, iar Centrul era deschis și în weekend, cu această ocazie.

– Nu putem pleca în perioada asta. Aș putea pierde vânzări, dacă închid standul două zile, iar cei mai mulți vizitatori sunt în weekend.

– A fost doar o idee, dar mai gândește-te.

– Vom merge acolo imediat ce se va încheia festivalul, răspunse Lacey.

Martin era prezent, în continuare, la diverse acțiuni legate de festival, dar ea nu-l mai zărise, de la ultima lor întâlnire. Auzise însă de la prieteni, despre actele de caritate pe care le făcuse în oraș, ca vechi

locuitor al acestuia.

Lacey spera că Martin înțelesese că totul se terminase între ei și că nu vor mai discuta despre asta niciodată.

Ziua de vineri adusese cu ea câteva evenimente speciale. În afară de matineul pe care-l avuseseră din nou cu „Dulcea Alice”, apăruse și ziarul dedicat festivalului, „Chadsford Herald”, în care, pe prima pagină, era una dintre fotografiile care se făcuseră în seara accidentului, când ea era împreună cu Martin.

Fotografia stârnise interesul tuturor colegilor ei, care declarară că era o foarte bună reclamă pentru festival și Lacey spera că nu observase nimeni cât de întins îi fusese rujul deasupra buzelor.

Tânăra jurnalistă care făcuse fotografia, reveni la Centru, pentru un alt interviu, când o întrebă cât de strânsă era relația ei cu Martin.

– Nu chiar atât de strânsă, replică Lacey și tânăra îi răspunse că, mai mult sau mai puțin, este ceea ce declarase și Martin.

În dimineața aceea sosiseră de asemenea în oraș o mulțime de prieteni de-ai lui Martin, care veniseră să-l vadă pe acesta jucând. Erau fețe pe care Lacey le văzuse de multe ori la televizor și care acum erau numai ochi și urechi, privind în jur cu mult interes. Printre ei era și o tânără pe care Lacey o văzuse de câteva ori în jurnale alături de Martin și despre care Maisie îi spusese că era actriță și-i și numi câteva seriale de televiziune în care aceasta apăruse.

Grupul invitat de Martin ocupă scaunele din primul rând și, înaintea spectacolului, Lacey dădu ușor cortina la o parte, pentru a-i vedea.

În mijlocul rândului o zări pe tânăra cu păr auriu, zâmbindu-i larg lui Martin, care se postase câteva minute, discret, la arlechin, pentru

a-și saluta prietenii.

Lacey nu și-ar fi putut închipui că vreo fată interesată de Martin i-ar fi putut frânge așa inima. Aceasta însă era atât de frumoasă încât Lacey simți că nu se poate compara cu ea, nici pe departe.

Paul ajunsese la teatru cu puțin înainte ca spectacolul să înceapă și privi din culise prima parte a piesei, în care Lacey era împreună cu William.

La apariția lui Martin nu mai fusese liniștea care cuprinsese sala la spectacolul anterior, pentru că grupul lui de prieteni începu imediat să aplaude și să strige tot soiul de urale.

Lacey își făcea foarte bine rolul, deși nu era la standarde absolut profesioniste. Spre surprinderea ei, însă, cu toate că Paul stătuse tot timpul în culise, parcă anume pentru a-i aminti că în scenă era doar într-o convenție, de fiecare dată când se apropie Martin de ea, simți că o trec toți fiorii, de emoție și de dorință.

Aplauzele de la sfârșitul spectacolului fură și mai furtunoase decât la spectacolul anterior, iar după ce cortina se lăsă, prietenii lui Martin invadară scena.

Lacey se apropie de Paul și-i spuse, surâzătoare:

– Dacă mâine vei putea pleca din oraș, aș fi fericită să mergem împreună la Eastbourne. Paul îi răspunse că putea fi liber, așa că Lacey dădu un telefon la Centru și anunță că va lipsi câteva zile.

După asta se duse acasă, puse câteva lucruri într-o valiză și-i telefonă femeii care o ajutase cu ani în urmă pe mătușa sa, să vină să gătească în lipsa ei, pentru Laurence Allen.

Tatăl ei era în biroul lui la acea oră și probabil Paul îi dăduse telefon și-i vorbise despre toate astea, pentru că nu fu deloc surprins când îl

anunță că va lipsi de acasă în weekend.

– Da, cred că te vei simți bine acolo. Dar de ce nu stai mai mult? Poți să te întorci cu un autobuz, sau cu trenul, dacă Paul nu poate rămâne și el mai mult, sau poate să te ia săptămâna viitoare, când va fi din nou liber în weekend.

Lacey fu surprinsă să vadă că era atât de interesat de această problemă, când despre piesă sau despre munca la Centru n-o întrebase absolut nimic.

– Trebuie să fiu din nou aici luni, răspunse Lacey.

Mai târziu, când se întâlni cu Paul, Lacey îi spuse:

– Tata mi-a sugerat să rămân mai multe zile la părinții tăi, dar n-am fost invitată să petrec acolo atât de mult timp.

– Știi foarte bine că familia mea e foarte fericită dacă poți să rămâi la ei mai multă vreme.

– Pot să rămân, totuși, doar în weekend, spuse ea, gândindu-se în același timp că i-ar plăcea foarte mult să stea departe de Martin și de iubita lui, care probabil va rămâne aici până la sfârșitul festivalului. Dacă va fi așa, înseamnă că va fi încă o celebritate la festivalul lor. Poate ar trebui să-i ceară acestei actrițe s-o joace ea pe Alice. Așa, vor face o sumedenie de încasări, își spuse Lacey.

– La ce te gândești? o întreabă Paul, în timp ce se angajară pe drumul spre ieșirea din oraș și Lacey coborî apărătoarea de soare a mașinii, motivând că ținuse ochii închiși din cauza luminii puternice. Fusesse un weekend foarte relaxant, tatăl și mama lui Paul purtându-se cu ea minunat, ca întotdeauna, făcând-o pe Lacey să se simtă ca acasă.

Camera pe care i-o dăduseră era foarte aproape de camera lui Paul, dar niciunul dintre ei nu se gândise să riște să facă o vizită celuilalt, așa

că Lacey dormi liniștită ca un copil.

Casa era așezată foarte aproape de mare, așa că își petrecură weekendul plimbându-se pe faleză, făcând cumpărături, participând la spectacole nocturne.

Duminică prânzică cu părinții lui Paul, pe urmă o vizitară pe sora lui, care era căsătorită, și merseă împreună pe plajă, unde cumnatul lui Paul făcu un castel de nisip pentru cei doi copii, iar Lacey, învelită într-un prosop mare de plajă se așează la soare, ungându-se cu ulei de plajă.

După câteva minute, se aruncă în apă și înotă până în larg, iar când se întoarse își scutură părul ud peste Paul, spre amuzamentul celor doi băieței, care erau adorabili, deși ușor cam prea grași.

– Când vă veți căsători? întrebă sora lui Paul, care era foarte dornică să-l vadă pe fratele ei la casa lui.

– Depinde numai de Lacey, spuse Paul, care răspundea de fiecare dată la fel.

Lacey se simțea foarte bine și relaxată în familia lui Paul, iar weekendul acesta parcă simțise pentru el toată căldura dinainte. Da, probabil se vor căsători în curând, se gândi ea și tocmai atunci văzu apropiindu-se de ei un bărbat înalt, cu părul negru. Lacey avea capul acoperit cu un prosop, dar se uită la el cu coada ochiului, simțind un nod în stomac.

Nu era însă Martin. Acest bărbat avea pielea mult mai închisă, dar, la o primă privire, Lacey crezuse că Martin aflase unde se afla.

Toată relaxarea dinainte dispăruse ca purtată de vânt. Se ridică și-și scutură, gânditoare părul. Nu se putea căsători cu Paul, atâta vreme cât nu știa exact ce sentimente avea față de Martin. Îi va lua probabil mult

timp, după festival, până va reuși să-l uite din nou.

Când se întoarseră a doua zi dimineață la părinții lui Paul, pentru a-și lua la revedere, Lacey le dăruie câteva parfumuri, tutun pentru tatăl lui Paul și o sticlă din brandyul lui preferat. Era modul ei de a le mulțumi pentru weekendul extrem de plăcut și de a-și cere iertare – deși ei n-aveau cum să bănuiască asta – pentru faptul că nu-l iubea pe fiul lor.

De fapt, nu era cu totul și cu totul adevărat că nu-l iubea pe Paul. Îl iubea, și dacă Martin nu s-ar fi întors, probabil erau deja căsătoriți. Acum însă, era nevoie să mai aștepte. Ar trebui poate să-i spună că era încă foarte special pentru ea, dar problema era că inima ei bătea pentru alt bărbat și, deși făcea eforturi să-l uite, nu știa cât timp îi va lua până se va vindeca.

Paul își spuse că probabil era foarte obosită, pentru că arăta palidă și era extrem de tăcută, pe drumul spre întoarcere.

Se făcuse aproape nouă când intrară în Chadsford.

– Lasă-mă la Centru, spuse Lacey.

Își luă valiza și pardesiul din portbagaj, după care-i spuse, surâzând:

– Mulțumesc foarte mult și le mulțumesc și părinților tăi. A fost un weekend foarte plăcut.

Paul o ajută să-și ducă valiza, după care o întreabă zâmbind:

– Ne vedem pentru prânz?

– Nu. Probabil voi avea niște treburi de rezolvat la acea oră. Ne vedem mâine, Paul.

Paul se urcă apoi în mașină și Lacey îl urmări cu privirea până când nu se mai văzu, întrebându-se cum îi trecuse prin cap că ea și cu Paul ar putea avea un viitor împreună, când simțise de la început că nu-l va

putea iubi cu adevărat niciodată.

Imediat ce intră în Centru nu mai avu însă timp să se gândească la toate acestea. Centrul era deja plin de lume și toți o întrebară dacă avusese un weekend relaxant.

Află apoi că vânzările merseseră foarte bine în ultimele două zile și că sunt câteva comenzi pentru ea.

– Minunat, răspunse Lacey.

– Ai avut un weekend plăcut? o întreabă Maisie, din spatele standului său.

– Minunat, răspunse ea, din nou.

– E totul în regulă? întreabă ea, venind mai aproape de Lacey.

– Bineînțeles, răspunse aceasta zâmbind.

Maisie nu păru prea convinsă.

– Frumos din partea ta să lipsești de aici două zile, exact în mijlocul festivalului, replică Maisie, intrând și ea în spatele standului prietenei sale.

– Da, răspunse Lacey liniștită. M-am cam plictisit în ultima vreme, spuse Lacey privindu-și cu atenție una din picturile executate în ultimul timp.

Apoi întreabă, ca din întâmplare, dacă prietenii lui Martin rămăseseră aici pentru weekend.

– Unii dintre ei, da.

Chiar atunci, însă, o femeie se interesă de o lucrare din teracotă și Lacey nu mai auzi dacă actrița plecase sau nu, dar nu mai reveni cu întrebarea, deși era atât de important pentru ea să știe acest fapt.

Înainte de prânz, Lacey se hotărî să iasă pentru a face cumpărături și înainte de a ieși din Centru se opri într-una din încăperile de la

parter, unde era telefonul, pentru a-l suna pe tatăl său. Nu era nimeni în încăpere și Lacey formă numărul, iar tatăl ei îi răspunse imediat. Era foarte bine, după tonul energic, dar asta nu era o surpriză pentru ea, deoarece, în general, tatăl ei era o fire foarte veselă și optimistă. Vorbiră despre weekend, apoi îl întrebă dacă vrea să cumpere ceva anume pentru cină. Cu alte cuvinte, viața își relua rutina obișnuită.

Tocmai se pregătea să iasă, când sună telefonul. Pentru că nu mai era nimeni acolo, ridică receptorul:

- Centrul de arte și meserii din Chadsford. Cu ce vă pot ajuta?
- Foarte frumos. Cred că ai făcut multe exerciții înainte.
- Martin, răspunse ea, zâmbind.
- Lacey! răspunse el.

Un moment, vru să trântescă receptorul, dar pe urmă răspunse, totuși:

- Cu ce te putem ajuta?
- M-am gândit să te invit să iei prânzul cu mine la Pomeroy's. După asta, putem să mergem împreună, de acolo, la teatru.

Suna foarte incitant, dar Lacey ezită, totuși.

- Nu vom fi doar noi doi, nu?
- Nu.

Va fi și Sandra, probabil, își spuse Lacey.

– Vom fi trei, continuă el. Edith, tu și eu. Astfel, te vei simți protejată, dacă asta era temerea ta.

- Mă voi revanșa, spuse Lacey.
- În regulă. Atunci, ne vedem mai târziu.

După două minute de la încheierea convorbirii, Lacey simți că Martin îi lipsea deja.

Ce bine că s-a gândit să sune acasă, înainte de a ieși din Centru, își spuse ea. Coincidențe se întâmplau tot timpul, dar întotdeauna era ceva fatal legat de ele, continuă ea cu reflecțiile. Bineînțeles, nu se temea să se întâlnească cu el.

De aceea, se duse la Pomeroy, după ce, în drum, trecu pe la supermarket.

Domnul Pomeroy avea una dintre cele mai importante firme din oraș, așa că se putea spune că era deosebit de prosper, iar casa lor în stil edwardian, așezată în mijlocul unei livezi de vișini, era de o elegantă unică.

Îi deschise doamna Pomeroy, îmbrăcată foarte îngrijit într-un costum gri, cu o floare roșie la rever.

– Intră, draga mea, spuse ea, și iartă-mă că nu pot să rămân cu voi, dar am niște probleme foarte urgente de rezolvat.

– Nu stați cu noi? Întrebă Lacey, foarte uimită.

– Altădată voi rămâne cu plăcere, răspunse zâmbind doamna Pomeroy. Dumnezeuule, cât de drăguță ești, exclamă ea apoi. Ce mai face tatăl tău?

– Foarte bine, mulțumesc, răspunse Lacey.

Martin era în hol și amândoi o priviră tăcuți pe doamna Pomeroy îndreptându-se spre garaj, după care Lacey spuse:

– Dar mi-ai spus că...

– Ai fi venit dacă ți-aș fi spus că vom fi singuri? o întrerupse el.

– Nu sunt sigură, într-adevăr, că aș fi venit.

– Dar ce crezi că sunt eu? Un maniac sexual? râse el cu poftă. Crede-mă, nu sunt. Cred însă că ceea ce simțim noi unul pentru altul e o atracție foarte puternică, nu crezi? N-a lipsit mult să facem dragoste

pe scenă, în văzul tuturor, comentă el și Lacey râse și ea, după care intrară în sufragerie, unde totul era aranjat până în cele mai mici amănunte, pentru un prânz în doi.

Lacey scoase din coș câteva delicatese cumpărate în drum și le așeză pe un platou. Va cumpăra altele când se va întoarce acasă, își spuse ea.

Se așezară la masă, mâncară cu poftă, băură și vorbiră plini de veselie.

Ce bine ar fi, se gândi Lacey, dacă am mai lua masa împreună și altădată, sau doar să ne întâlnim să stăm de vorbă, își spuse Lacey, care se simțea foarte bine. Poate dacă Martin n-ar fi plecat din oraș, ar fi devenit prieteni. Dar acum avea destui prieteni, iar fetele cu care se întâlnea erau toate niște vedete.

– Cum te simți la familia Pomeroy? întrebă ea.

– Ce bine că mai există pe pământ persoane atât de admirabile, spuse Martin.

– Da, știu, replică Lacey. Nimeni de aici nu mai are o conștiință civică atât de ridicată.

Lacey spuse toate acestea cu afecțiune.

– Spune-mi, continuă ea, ce părere au avut prietenii tăi despre spectacol?

– Păi...

– Nu mă interesează, îl întrerupse ea. Cei de aici sunt fericiți să vină să ne vadă și asta îmi ajunge. Presupun că Sandra n-ar fi de acord să ne dea o mână de ajutor.

– A plecat deja la Londra.

– Păcat, replică Lacey.

Apoi vorbiră despre tatăl ei.

– Nu e un om foarte prietenos, spuse Martin.

Totuși, tatăl ei avea un cerc foarte larg de prieteni, se gândi ea, așa că răspunse:

– De fapt, e foarte prietenos, dar este și foarte selectiv, în același timp. Tatăl tău a fost unul dintre cei mai buni prieteni pe care i-a avut vreodată.

– Da, așa a fost, și nu trebuie să uităm asta, nu-i așa? Ce zici dacă ne vom bea cafeaua în salonaș? Întrebă el și, fără a mai aștepta un răspuns, puse ceștile pe o tavă și le duse acolo.

Lacey ezită o clipă, apoi spuse foarte încet, privindu-l în ochi:

– Dacă îți place așa...

Salonașul familiei Pomeroy era foarte elegant, dar Lacey nu era foarte entuziasmată, deoarece pe unul din pereți zări o tapiserie făcută de mătușa sa, pe care aceasta o terminase în perioada când Lacey stătea până târziu alături de ea, rugându-se Cerului, ca telefonul să sune și la capătul celălalt al firului să fie el.

– De ce nu mi-ai scris? Întrebă ea, brusc.

Ce prostie, își spuse ea, imediat, să-l întrebe așa ceva. Nu mi-a scris pentru că n-a vrut.

Martin tocmai turna cafea în ceșcuțe.

– Fără lapte, specifică ea, gândindu-se că Martin putea să aibă grija de el foarte bine, nu era nevoie să-i facă altcineva treburile.

Lacey își aminti ce spuneau fetele în liceu despre el: „Nu va trebui să faci nimic pentru el. Se descurcă de unul singur. Apoi se întreabă cât de intim fusese cu Sandra și dacă dormise și ea aici, sau își luase cafeaua cu ea în salonaș.

– Ai văzut fotografia din Mercury?

– Ce-i cu ea?

– Tu arăți bine, dar eu sunt îngrozitor, spuse el. A fost un moment destul de amuzant, nu-i așa? A lipsit foarte puțin să rămânem acolo toată noaptea, spuse Martin, cu ochii strălucind.

– Reporterita a venit zilele trecute și la Centru. Cred că a făcut un serial, pentru că m-a întrebat cât de departe am ajuns cu prietenia noastră. Cât a stat pe-aici?

– A plecat ieri.

Așadar, își spuse Lacey, Sandra stătuse aici tot weekendul. Însemna că nu se gândise deloc la ea în tot acest timp, de aceea era acum atât de prietenos; poate, într-un fel, se simțea vinovat.

– Ai avut un weekend frumos? întrebă ea.

– Da, mulțumesc. Tu?

Lacey nu-l putu privi în acel moment, așa încât își plimbă ochii peste suprafața tapiseriei.

– Întotdeauna este foarte plăcut să stai un timp la mare.

– Ai fost la mare? întrebă el, surprins.

– Am fost la Eastbourne. Familia lui Paul trăiește acolo.

– Ai fost cu Paul?

– Bineînțeles.

Acesta era genul de conversație care începea s-o plictisească, deoarece nu credea că Martin era cu adevărat interesat de modul cum își petrecuse ea weekendul deși întrebă, curios:

– Ce anume ai făcut acolo?

– Am fost la plajă, pentru că a fost o vreme splendidă. Am văzut un spectacol... Distracția obișnuită într-un weekend la mare, răspunse ea

automat.

– Ai făcut dragoste?

Lacey aproape scăpă ceașca din mână, de enervare și surpriză. Ar fi vrut să-l întrebe imediat: dar tu?

Nu era, însă, geloasă. În plus era cazul să plece, pentru că n-avea timp de pierdut cu astfel de nimicuri. Sau era un mod de a încerca s-o seducă? Oricum, nu mai era cazul să rămână.

Puse, așadar ceașca golită doar pe jumătate pe podea, lângă scaunul ei, și se ridică în picioare.

– Mulțumesc pentru masă, spuse ea. Vreau să-ți spun însă că ceea ce este între mine și Paul nu e treaba ta. Văd că trebuie să-ți repet că am de gând să mă căsătoresc cu el, pentru că ți-am mai spus, dar ai uitat.

Dacă Martin ar fi crezut toate astea, probabil ar fi lăsat-o să plece imediat, dar el întinse mâinile spre ea și spuse încet:

– Vino aici.

Lacey făcu trei pași spre el, ca hipnotizată, după care se opri brusc. Atunci, Martin se ridică de pe scaun, îi cuprinse umerii cu brațele și-și lipi obrazul de fața ei:

– De ce nu mă lași să te iubesc? De ce ți-e frică? Nu-l dorești pe Paul, continuă el. Asta-i sigur, adăugă, scuturând-o cu putere.

– De unde știi ce vreau? De unde știi tu care sunt valorile mele? Asta nu înseamnă nimic, această atracție fizică pe care o simt pentru tine n-are nimic de-a face cu iubirea.

Martin o trase spre el și începu s-o sărute cu pasiune, plimbându-și brațele cu delicatețe de-a lungul corpului ei. În acel moment, Lacey simți din nou cum îl dorește cu toată ființa ei.

– Cât de profund ai simțit acest sărut? o întrebă el cu vocea întretăiată, în timp ce Lacey îl privea pierdută printre gene.

După câteva momente însă, reuși să-și adune puterile și să iasă din cameră, apoi din casă, pentru că-l simțise atât de nervos încât părea că putea s-o omoare.

Își aminti de coșul ei cu provizii când ieși pe poartă, dar nu se mai întoarse după el.

Nu și-ar fi putut închipui că Martin își putea ieși așa din fire. Probabil așa sunt toți cei care s-au născut pentru a fi învingători, își spuse ea.

Nu-l asociase niciodată pe Martin cu violența.

Fusese întotdeauna o persoană care strălucise în toate, dar nu-și aducea aminte să fi folosit vreodată forța fizică. Cu atât mai puțin s-ar fi putut gândi vreodată că ar face uz de forță cu ea.

Dacă se întorcea la Centru în halul de răvășeală în care se afla, cu siguranță că toți colegii s-ar întreba ce i s-a întâmplat.

Mai avea de omorât o jumătate de oră până la spectacol, dar nu se putea duce nici acasă, în situația în care se afla.

Se hotărî, deci, să meargă pe deal. Aerul tare îi va face bine cu siguranță, se gândi ea.

Curând, însă, își dădu seama că trebuia să se întoarcă, pentru reprezentatie. Oricum, va fi ultima dată când va mai juca alături de Martin. Va face ceva să rămână fără voce sau își va rupe un picior, vor fi destule fete bucuroase să joace în locul ei. Și-a învățat lecția și se va ține departe de această situație.

Rumoarea sălii arhipline se auzi din nou până în cabină, în timp ce Lacey își schimbă hainele și îmbracă rochia peticită a Alicei.

Toată lumea în jurul ei vorbea cu o vervă nemaipomenită. Martin poate nu mai venise, se gândi ea. Dacă putuse fi atât de nebun cu ea, atunci n-o mira dacă acum se spăla pe mâini.

Totuși, n-o anunță nimeni nimic, iar spectacolul începu ca de obicei la ora fixată.

Când intră Martin în scenă, Lacey nu putu să-l privească, dar își dădu seama imediat că era din cale-afară de nervos, chiar și în acele momente.

Ce-i făcuse oare pentru a se comporta cu ea în asemenea hal, în afara faptului că preferase alt bărbat? Și ce importanță avea asta pentru el, când era sigură că ar fi preferat-o pe Sandra în locul ei, dacă aceasta ar fi fost încă aici. Doar orgoliul lui masculin îl adusese la demență, când îi vorbise de Paul. Fusese întotdeauna un individ arogant. Poate nu-i strica să învețe puțin ce înseamnă umilința.

Abia aștepta să se termine ultima scenă, pentru a scăpa de calvarul de a-l mai vedea pe Martin.

Aștepta deci replicile lui, pentru a i le da cât mai repede cu putință pe ale ei, și să sfârșească odată totul.

Ultimele fraze pe care Martin trebuia să le mai spună erau: „De ce n-ai răspuns niciodată la mesajele mele? Modestia mea are limitele ei, frumoaso. Acum, vei vedea că totul are un preț.”

Vorbise până atunci foarte calm și tare, astfel că, fără îndoială, replicile lui se auziseră cu ușurință până în capătul sălii. Acum însă, respirația îi era din ce în ce mai accelerată și se apropie de ea ca scos din minți, iar în loc de fraza „de ce n-ai răspuns niciodată la mesajele mele?”, Martin îi aruncă în față cu toată puterea:

– De ce n-ai răspuns niciodată la scrisorile mele?!

Capitolul 7

Lacey făcu ochii, mari nevenindu-i să creadă:

– Ce-ai spus?

– Ce-ai auzit! scrâșni Martin, și în acel moment Freddy, jucat de William, intră grăbit în scenă, în timp ce Alice era pe punctul să leșine. Îi lăasă apoi pe cei doi să-și dea replicile finale, după care toți interpreții intrară în scenă pentru salutul de final, iar William o prinse pe Lacey de o mână și Martin de cealaltă.

Lacey încercă să zâmbească, dar reuși doar o grimasă stranie. Martin nu zâmbea deloc și nici nu privi spre public. Stătea cu ochii ațintiți spre ea.

Aplauzele fură de-a dreptul furtunoase, dar Lacey se uita acum și ea doar la Martin:

– Nu mi-ai scris niciodată, îi șopti ea.

– De două ori! răspunse el și se întoarse zâmbind spre public, cu căldură.

– Unde? întrebă ea, dar realizează brusc că în acea perioadă n-avea încă

Centrul, așa încât n-ar fi putut să-i scrie decât acasă. N-am primit nicio scrisoare de la tine, spuse ea cu cinism.

– Atunci, cum se face că mi-ai cerut să nu-ți mai scriu, când ți-am dat telefon?

– Cum?! Ce?!... Mi-ai telefonat? întrebă ea, în culmea surprizei.

– Doamna Allen mi-a răspuns la telefon și mi-a spus că n-ai nimic de vorbit cu mine.

– Mătușa Helena? întrebă ea, simțind că e în pragul unei crize de nebunie.

În acel moment, William o trase pe Lacey în culise, iar Martin se mai întoarse o dată spre public, zâmbind și făcând un semn spre Alice, care tocmai ieșea din scenă:

– E minunată, spuse el, după care cortina se lăsă.

Lacey era înnebunită. Aproape nu mai știa cum o cheamă. De ce făcuse mătușa ei, asta? Martin nu mințea, cu siguranță, de astă dată.

Se apropie și o luă din nou de mână, încercând să-i spună ceva, dar în acel moment Doreen, care trăise toată viața sa în acel teatru, se apropie de ei:

– E adevărat că nici măcar nu v-ați vorbit în ultimele zile? Se spune că sunteți dușmani de moarte.

Toată lumea care-i cunoștea știa că nu se putuseră suporta niciodată, dar Martin își apropie acum buzele de mâna ei și spuse încet:

– Ce-ar fi să-i dezvăluim secretul nostru? întrebă el în timp ce Lacey simți că-i ia foc toată fața, până când, treptat, corpul ei începu să tremure ca sub imperiul febrei.

Când Martin anunță că înainte de apleca din oraș fuseseră iubiți,

Lacey simți că se înăbușe. Toți cei prezenți ascultau cu gurile căscate această mărturisire. Încercă să râdă și să le spună că e doar o glumă, dar toată lumea își dădu seama că era adevărul gol-golui, mai ales că fața ei se înroșise atât de tare. Era ca o întruchipare a vinovăției, deși nu era ceva de care să se simtă vinovată.

Toată lumea fusese însă foarte surprinsă de cât de repede se legaseră lucrurile între ea și Martin de când acesta se întorsese în oraș pentru festival, iar acum se explica totul.

Lacey putu să citească toate aceste gânduri în ochii celor prezenți, în timp ce Martin îi mângâia degetele.

Dacă ar fi avut puțină minte, ar fi putut nega totul, dar în loc de asta se trezi răspunzând:

– A trecut foarte multă apă pe râu de-atunci – și începu să râdă ca și cum s-ar fi aruncat într-o piscină.

Odată ajunsă acasă, se așeză în fața oglinzii din camera ei și întreabă imaginea din aceasta, ca și cum ar fi fost o altă persoană:

– E, într-adevăr, Martin Jackson pasiunea ta de ani de zile, așa cum am auzit pe cineva spunând?

– Sunt foarte multe fete în oraș care ar putea spune acest lucru, se gândi ea. Nu vreau să mă număr printre ele. Tessa, care fusese una dintre ele, spusese întotdeauna că Martin nu era serios cu nici o fată.

N-a fost niciodată serios cu mine, își spuse Lacey în gând. Nu e adevărat că mi-a scris. Mătușa Helen n-ar fi putut să-mi ascundă scrisorile.

– Ideea festivalului ți-a aparținut în întregime, îi spuse imaginea din oglindă.

Într-adevăr. Oare plănuise tot acest festival doar în speranța că

Martin va fi prezent aici, măcar câteva zile?

– Nu e adevărat, protestă Lacey spre imaginea din oglindă. N-a fost ideea mea ca el să deschidă festivalul.

– Nu, veni prompt răspunsul, dar presupuneai că toată lumea se va gândi la asta.

– Oricum, știam că e neserios, dar când am fost cu el la căsuța de pe deal, nu m-am gândit nicio clipă că nu-l voi mai vedea pe urmă timp de cinci ani.

– Deh, ghinion, răspunse imaginea.

Imaginea lui din acea noapte se încrustase în inima ei ca o comoară și nu vorbise cu nimeni despre acele momente, iar el spusese acum tuturor totul, râzând. Asta însemna că acele momente nu au însemnat nimic pentru el, dar dacă i-ar fi scris, totuși, ar fi putut rămâne prieteni. Dacă ar fi sigură, însă, că i-a scris, ar fi fericită.

Martin îi spusese că mătușa Helena vorbise cu el la telefon. Asta însemna că tatăl ei știa toată povestea. Îl va întreba cu lux de amănunte, când va veni acasă, ce se întâmplase atunci.

Majoritatea prietenilor lor nu crezuseră nicio boabă din cele spuse de Martin, mai ales că Lacey își petrecuse weekendul cu Paul, iar el cu Sandra Scott. Se găsiseră însă câteva voci malițioase, iar tatăl ei va fi desigur foarte indignat dacă această veste va ajunge la urechile lui. Cât despre Paul... Acesta, cu siguranță, va suferi îngrozitor.

Va trebui să găsească ceva pentru a salva onoarea lui Paul, dar acum nu se putea gândi la altceva în afară de scrisorile pe care Martin spunea că i le trimisese.

Nemaiavând răbdare să aștepte, Lacey se gândi că poate tatăl ei intrase în casă și nu-l auzise, concentrată cum fusese pe problemele ei,

așa că începu să-l caute prin toate camerele. Când ajunse în atelierul lui, se opri și se uită cu atenție în jur.

Îi era atât de familiar acest interior... Pereții, tablourile, șemineul...

Citise oare tatăl ei prima scrisoare de la Martin? Poate acesta îi vorbise acolo despre noaptea lor împreună. Mătușa sa nu vroia să-l tulbure pe tatăl ei cu astfel de lucruri, așadar scrisoarea o citise doar ea. Urmase apoi o altă scrisoare și telefonul... Nimic însă nu trebuia să tulbure liniștea acestei case, pentru care munca tatălui ei era singurul lucru important.

Niciunul din marile tablouri ale tatălui ei nu erau azi aici. Au fost duse toate la expoziții, în galerii, acolo unde puteau bucura ochii privitorilor.

Intră apoi în baie, își șterse cu grijă resturile de machiaj și intră din nou în dormitorul ei.

După un timp, auzi ușa de la intrare deschizându-se.

Se ridică, străbătu în fugă holul, ieșind în calea tatălui ei și oprindu-se exact în fața lui.

– Nu mă așteptam să vii acasă atât de devreme, spuse el.

– De la teatru am venit direct acasă.

– N-am avut timp să vin să te văd, încă.

Laurence Allen purta în acel moment un costum gri, cu o cravată gri-deschis, care-i punea foarte bine în evidență argintiul părului său. Pardesiul elegant din cașmir îl ținea pe mână, cu multă grijă.

Întotdeauna se îmbrăcase ca un june prim, se gândi Lacey.

– Am auzit însă multe lucruri despre reprezentațiile voastre, continuă el. Se pare că Martin Jackson a interpretat acest rol într-un mod foarte original.

După asta, Laurence Allen trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre scara interioară.

– Tată, îl opri ea... Martin Jackson mi-a spus că mi-a scris, dar eu n-am primit nimic. După ce a părăsit orașul, am așteptat niște scrisori de la el, așa cum ne înțeleseserăm, dar n-am primit nimic, iar azi mi-a spus că mi-a scris de două ori, imediat după plecare.

– Și ce-i cu asta? întrebă tatăl ei, ridicându-și sprâncenele.

– Îți amintești ceva despre asta?

– Despre scrisori? întrebă el, făcându-se din ce în ce mai roșu la față. De la Martin Jackson? De ce ți-ar fi scris el ție?

– Mi-a mai spus că mi-a telefonat și a vorbit cu mătușa Helena, care i-a spus să înceteze să-mi mai scrie, continuă ea, cu multă hotărâre.

– A spus Helena una ca asta?

– Da.

– De ce ți-a scris? Tu și cu el n-ați fost niciodată în relații foarte bune. Sau... ați fost și nu știu eu?

– Da, am fost și în relații bune.

– Cât de bune?

– Foarte bine.

– Ce vrei să spui? întrebă el, foarte interesat. Întotdeauna m-ai lăsat să cred că acest tânăr îți displace profund. Știi că v-ați întâlnit de când a venit aici. Dar credeam că înainte n-a fost nimic între voi. Atunci, tu și cu el...

Laurence Allen se opri, ca și cum gândul care-i venise îl șocase, de-a dreptul.

– Tu și Martin Jackson? întrebă el, cu ochii măriți de uimire. Nu pot să cred! Tatăl lui a fost întotdeauna foarte nemulțumit de modul în

care le trata Martin pe fetele cu care era. Dar că propria mea fiică a putut să cadă în această cursă, n-aș fi crezut niciodată. I-ai permis să... N-ai niciun pic de mândrie? Niciun pic de rușine?

Era și ea foarte enervată, dar nu mai spuse nimic, pentru că șocul pe care-l avusese acum putea fi traumatic, pentru el...

– Ai spus că ți-a scris și că n-ai primit niciodată aceste scrisori?

Lacey încuviință.

– Și când ți-a scris?

– Înainte de a fi vândut casa familiei.

– Și când ți-a telefonat?

– Tot în acea perioadă.

– Nu ți-a scris niciodată. Mătușa ta n-ar fi deschis niciodată o scrisoare care nu-i era adresată și nici n-a mințit niciodată.

Și Lacey gândise la fel despre mătușa sa, dar care era atunci explicația că nu primise acele scrisori?

– După ce a plecat de aici nu l-a mai interesat niciodată să ia legătura cu tine, afirmă cu hotărâre tatăl ei. Și nici de data asta n-o va face, după ce va pleca de aici. Nu-i decât un infatuat. Câți ani aveai atunci? Optsprezece? Nouăsprezece? Asta poate ar fi scuzat totul, dar pentru numele lui Dumnezeu, fata mea, acum ești destul de matură pentru a nu te mai lăsa sedusă atât de ușor.

Laurence Allen plecă apoi, trântind cu putere ușa atelierului în urma sa, iar Lacey oftă. Asta era cea mai simplă explicație a faptului că nu primise acele scrisori. Gândind că Martin o mințise. Mătușa sa murise, astfel că nu se mai putea ști care era adevărul. Mai bine nu se mai gândea la toate astea.

Trandafirii pe care Martin îi lăsase pentru ea cu câteva zile în urmă

erau încă în perfectă stare. Tatăl său nici măcar nu bănuise de la cine erau. În curând, vor rămâne fără petale. Dar pentru moment erau atât de frumoși, încât își va aminti de ei tot restul vieții.

Înainte de a se întoarce la Centru, sunase la magazinul de textile, pentru a anunța că va veni să-l ia pe Jet.

Pe doamna Bowden o găsi în sufragerie, în fața unei cești de ceai.

– Vrei o ceașcă de ceai? întrebă ea, zâmbitoare, imediat ce o văzu pe Lacey intrând.

– Mulțumesc foarte mult, dar sunt grăbită.

Băuse altă dată ceai la doamna Bowden, dar astăzi n-ar fi putut suporta gustul acelei licori negre, care se putea numi în orice fel, numai ceai nu.

– Ți-a fost dor de mine? își întrebă Lacey câinele favorit, având în vedere faptul că nu se văzuseră o săptămână.

– Nu-ți face griji pentru el. A fost foarte bine. Domnul Jackson a venit ieri după-masă și l-a scos la o plimbare.

– Ah, da? Nu știam.

Doamna Bowden ezită puțin, după care spuse:

– Nu era singur. Era însoțit de o domnișoară pe care am văzut-o de multe ori la televizor.

Lacey îl prinse pe Jet de bot și-l mângâie cu dragăală, gândindu-se ce bine ar fi fost dacă ar fi putut vorbi. Era curioasă unde a fost. Ce s-a vorbit...

După câteva momente își spuse însă: nu, nu vreau să știu nimic.

– Am fost la Eastborne, în weekend, comentă Lacey

– Mi-a plăcut și mie acolo, răspunse doamna Bowden.

Mie îmi palce aici, își spuse Lacey, ieșind din magazin, urmată

imediat de Jet.

Îmi place acest oraș, această săptămână...

Nu vreau să mă gândesc ce va fi săptămâna viitoare. Oricum, dacă mi-a scris sau nu cu cinci ani în urmă, acum nu mai are nicio importanță, iar dacă va pleca și nu-mi va scrie, pe mine nu mă va mai împiedica nimic să-i scriu eu prima.

Tatăl său o acuzase că n-avea mândrie, dar greșea foarte mult.

Intră în Centru pe una din ușile laterale, iar când trecu pe lângă atelierul în care câteva fete decorau cu grijă niște vase de porțelan, una dintre ele îi strigă, foarte veselă:

– Hei, spune-ne și nouă, Lacey, a glumit, doar?

– Cine? întrebă ea.

– Nu știi despre cine vorbim?

– Nu.

Așadar, lumea îi vedea acum ca pe doi îndrăgostiți.

Maisie o aștepta în capătul scărilor și o întrebă și ea:

– Chiar e adevărat?

– Cu cinci ani în urmă. Ce importanță mai are acum?

– Da, n-are importanță. Dar s-a întors...

Înainte ca Centrul să se fi închis în acea seară pentru public, telefonul sună cu insistență și Lacey, care se afla în apropiere, ridică receptorul.

Era Denice, care aflate totul. Ba mai mult, auzise că ea și cu Martin petrecuseră împreună o vacanță foarte pasională într-un loc exotic.

– Tahiti? întrebă Lacey, râzând. Ești sigură că n-a fost Torbay?

– Ai fost la Torbay cu Martin? scânci Denice.

– Bineînțeles că nu. Nu l-am mai văzut de cinci ani.

– Mi-am închipuit eu că a fost ceva între voi, după cum îi zâmbeai când ai fost la petrecerea noastră.

– Ah, n-am fost cu el niciunde. Trebuie să plec acum, spuse Lacey, și închise telefonul.

Imediat ce convorbirea se termină, îl văzu pe Martin venind spre ea.

Se așază cu grijă după standul ei și nu dădu niciun semn că se bucura să-l vadă.

Când se apropie, Jet, care dormise liniștit până atunci pe pernita lui din spatele standului, se ridică în patru labe, gata de plecare.

– Mergem? întrebă Martin.

– Va trebui să aștepți puțin, spuse Lacey.

– Sigur.

În Centru mai erau doar ei și Maisie împreună cu Porteus. Curând, însă, pleacă și ei, iar Lacey își adună și ea exponatele, închizându-le într-o cameră alăturată.

– De ce a trebuit să spui tot ce ai spus? Acum toată lume vorbește numai despre asta.

– Ce importanță are? N-aveam niciun motiv să păstrăm acest secret.

– Nu știi, dar Denice m-a sunat și mi-a spus că a auzit că am fost împreună în Tahiti. Din toate locurile din lume, s-au gândit doar la asta. Ai fost vreodată în Tahiti?

– Da, întâmplător. Am fost împreună cu niște prieteni care au un iaht.

Cineva de aici aflate probabil și crezuse că ea făcuse parte din acel grup, se gândi Lacey. Cine știe cu cine fusese Martin atunci? Lacey se gândi cât de norocoasă fusese acea persoană, având posibilitatea să

înoate alături de Martin sau să se plimbe pe plajă doar în costum de baie, pe sub palmieri.

– Tu unde ai fost?

– În ultimii cinci ani? Glumești. Unde să fiu? Am fost la mare câteva zile. E pentru prima dată când cineva își închipuie că fac parte din grupuri foarte selecte.

Martin râse.

– Arăți ca și cum ai face parte, într-adevăr, din astfel de grupuri. Ești foarte sofisticată, domnișoară Allen. Doar că trebuie să facem ceva cu părul tău.

– Încă nu-mi vine să cred că mi-ai scris sau că mi-ai telefonat, schimbă ea subiectul.

– Probabil fiecare dintre noi credem doar ceea ce vrem să credem. Spune-mi, trebuie să fii prezentă tot timpul la serviciu?

– Ce gânduri ai? replică Lacey.

– Mă gândeam să ieșim puțin din oraș, cu mașina. Și să ne întoarcem abia mâine dimineață.

– Da. S-o facem, replică Lacey fără să-l privească, pentru că nu vroia să vadă pe fața lui sentimentul victoriei.

Martin o cuprinse de mijloc.

– Orice loc unde ne putem atinge e minunat, replică el.

– Va veni cineva până la urmă și vom putea ieși de aici, replică Lacey.

Ar fi mult mai romantic dacă ar închiria o cameră undeva, unde nu i-ar deranja nimeni, se gândi ea.

– Dar în timp ce așteptăm... spuse Martin, însă Lacey nu-l lăsa să continue și-și lipi buzele de ale lui, cuprinzându-l după gât.

De data asta, Martin o sărută încet și delicat și Lacey simți multă căldură în mângăierile lui.

Jet se duse în colțul lui și scrijeli cu labele farfuria goală. Îi era foame.

Lacey se retrase prima din îmbrățișare, deși ar fi stat așa ore întregi.

– În timp ce așteptăm, spuse ea, va trebui ca Jet să mănânce ceva.

– Și ce-i vei da?

Lacey intră în spatele standului ei și scoase de acolo o cutie în care mai erau câțiva biscuiți pentru câini și-i puse în farfuria lui Jet.

– Dacă vom ieși de aici, îl vei duce mai întâi acasă, nu-i așa?

Între timp, Lacey mai găsi pe rafturile standului o pungă cu floricele de porumb, niște ciocolată și o sticlă de cola.

– Îl vom lua cu noi, răspunse Lacey. E prea târziu să sun acum la magazin.

Continuându-și căutările, tânăra artistă găsi și o cutie în care era niște cafea, așa că își aminti că avea acolo un ibric și un fierbător. Problema era însă că la niciuna dintre chiuvete nu curgea apa.

– Mai bine am merge să vedem standul lui Porteus, deoarece are un sac de lucruri ascunse, pentru a putea înfuleca în secret, râse Lacey.

În timp ce tocmai cerceta o sticlă de vin pe care o găsisese printre lucrurile lui Porteus, Martin studie ușa care dădea spre o curte de unde se putea ajunge pe deal. Nu fu nevoie de prea mult efort pentru a o descuria, deoarece yala era stricată. Jet tâșni imediat afară, dând bucuros din coadă și uitându-se recunoscător spre Martin.

Lacey observă și ea ușa întredeschisă și ieși după ei, dar era atât de întuneric, încât putu zări doar umbra umerilor lui Martin. Entuziasmată de reușită, Lacey ar fi vrut să-i strige din toată inima: te

iubesc! Știa însă că n-ar fi fost un lucru prea înțelept din partea ei, așa că se abținu și spuse doar:

– Ce noapte fără stele... Unde crezi că s-o fi dus Jet?

– Sunt cumva șobolani pe-aici? întrebă Martin.

Probabil erau o mulțime, se gândi Lacey, ca în toate clădirile foarte vechi.

După asta, îl strigă pe Jet, care veni imediat și se furișă prin deschizătura ușii înăuntru.

– Ce zici? Intrăm și noi? întrebă Lacey. Înăuntru am câteva perne și o cuvertură, așa că am putea să ne aranjăm un colțișor lângă standul meu. Afară pare să fie totuși prea frig, pentru a putea sta o noapte întreagă sub cerul liber.

Martin fu și el de acord că înăuntru ar fi mult mai confortabil, așa că intrară, iar Lacey pregăti un adevărat cuib primitiv, întinzând pe jos cuvertura și pernele și punând gustările pe farfurii. Martin deschise sticla de vin:

– E un vin vechi de patru ani, spuse el.

Lacey gustă, destinsă:

– E foarte bun. Nu e foarte tare și are o aromă foarte plăcută, declară ea.

– Eu îl voi amesteca totuși cu cola, spuse Martin.

Stinseseră aproape toate luminile. În mod sigur, nu mai intra nimeni acolo la acea oră.

Lacey avea la ea trusa de noapte, astfel că se demachie și-și spală dinții. Cum era sigură că nu va trece nimeni pe acolo, își dădu jos rochia și se înveli într-un prosop.

Mâncară tot ce reușiseră să găsească și vorbiră mai mult de o oră.

După asta, Lacey se duse la toaletă, dar simți că-i vâjâie capul. Se aplecă peste chiuveta din hol, simțind că nu se mai poate mișca de acolo. Era fericită cu Martin, acolo, dar începuse să se simtă foarte rău. Încercă să-și ridice capul pentru a se privi în oglindă și în acel moment îl văzu pe Martin în spatele ei.

– Nu mi-a căzut bine gustarea, spuse ea.

– Cafea?

– Nu, nu vreau decât să mă întind puțin.

– Bine, vino, spuse el și o prinse de braț.

Imediat ce se așază pe pernă, Lacey închise ochii. Ar fi vrut să-l mângâie pe Martin, care stătea alături de ea, dar îi era imposibil să-și ridice mâna.

Când reuși în sfârșit să deschidă puțin ochii, văzu luminile care tremurau la fereastră și-l auzi pe Jet lătrând foarte tare.

– Oh, te rog, fă-l să tacă, spuse ea.

Pe urmă pleoapele îi căzură la loc, iar când se trezi din nou îl văzu pe Martin plimbându-se de colo-colo, foarte preocupat de ceva.

– Îmi pare atât de rău, spuse ea... Te iubesc.

– Bea asta, replică Martin, întinzându-i ceașca de cafea.

– Ce oră e?

– Aproape opt.

– Am băut atât de mult?

– Nu.

– Dar mă simt îngrozitor.

– Se vede.

Primul sosit intră în Centru cam la o oră și jumătate după asta. Nu-și dădu însă seama că Lacey fusese acolo peste noapte, pentru că

deja se plimba de colo-colo, în pofida durerii de cap.

– După ce va veni toată lumea, voi pleca acasă, spuse Lacey. Nu mai rezist. Trebuie însă să-mi recuperez mai întâi cheile.

– Bine.

Mașina lui Martin era parcată chiar în fața Centrului, astfel că se grăbiră să urce, Lacey așezându-se pe scaunul de lângă șofer, iar Jet pe bancheta din spatele ei.

Fusese atât de proastă azi-noapte, își spuse ea. Totul ar fi putut să fie atât de bine, și a ieșit atât de rău.

– Ce va spune doamna Pomeroy, văzându-mă cu tine la ora asta, iar tu nebărbierit? întrebă Lacey zâmbind.

– Poți să rămâi în mașină, dacă vrei. Îți voi aduce eu coșul.

În momentul când ajunseră însă în fața casei familiei Pomeroy, domnul Pomeroy tocmai pleca la birou, iar soția sa ieșise în ușă pentru a-i face cu mâna. Când îi văzu, coborî în grabă scările și veni înspre ei.

– Te-a sunat cineva, îi spuse ea lui Martin. Și aseară și în dimineața asta. Am lăsat numărul lângă telefon. Oh, bună, draga mea, se adresă ea lui Lacey, zâmbitoare. Vino să bei o cafea.

Lacey o urmă în bucătărie. În hol, văzu că doamna Pomeroy îi scosese coșul și i-l așeză pe un scaun de lângă ușa de la intrare.

– L-am pus acolo ca să nu-l mai uitați, explică ea. M-am gândit că e al tău.

La masă era încă micul dejun pentru Martin, deși doamna Pomeroy văzuse aseară că nu se întorsese acasă.

– Mi-am uitat cheile în coș, așa că am stat închiși în Centru toată noaptea, spuse Lacey.

– Oh, într-adevăr? Toată noaptea? Bea puțină cafea, draga mea.

Lacey nu mai vroia să audă de cafea, dar își lipi puțin buzele de ceașcă, privind-o pe doamna Pomeroy spălând vasele la chiuvetă, cu gândurile sigur în altă parte. Avea o față atât de expresivă, încât Lacey era convinsă că se pregătea să-i spună ceva foarte important.

În acel moment, Martin, care fusese la telefon până atunci, intra grăbit în bucătărie.

– E nevoie de mine urgent la televiziune, spuse el. Voi încerca să mă întorc sâmbătă, pentru închiderea festivalului.

Lacey simți un sfredel în piept.

– Ar fi frumos dacă ai reuși să vii, spuse ea încet.

– Te duc acasă.

– Nu e nevoie, spuse ea, încercând să-și stăpânească lacrimile.

– Te voi duce eu, spuse doamna Pomeroy, e în drumul meu.

– La revedere, atunci, zâmbi Martin.

– La revedere, spuse și Lacey.

– Aș vrea să te văd din nou și să mai bem o sticlă de vin împreună, adăugă Martin.

Lacey își plecă privirile. Nu credea că îl va mai vedea vreodată. Ar fi vrut să-l întrebe dacă era neapărat nevoie să plece, dar probabil era, dacă luase această decizie.

Martin n-o opri, în momentul în care se îndreptă spre mașina doamnei Pomeroy, împreună cu aceasta.

După câteva sute de metri de la pornire, însă, Lacey își aminti:

– Am uitat câinele în mașina lui Martin, pot să mă întorc după el?

– Ah, nu e nevoie, spuse doamna Pomeroy. Martin îl va duce, desigur, la doamna Bowden.

După ce o lăsă în fața casei, doamna Pomeroy îi spuse:

– Să nu te duci după câine.

– De ce? întrebă Lacey, simțind un nod în gât.

– Azi-noapte l-a sunat o tânără. Azi-dimineață a revenit din nou. O cheamă Sandra.

Lacey ar fi vrut să deschidă portiera și să sară din mașină, pentru a nu mai auzi nimic, dar se simți atât de greoaie, ca și cum ar fi avut o sută de ani.

– E în regulă, spuse Lacey. Știu despre legătura lui cu Sandra, răspunse Lacey și nimeni nu și-ar fi putut închipui vreodată durerea din pieptul ei, auzind că Martin o părăsise pentru a se întâlni cu Sandra.

– Mătușa ta mi-a fost una dintre cele mai dragi prietene, spuse doamna Pomeroy. Doar de asta te-am sfătuit să nu te întorci acum, deși nu se face și nici nu e problema mea. Erau foarte puține situațiile în care doamna Pomeroy nu-și mai găsea cuvintele, dar asta se întâmplase acum. Pe fața ei se citea un amestec de regret și scuze, impresionant. Ca și cum ar fi fost mesageria unei vești îngrozitor de proaste.

Pe urmă, adăugă foarte hotărâtă:

– Aș regreta foarte mult, dacă tu avea sentimente foarte profunde pentru Martin, pentru că el e împotriva tuturor celor cu numele de Allen.

Lacey o privi uimită, iar doamna Pomeroy continuă, oftând spre ferestrele mari ale casei familiei Allen.

– Au trecut mulți ani de atunci, comentă în continuare doamna Pomeroy, dar a fost o problemă importantă legată de bani, iar tu ești fiica lui Laurence Allen.

Când doamna Pomeroy făcu o pauză, Lacey spuse imediat, foarte

surprinsă:

- Nu înțeleg la ce vă referiți.
- Asta e doar pentru tine, spuse doamna Pomeroy: vorbesc despre faptul că tatăl tău l-a escrocat.

Capitolul 8

– Nu vă cred, exclamă Lacey, privind-o pe doamna Pomeroy cum stătea în fața ei ca un judecător. Când? continuă Lacey. Vreau să spun cum? Nu cred că a făcut-o.

– Ah, ba da, a făcut-o, replică doamna Pomeroy. Nu sunt multe persoane care știu, dar Martin știe, bineînțeles. Dacă îl vei întreba pe tatăl tău despre asta, trebuie neapărat să fii atentă la ce vei vedea în ochii lui, pentru că va nega, cu siguranță. E o vulpe bătrână foarte șireată.

– Asta e calomnie, cred că știți foarte bine.

– Da, probabil tatăl tău așa o va numi. Ți-am spus toate astea pentru că am vrut să-ți dai seama că Martin n-are cum să uite aceste lucruri. Ți-a spus că se va întoarce sâmbătă, dar nu cred.

Ceea ce vroia deci să insinueze bătrâna doamnă, era că se vedea că era îndrăgostită de Martin, dar că el nu era.

– Mulțumesc, spuse Lacey, pentru cele relatate, dar și eu și el știam dinainte că între noi nu poate fi ceva serios. Doar de... distracție...

Înțelegeți...

– Timpul îi schimbă pe oameni. Sper că nimeni nu va avea de suferit din povestea asta, adăugă doamna Pomeroy.

Lacey urmări mașina îndepărtându-se, după care deschise gânditoare poarta. În acel moment, tatăl ei deschise ușa de la intrare.

– Unde ai fost? întrebă el.

– Am fost închisă în Centru și n-am avut cu mine cheile.

Trase apoi aer în piept și întrebă brusc:

– Care a fost contribuția ta la falimentul lui Courtney Jackson?

Nu-l putu privi în ochi când îi puse această întrebarea, așa cum o sfătuisese doamna Pomeroy, pentru că abia mai putea ține proprii ochi deschiși. O dureau capul și orbitele îi ardeau.

Îl simți însă dându-se doi pași înapoi, ca și cum ar fi fost înjunghiat:

– Ți-a spus Jackson asta? Courtney a avut niște probleme de afaceri, niște bani pe care trebuia să-i dea înapoi și n-a mai putut, pentru că Martin îi luase banii. Deci n-am nicio legătură cu asta.

Lacey era sigură că Martin nu făcuse asta, așa că nu mai vroia să discute toată această mizerie:

– Am o migrenă îngrozitoare, așa că trebuie să mă odihnesc câteva ore.

Urcă cu greutate scările și imediat ce ajunse în dormitorul ei se trânti pe pat, cu fața la așternut.

Acesta fusese deci motivul pentru care tatăl ei ținuse s-o îndepărteze de Martin. Toată acea poveste sinistă prin care-i spunea că Martin își ucise tatăl fusese doar pentru a o ține departe de posibilitatea de a afla adevărul.

Tatăl ei nu avusese niciodată timp să asculte necazurile altora.

Fusese întotdeauna marele artist, centrat doar asupra propriei axe. Nimeni nu ar fi îndrăznit să vină la el și să-i plângă pe umăr.

Poate când Martin îi spusese că mai avea de rezolvat niște probleme aici, se referise tocmai la aceste fapte din trecut.

Nu, se gândi ea, apoi. Martin nu m-ar folosi niciodată pentru a se răzbuna pe tatăl meu. Nu. Știu că ține la mine.

Și dacă doamna Pomeroy avea dreptate și Martin, într-adevăr, nu poate iubi pe nimeni din familia Allen?

Dar dragostea n-are nimic de-a face cu relația lor. N-au vorbit niciodată despre dragoste. Până în ultima noapte, când ea i-a spus că-l iubește, după care el a hotărât să plece.

Îl iubea într-adevăr atât de mult, încât nu mai vroia pe nimeni altcineva în viața ei, chiar dac-ar fi să rămână singură pentru toată viața.

Lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraz și-și ascunse capul în pernă.

Părea că tot ce trăise intrase într-un întuneric desăvârșit și viața sa însemna doar momentele petrecute alături de el, de când se întorsese în Chadsford.

De ce nu făcuse dragoste cu el azi-noapte? De ce găsisese vinul ăla îngrozitor, care-i făcuse atât de rău?

Unde era mândria ei? Își spuse apoi Lacey, furioasă pe ea însăși. Martin plecase pentru că-i telefonase Sandra.

Îi venea să iasă afară și să urle numele lui Martin, cum făcea Jet când vedea chipul lunii. Nu putea să și-l imagineze cu altă femeie. Simțea că nu va mai face față durerii și va muri.

Se întoarce cu fața spre tavan și încercă să nu se mai gândească la nimic, pentru că fiecare gând era un cuțit înfipt în creierul ei. Curând

după asta, adormi.

Se trezi mult după aceea, când sună telefonul, dar nu fu în stare să miște niciun deget și sunetul încetă. Durerea de cap era din nou de nesuportat, dar încercă să se dea jos din pat. Uitându-se la ceas, constată că dormise mai mult de trei ore.

Trebuia să se îmbrace și să meargă la Centru, nu putea abandona astfel totul. Martin plecase, dar ea va trăi încă mulți ani în orașul acesta și nu putea să le strice localnicilor sărbătoarea.

Luă o pastilă pentru durerea de cap și ieși din casă fără să-l caute pe tatăl său.

Înăuntrul ei era o iarnă cumplită, dar afară soarele strălucea cu putere și străzile erau pline, așa că mergea cu pași vioi și le zâmbea tuturor cunoscuților cu amabilitate.

Când ajunse la Centru, prima întrebare care i se puse fu aceasta:

– E adevărat că ai rămas închisă aici azi-noapte?

Toată lumea o așteptase, iar Porteus o apostrofă de cum o văzu:

– Ce s-a întâmplat aici? spuse el, arătând spre standul lui.

– Mi-am uitat cheile, iar tu când ai plecat, ai închis biroul și ușa din față, asta-i tot. Am devastat tot aici, pentru a căuta ceva de mâncare, și vinul pe care l-am găsit pe rafturi a fost dinamită. Martin l-a amestecat cu cola, dar mie mi-a distrus stomacul.

– Da, spuse Maisie, arăți puțin cam răvășită.

– Martin a plecat la Londra în dimineața asta și va încerca să se întoarcă sâmbătă, pentru sfârșitul festivalului.

– Și cine va juca în Dulcea Alice? întrebă Porteus.

– Iartă-mă, dragule, dar era cazul, oricum, să te întorci în distribuție.

Paul venise pe la ora prânzului după ea și Lacey se bucură că era prinsă în acel moment cu un client, astfel că scutură doar din cap spre Paul și continuă discuțiile despre tablourile expuse.

El însă prefera să discute cu ea între patru ochi, așa că după ce așteaptă câteva minute, spuse:

– Mă întorc la șase.

Urma desigur o scenă, se gândi Lacey dar mai devreme sau mai târziu tot va trebui să aibă loc.

Era sigură că deja vuia tot orașul că Lacey Allen și Martin Jackson rămăseseră închiși în Centru toată noaptea.

Adevărul însă era că vestea care înconjurase orașul era că Martin Jackson plecase în dimineața aceasta din localitate și nu mai participa la acțiunile dedicate festivalului.

După prânz, trecu pe acolo Denice. Era zămbitoare ca de obicei, dar când dădu cu ochii de Lacey și-i văzu fața obosită, îi spuse, strângând-o în brațe:

– Draga mea, știu ce simți în aceste momente.

– Ai băut și tu, la viața ta, un vin îngrozitor ca cel pe care l-am băut eu și mi-a făcut rău?

– Nu fi proastă, vorbesc de Martin. Știu că a plecat. Dar ești norocoasă. Îl ai pe Paul. După ce l-am văzut din nou pe Martin, am știut cât de recunoscătoare trebuie să-i fiu lui Barry.

Lacey ar fi vrut să râdă, în acel moment. Comparați cu Martin, atât Paul cât și Barry erau insignifianți.

– Eu zic să-mi ascuți sfatul și să nu-l părăsești pe Paul, spuse Denice.

– Poate mă incită să-mi atașez vagonul la trenul unui star, răspunse

Lacey cu sarcasm. Poate pericolul mă incită.

– Dar nu ai nicio șansă. A plecat, nu?

– Oricând mai există o speranță.

Nu vroia să se plângă. Nimeni nu va ști niciodată cât de dureroasă a fost această plecare a lui Martin, pentru ea.

Paul o aștepta afară, de la cinci până la șase. Când o văzu venind spre el, o trase în biroul din apropiere și îi spuse:

– Avem de vorbit.

Lacey îl urmă, pentru că nu vroia să atragă privirile celor de pe coridor, dar când intră în cameră, replică foarte decisă:

– Nu cred că sunt lucruri atât de importante de discutat acum.

– Știi ce se vorbește în oraș?

– Da, știu.

– E adevărat?

– Ce anume? Ceea ce s-a întâmplat cu cinci ani în urmă? Sau vrei să știi ce s-a întâmplat aseară?

Îi părea rău că-l supăra pe Paul, dar era ea însăși atât de supărată că pur și simplu nu-i mai păsa ce se va întâmpla de acum încolo.

– Uite, spuse ea, îmi pare foarte rău dacă ești supărat dar pur și simplu vreau să nu mă mai întrebe nimeni nimic despre Martin Jackson și să fiu lăsată în pace.

– A plecat?

– Da.

– Dar se întoarce sâmbătă?

– Nu știu, răspunse ea, gândindu-se că poate nu va mai veni sau, dacă va veni, o va aduce cu el și pe Sandra. Nu sunt fata potrivită pentru tine, continuă Lacey.

Îl lăsa pe Paul acolo și se duse țintă la Maisie, să-i spună că acceptă invitația pe care i-o făcuse cu câteva zile înainte de a participa la o petrecere, împreună cu alți câțiva prieteni.

Vor mânca totul cu mâna, vor bea pe săturate și vor asculta pe cineva cântând la chitară, îi spuse Maisie și acum era exact genul de petrecere de care avea nevoie.

Într-adevăr, ascultă cu bucurie cântecele cântate la chitară și nu lăsa niciun gând despre Martin să pătrundă în mintea ei.

Când se întoarse acasă însă, singură în patul ei, îl strigă pe nume, până simți nevoia să ia niște somnifere, pentru a adormi cât mai repede. Nu luase niciodată somnifere până atunci. Le cumpărase pentru tatăl ei care avea adeseori insomnii, dar uitase să i le dea.

A doua zi dimineață se trezi cu greutate, când sună soneria ceasului de lângă patul ei și dacă n-ar fi sunat la ora obișnuită la care se trezea dimineața, probabil ar mai fi dormit încă multe ore de atunci încolo.

Se ridică din pat și se duse la bucătărie să pregătească micul dejun pentru tatăl ei.

El însă nu era acolo, ca de obicei, așteptând-o, dar Lacey nu se îngrijoră, spunându-și că poate lucrase până dimineață și acum mai zăbovea în pat.

– Pleacă dracului de aici, urlă el, în momentul când o văzu sosind cu tava cu micul dejun.

Lacey puse tava pe măsută și se postă în fața lui, cu mâinile la piept. Doamna Pomeroy spusese despre el că era o vulpe bătrână. Acum credea și ea asta și nu simțea compătimire pentru el. Nu-l întrebă nici cum se simțea, nici cum dormise. Îi spuse doar:

– Eu trebuie să plec la serviciu, imediat.

– Jackson a plecat, deci.

Lacey se întoarce brusc spre el:

– Apropo: cu câți bani l-ai înșelat pe tatăl lui Martin?

– Nu l-am înșelat. Băiatul ăsta e un mincinos.

Era tentată să-i spună cine i-a vorbit despre toate astea, dar pe urmă se răzgândi.

În momentul când ieși din casă, privi o clipă spre telefon.

Nu, nu va suna și nu va veni sâmbătă, era sigură.

***

Dulcea Alice se jucă din nou, cu Proteus în distribuție. Nu era un star, ca Martin, dar nimeni nu ceru banii înapoi.

După spectacol se duse să-l ia pe Jet la plimbare și doamna Bowden îi spuse că era foarte urât din partea lui Martin că abandonase festivalul.

Nimeni nu mai știa nimic despre el. Nu mai sunase nici la Centru și pe nimeni altcineva din oraș.

Noaptea lor împreună însemnase atât de mult pentru ea, și atât de puțin pentru el. El se simțea liber, dar ea nu se va putea simți niciodată liberă de el.

Vineri avusese loc ultima reprezentație cu Dulcea Alice. Financiar, fusese un succes nesperat și un ajutor însemnat pentru spital, dar emoțional, pe Lacey o distrusese.

După închiderea Centrului, Lacey trecu pe la doamna Pomeroy.

O sunase înainte și-i spusese că o așteaptă. O găsi în grădină, îngrijindu-și trandafirii.

– Ești bine, acum? o întrebă bătrâna doamnă.

Lacey zâmbi ușor și-i răspunse că era foarte bine.

– Ne așteaptă ceaiul, zâmbi doamna Pomeroy.

Lacey nu intenționase să rămână la ceai. Vroia doar să pună câteva întrebări și apoi să plece, dar dacă doamna Pomeroy vroia să fie o gazdă ospitalieră, spera că ceaiul era deja în ceșcuțe.

În bucătărie însă o aștepta un platou cu câteva sandvișuri, prăjituri și o serie întreagă de fructe.

Lacey încercă să nu privească prea mult în jur, pentru că totul îi aducea aminte de Martin.

– Lapte sau lămâie?

– Lapte, vă rog.

– Vrei și o prăjitură?

Nu dorea nimic. N-avea poftă de mâncare. Totul i se părea fad. Dar viața ei trebuia să continue. Asta însemna că trebuia să mănânce, să converseze, să surâdă.

– Mulțumesc, spuse ea. Dar n-am vrut să vă deranjez atât de mult, cu sandvișuri, cu prăjituri și toate astea. Pur și simplu aș vrea doar să vă întreb ceva.

– Sunt foarte fericită să te văd arătând atât de bine, răspunse doamna Pomeroy. Trebuie să recunosc că am regretat că ți-am spus acele lucruri. Nu te-a sunat, nu-i așa? întrebă ea, în timp ce amesteca zahărul în ceșcuța cu ceai. N-a sunat pe nimeni. Probabil e foarte ocupat.

– Poate pur și simplu vrea să fie singur cu Sandra și să nu se mai

gândească la nimic altceva, răspunse Lacey.

Doamna Pomeroy părea să fie de acord. Era ceea ce gândise și ea.

– Ce ai vrut să mă întrebi?

– Am vrut să vorbim puțin mai mult despre ceea ce mi-ați spus data trecută. Tatăl meu spune că nu e adevărat.

Doamna Pomeroy și Helena Allen fuseseră prietene foarte bune și foarte vechi. Soțul ei are o firmă prosperă. Știa toată povestea.

– Aș vrea să-i dau lui Martin acești bani înapoi, spuse Lacey.

– Draga mea copilă, nu cred că poți avea atât de mulți bani.

Era așadar o sumă foarte mare, iar capitalul lui Lacey era doar Centrul de arte.

– Voi putea vinde Centrul, spuse Lacey.

– Ah, nu te mai gândi la asta, spuse doamna Pomeroy și începură să vorbească despre festival, care fusese un real succes.

Lacey putea fi mândră că fusese prima care avusese ideea unui astfel de festival în orașul lor, spuse ea.

Sâmbătă se va sfârși totul, își spuse Lacey. Totul va intra în normal, dar ea, cu siguranță, nu va mai fi cea dinainte.

Sâmbătă, orașul fu încă și mai vesel ca până atunci și toată lumea se gândea la balul tradițional, care avea loc seara.

Paul le spuse prietenilor că nu era interesat de acest eveniment, că el a considerat întotdeauna dansul o pierdere de timp.

Asta însemna că nu va merge nici Lacey?

Cu toții așteptau cu sufletul la gură să-i vadă din nou împreună.

– Bineînțeles că voi merge, le spuse Lacey, tuturor.

– Martin nu va veni? întrebă Tesa, una dintre fetele din grupul lor din liceu.

– Dacă va veni, îl vom vedea, răspunse Lacey care se plictisise de câte ori fusese întrebată.

Martin spusese că s-ar putea să se-ntoarcă sâmbătă, azi era sâmbătă și se părea că toată lumea îl aștepta.

Aranjase din nou cu cineva să vină să gătească pentru tatăl său și să vadă de casă. Nu-l neglijase niciodată și n-o va face nici în această situație. Știa că o iubește, așa cum își iubise și sora, atât cât putea el să iubească, cu caracterul lui atât de îngrozitor de egocentric.

– Nu, răspunse el, când în seara zilei de sâmbătă Lacey îl întreabă dacă va participa la festivitatea tradițională care încheia festivalul.

Va asculta muzică în sufragerie, citind și bând un pahar de vin.

– Ultimele două săptămâni au fost un calvar pentru mine. N-am dispoziția necesară de a participa la o seară de bal.

– În acest caz, replică Lacey, poți să-mi dai mie invitația ta?

Laurence Allen își dădu seama că fiica sa nu va merge la bal însoțită de Paul. Martin Jackson plecase, dar urma să se întoarcă astăzi, așa că nu se putu abține să nu întrebe, în timp ce-i înmână lui Lacey invitația:

– S-a întors cumva Martin Jackson?

– Nu, dar până la miezul nopții mai sunt încă speranțe.

Nu știa nici ea de ce-i dăduse acest răspuns. Poate doar pentru că era nervoasă și o irita atitudinea lui. Simțise dintr-o dată că-i era foarte rușine cu el. Fusese întotdeauna mândria ei, dar egoismul lui feroce începea s-o deranjeze.

Se arătase prieten cu tatăl lui Martin, după care-l înșelase cu banii și-i frânsese inima.

Se duse în camera ei și puse invitația pe măsuta de toaletă.

Era hotărâtă să-i restituie lui Martin măcar o parte din bani. Va

insista să-i primească, orice-ar fi.

Oh, cât de mult ar fi vrut ca el să fi fost aici, seara asta. În seara asta și în următorii zece ani.

Se îmbracă încet și cu foarte mare grijă. Știa că va atrage toate privirile. Nu va mai fi privită doar ca fiica lui Laurence Allen, ci ca o femeie care avusese o relație cu faimosul Martin Jackson.

Își acoperi fața cu mâinile la acest gând și-și spuse cu insistență:

– Nu plânge! Nu plânge!... Dacă vei avea ochii roșii, cu siguranță cei din jur vor observa asta.

Era o seară cumplită pentru ea. Se îmbracă într-o rochie albă, lungă, festonată cu argintiu.

– Putem să venim să te luăm? o întreabă Maisie, zâmbitoare, când plecă, în mare grabă de la Centru.

– Nu e nevoie, răspunse ea, privind-o cu căldură pe devotata ei prietenă. Ne vom vedea la serbare, la opt.

Se simțea singură și Maisie își dădu seama de asta și vroia ca ea și Porteus să-i fie aproape ori de câte ori avea nevoie de ei.

Le era recunoscătoare pentru asta, dar nu era nicio problemă să meargă zece minute pe jos de acasă până în centrul orașului. O vor conduce la noapte, după ce se va termina festivalul, când probabil va fi distrusă de faptul că Martin nu se întorsese.

La ora opt, străzile erau aproape pustii. În restaurante însă, și în locurile amenajate pentru festivitate, se strânsese deja destulă lume, râzând și discutând plini de veselie.

În rochia ei albă, Lacey atrase multe priviri admirative, dar n-o interesară prea mult. În momentul în care trecu pe lângă casa lui Martin, se opri o clipă locului, uitându-se lung într-acolo. Nu arăta

foarte diferit față de ceea ce fusese cu cinci ani în urmă, dar Martin nu mai călcase niciodată pe-acolo.

Porteus și Maisie o așteptau, răbdători pe scările Centrului, deși era în întârziere cu cinci minute.

– Am rezervat o masă, îi spuse Porteus imediat ce o văzu, după care intrară împreună în marea sală unde fusese organizat balul.

Nu era chiar rău, se gândi Lacey, privind cu atenție decorul floral realizat cu mare artă de colegii ei.

Se simțea foarte singură, un sentiment teribil de pierdere pusese stăpânire pe toată ființa ei și se gândea cu durere la Martin și la Sandra, care erau probabil împreună, acum. Toată lumea îi zâmbea, însă, așa că zâmbea și ea.

Se așază la masă, dar după câteva minute cei prezenți începură să-i scandeze numele și unul dintre organizatorii festivalului se ridică în picioare, pentru a anunța încasările. Fu, de asemenea pomenit numele lui Martin și i se mulțumi pentru actele de caritate făcute în oraș.

În camera alăturată fusese aranjat un bufet foarte bogat și fetele mulțumite o asigurară pe Lacey de reușita festivității pe care o inițiasse cu atâta elan. Lacey însă nu putu să mănânce nimic, cu toate că tot ce se adusese acolo arăta deosebit de apetisant. Băuse în schimb un pahar de vin alb și rece și dansase cu toți cei care o invitaseră.

O întrebară cu toții de Martin, iar ea răspunse de fiecare dată la fel: poate se va întoarce, nu știu.

După mai bine de o oră de la începerea balului, îl văzu intrând în sală și inima încetă să-i mai bată, pentru câteva momente. Ringul era plin de lume, ea dansa în acea clipă cu unul dintre colegii ei de la

Centru, dar el o observă imediat și veni ținută spre ea:

– Scuză-mă, îi spuse el partenerului ei de dans și o trase imediat spre el, îmbrățișând-o strâns.

Lacey nu se mai gândi nici că era văzută de toată lumea, astfel, nici dacă Martin venise sau nu cu Sandra și nici că perechile care dansau lângă ei se dădură repede, surprinși, la o parte.

Da, era adevărat, nu era niciun viitor în această relație, dar când îl vedea, indiferent unde se aflau, era gata să-l urmeze.

– Ai venit, deci, spuse ea și își ridică bucurăsoasă mâinile, cuprinzându-l strâns după gât.

Trăia din nou! Viața era frumoasă și strălucitoare!...

– Vii? o întrebă el.

– De ce nu?

Nimic n-o mai putea reține acolo, așa că traversară sala de bal și ieșiră afară. Fiecare pas pe care-l făcură fu urmărit cu cea mai mare atenție. Martin fusese recunoscut imediat ce intrase în Centru, iar pe Lacey o cunoșteau toți cei prezenți.

Dacă ar fi ezitat numai o clipă, probabil ar fi fost oprită, dar ei ieșiră în fugă, fără a arunca nicio privire în jur.

Imediat ce ajunseră în stradă, Martin o întrebă :

– Cum merge?

– Mult mai bine, acum, răspunse ea. Mulțumesc.

Începură să se plimbe încet, umăr lângă umăr, dar fără a se ține de mâini.

– Ce ai avut de făcut că a trebuit să pleci? întrebă Lacey.

– Tot soiul de treburi, răspunse el.

– Înțeleg, răspunse Lacey, fiind convinsă că fusese vorba de Sandra.

– E și Paul la bal?

– Paul nu e interesat de astfel de lucruri.

– Atunci, ne putem plimba? întrebă el, angajându-se pe strada îngustă, spre deal.

– Da. E prea cald în sala de bal.

Afară era răcoare. Dar nu ca în noaptea când furtuna îi făcuse să se ascundă în căsuța de pe deal. Vremea se va schimba probabil peste câteva zile, dacă nu chiar de mâine, își spuse ea, dar acum era încă destul de cald, iar cerul scliffea de stele.

Mergeau unul lângă altul, așa cum făcuseră și atunci, fără să spună nimic.

Sunt cu tine, își spuse ea. Chiar dacă nu vorbim nimic, sunt fericită. Ne întoarcem la cabana noastră. E o ruină. Dar cine are nevoie de acoperiș deasupra capului, într-o astfel de noapte? Asta nu va schimba cu nimic viața ta, dar nici nu va însemna un sfârșit pentru noi. Ne vom vedea din nou. Iarăși și iarăși. Pot vedea asta cu multă claritate.

Nu era îmbrăcată pentru o astfel de excursie. Rochia ei era prea lungă. O ridică ușor, cu ambele mâini, și spuse amuzată:

– Cred că va trebui s-o cârpesc, după această aventură, râse ea. Va deveni ca rochia Alicei. Poate nu întâmplător am jucat acest rol.

– E foarte frumoasă rochia asta, spuse Martin, privind-o cu admirație, din creștet până-n tălpi.

Săriră peste un pârau, care curgea liniștit la poalele dealului, pe urmă începură să urce ceva mai grăbiți.

– Au fost mulți bani? întrebă Lacey, brusc.

– Poftim? întrebă el, oprindu-se și privind-o lung. Cine ți-a spus? Sunt sigur că nu bătrânul tău.

– Doamna Pomeroy, dar nu știa suma și eu vreau să-ți înapoiez măcar o parte din ei, cât de curând posibil.

– M-am gândit eu că nu ți-a spus el, continuă Martin, ca și cum n-ar fi auzit ultimele ei cuvinte.

– Nu, nu mi-a spus el. A fost ceva în legătură cu galeria de artă, sau ce? Aș vrea să știu totul despre asta.

– Nu, e mai bine să nu știi, spuse el prinzând-o de mână și trăgând-o în sus, după el.

Lacey însă, continuă să insiste.

– Doamna Pomeroy mi-a spus că tatăl meu l-a furat pe tatăl tău.

– Nu e chiar cuvântul potrivit, replică Martin. Și când te gândești că e soție de avocat...

– A murit sărac, toată lumea știe și vorbește despre asta. Ți-a fost rușine sau – ți-a fost milă de el?

– Dumnezeu, nu. Dar nu i-a fost chiar atât de rău. A avut întotdeauna asigurată ziua de mâine, fără a fi muncit cu adevărat nici măcar o zi din viața lui. Tatălui tău nu i-a fost deloc greu să-l fraierească. Au intrat în afaceri amândoi și au împărțit întotdeauna câștigul în mod egal. În cele din urmă însă, și-a amintit că era Laurence Allen și a prins partea leului.

Martin spusese toate astea cu o afecțiune tolerantă. Lacey își amintea despre tatăl lui ca despre un bărbat foarte arătos și distins. Martin n-o cunoscuse pe mama lui. Fusesse crescut doar de tatăl său.

– Cum te înțelegeai cu el? întrebă Lacey.

– Bine, deși în unele privințe semăna foarte mult cu tatăl tău. Se simțea regele micii sale lumi și era egoist până la Dumnezeu. Eu am știut întotdeauna că trebuie să mă bazez doar pe propriile mele forțe,

dar asta nu m-a îngrijorat.

Da, fusese întotdeauna foarte puternic și charismatic, se gândi Lacey. Se născuse să fie lider, să fie întotdeauna învingător. Lacey fusese crescută foarte strict, ținută întotdeauna din scurt.

— Mătușa mea știa de acești bani? întrebă Lacey.

— Presupun că da.

Dacă doamna Pomeroy știa, atunci desigur știa și mătușa sa. Prima scrisoare de la Martin o deschisese probabil dintr-o eroare, pentru că amândouă erau „domnișoara Allen”.

— Da, așa cred și eu. A fost unul din motivele pentru care n-a vrut să mă împrietenesc cu tine. Mi-ai scris, într-adevăr?

El o privi foarte surprins și atunci Lacey îl întrebă:

— Ce mi-ai spus în scrisoare?

Se așezară. În spatele lor, dealul se înălța mândru, acoperind în totalitate luminile orașului în sărbătoare.

— Ți-am cerut să vii într-un weekend la Cambridge, să ieșim împreună și să te prezint prietenilor mei. Când am văzut că nu-mi răspunzi ți-am scris din nou același lucru. Pe urmă m-am gândit că e mai bine să-ți telefoniez.

Vocea lui suna calm și fără niciun fel de ezitare.

Da, încercase să ia legătura cu mine, dar n-a insistat prea mult, își spuse Lacey, amintindu-și cât de înnebunită așteptase un semn de la el.

— De ce nu-ai mai sunat pe urmă, niciodată?

— Tu de ce nu m-ai sunat niciodată? întrebă el și vocea lui deveni dintr-o dată plină de reproș. Ai fi putut afla numărul meu de telefon și adresa de la oricine din acest oraș.

– Mi-a fost frică, mărturisi Lacey.

– Și mie crezi că nu mi-a fost?

– Frică? Ție?

– Da. În seara aceea, când am ieșit din casă mă simțeam propriul meu stăpân. Întotdeauna m-am simțit așa. Nu m-am gândit niciodată că aş avea nevoie de cineva. Când te-am văzut venind spre mine, n-am fost deloc surprins. Am simțit doar că așa a fost să fie, ca și cum m-aș fi așteptat întotdeauna la asta. A doua zi însă, m-a cuprins frica. M-am simțit derutat. Nu mi-a fost niciodată prea clar cum s-a întâmplat ceea ce s-a petrecut. Nu știu nici acum dacă am sedus sau am fost sedus. M-am gândit apoi că ai văzut în mine un om fără caracter, care a profitat de slăbiciunea ta. Când nu mi-ai răspuns la scrisori, mi-am spus că aveai dreptate să nu mai vrei să știi nimic despre un bărbat atât de sălbatic și de nestăpânit, cum fusesem eu în acea noapte.

Da, era ceva animalic în toată făptura sa, se gândi Lacey, în această putere pe care o emana. Dar fusese în același timp atât de tandru și de grijuliu cu ea, încât se simțise foarte fericită, atunci.

– Mult, mult timp după aceea, m-am gândit la tine cu insistență și îmi doream atât de mult să te ating din nou.

– Dar nu m-ai mai căutat și n-ai mai venit niciodată pe-aici.

– Nu, până când n-am fost sigur că nu mai simt nimic pentru tine. În momentul în care te-am văzut însă, te-am dorit din nou, imediat. A fost ca și cum aş fi lipsit doar câteva zile și acum mă întorceam, firesc, să te îmbrățișez. Nu mi-a venit să cred. A fost uimitor cum te-am păstrat în sufletul meu. De când am venit aici, mi-a fost foarte greu să stau fără să te văd și te-am urmărit tot timpul. Am stat de nenumărate ori ascuns în fața casei tale, să te văd când ieși. Duminică, am ieșit cu Jet și cu

Sandra aici, pe deal, și m-am gândit foarte mult la tine. Mi-ai lipsit incredibil de tare.

Ea fusese plecată la Eastbourne, dar s-a gândit tot timpul la el. Ar trebui să-i spună asta.

Acum însă nu vroia decât să-l asculte și spera din toată inima că era adevărat tot ce-i spunea.

– Am realizat, continuă el zâmbind, că n-aș putea să iubesc nicio fată care n-are ceva din tine. E foarte greu însă să găsec pe cineva cu părul tău și, în plus, doar tu mă faci să ard. Știu că am reputația că sunt un bărbat rece și așa sunt, cu excepția ta, preciză el.

Este rece acum și cu mine, își spuse Lacey, pentru că părea că își cântărește cu multă grijă cuvintele. Ar fi vrut s-o cuprindă în brațe și s-o sărute. Îl dorea cu sălbăticie.

– Ai fost la casa ta de la țară, până astăzi?

– Da.

– Cu Sandra?

De ce pusesese o întrebare atât de prostească? se certă ea.

– Întotdeauna merg acolo singur. E refugiul meu.

– De ce ai plecat? întrebă Lacey, mângâind ușor cu degetele firele de iarbă.

– Poate nu-ți mai amintești, dar î nainte de a ți se face rău de-a binelea, mi-ai spus „te iubesc”.

– Adevărat?

– Știu că a vorbit doar vinul acela păcătos, dar când ai spus, asta am fost atât de emoționat încât am vrut să te iau în brațe, să te strâng cu putere la piept și să nu-ți mai dau drumul niciodată. Atunci, mi-am spus că ar fi mai bine să plec departe de aici, ca să mă pot gândi mai

bine la toate astea, pentru că atunci când sunt în preajma ta simt că îmi pierd orice putere de a gândi logic. Așa că am plecat la cabana mea și acolo m-am gândit să vin să-l îndepărtez pe Paul și să te păstrez pentru mine. Vom fi din nou împreună, îmi spuneam, pentru că sunt făcut pentru ea și ea știe deja, deși nu e pe deplin convinsă. De data asta nu voi mai forța lucrurile. Îi voi da timp să se decidă, doar îl voi ruga pe Dumnezeu ca asta să nu-i ia încă cinci ani de acum încolo.

Profilul lui era foarte frumos, profilându-se cu claritate în lumina lunii:

– Nu există frumusețe acolo unde nu ești tu, spuse el. Și totul este extraordinar în prezența ta, adăugă Martin, ridicându-i ușor mâna. Vreau să te căsătorești cu mine. Simt că am fost întotdeauna căsătorit cu tine, și întotdeauna voi fi.

Îi cuprinse fața cu delicatețe în cupele palmelor și Lacey îi simți degetele tremurând. Vocea îi tremură și ea când îi spuse încet:

– Oh, Lacey... Nu pot... Nu pot să-mi găsesc cuvintele care să-ți spună cât te iubesc.

Vorbele lui înmiresmară aerul cu muzica lor și Lacey simți că niciodată, nimic nu fusese mai adevărat decât dragostea lor. Iarba moale pe care erau așezați unul lângă altul, se transformă dintr-o dată în cel mai pufos covor fermecat și Lacey întinse brațele și-l cuprinse după gât, șoptindu-i fericită:

– Atunci, arată-mi...

Sfârșit